

Prefață
EVENIMENTELE POVESTITE ÎN ACEASTĂ CARTE
SUNT REALE.

NUMELE PERSONAJELOR ȘI ALE LOCURILOR
AU FOST SCHIMBATE PENTRU A-I PROTEJA
PE SUPRAVIEȚUITORII DE PE LORIEN,
CARE CONTINUĂ SĂ SE ASCUNDĂ.

GÂNDIȚI-VĂ CĂ ACESTA ESTE UN PRIM
AVERTISMENT!

EXISTENȚA ALTOR CIVILIZAȚII ESTE
O REALITATE!

UNELE DINTRE ELE ÎNCEARCĂ
SĂ VĂ DISTRUGĂ!

Pittacus Lore
Greșeala lui Cinci

Ediția I-a
Traducere din limba engleză
ONIMUSHA_CS

Volumul patru din seria bestseller
EU SUNT NUMĂRUL PATRU

2016

La momentul traducerii, nicio editură din România nu avea tradusă această carte.

Editura Nemira, cea care a tradus primele trei volume, nu a fost interesată de volumul tradus de mine (a se înțelege că i-am înștiințat/informat despre traducerea acestui volum și că, dacă ar fi interesați, mi-ar plăcea să-mi facă o ofertă decentă. Mi-au răspuns că nu au în proiect acest volum din "Eu sunt Numărul Patru").

[Prefață](#)

[Capitolul 1](#)

[Capitolul 2](#)

[Capitolul 3](#)

[Capitolul 4](#)

[Capitolul 5](#)

[Capitolul 6](#)

[Capitolul 7](#)

[Capitolul 8](#)

[Capitolul 9](#)

[Capitolul 10](#)

[Capitolul 11](#)

[Capitolul 12](#)

[Capitolul 13](#)

[Capitolul 14](#)

[Capitolul 15](#)

[Capitolul 16](#)

[Capitolul 17](#)

[Capitolul 18](#)

[Capitolul 19](#)

[Capitolul 20](#)

[Capitolul 21](#)

[Capitolul 22](#)

[Capitolul 23](#)

[Capitolul 24](#)

[Capitolul 25](#)

[Capitolul 26](#)

[Capitolul 27](#)

[Capitolul 28](#)

[Capitolul 29](#)

[Capitolul 30](#)

[Capitolul 31](#)

[Capitolul 32](#)

[Capitolul 33](#)

[Capitolul 34](#)

[Capitolul 35](#)

[Capitolul 36](#)

[Capitolul 37](#)

[Extras din EU SUNT NUMĂRUL PATRU: Dosarele pierdute: Ultimele zile ale Lorienului](#)

[Capitolul 1](#)

[Capitolul 2](#)

[Extras din EU SUNT NUMĂRUL PATRU: Dosarele pierdute: În căutarea lui Sam](#)

[Capitolul 1](#)

[Capitolul 2](#)

[Extras din EU SUNT NUMĂRUL PATRU: Dosarele pierdute: Cei uitați](#)

[Capitolul 1](#)

[Capitolul 2](#)

[Despre autor](#)

CAPITOLUL 1 (Sam)

Noaptea a început cu Șase și o evadare fantezistă. O armată de mogadorieni stă între ea și celula mea – ceea ce, tehnic vorbind, nu prea este realist. Mogii nu se sinchiesc să stea cu ochii pe mine, dar asta este un vis, deci mi-e indiferent. Războinicii mogi își scot pumnalele și se avântă înainte urlând. În replică, Șase își dă părul pe spate și se face invizibilă. Mă uit printre gratiile celulei și o văd cum îi hăcuiește pe mogi, întorcând propriile lor arme împotriva lor. Trece printre ei ca o tornadă și ridică un mare nor de cenușă, iar mogii sunt decimați curând.

- Destul de impresionant, îi spun atunci când deschide ușa celulei mele. Ea îmi zâmbește nonșalant.

- Ești gata de plecare? mă întrebă ea.

Și atunci m-am trezit. Sau mi-am revenit din ceea ce visam cu ochii deschiși. Câteodată mi-e greu să spun dacă dorm sau sunt treaz; toate clipele au tendința să semene una cu alta atunci când ești ținut la izolare cu săptămânile. Cel puțin așa cred, că sunt aici de săptămâni. Mi-e greu să țin evidența timpului, pentru că nu există ferestre la celula mea. Singurul lucru de care sunt sigur este faptul că imaginile cu evadarea mea nu sunt reale. Uneori mi se pare că Șase vine noaptea la mine ca să mă salveze, alteori parcă ar veni John, iar alteori îmi imaginez că mi-am dezvoltat singur Moșteniri și ies din celulă zburând și arzând mogadorieni.

Totul e doar o fantezie. Este un mod prin care mintea mea răvășită face ca timpul să treacă mai repede. Salteaua îmbibată cu transpirația care îmi curge pe șira spinării? Este reală. Crampele de la picioare și durerile de spate? Și ele sunt reale.

M-am întins după găleata cu apă de lângă mine. Odată pe zi, un paznic aduce găleata cu apă împreună cu un sandviș cu brânză. Nu aș putea spune că seamănă cu un room service, chiar dacă, din câte mi-am dat seama, eu sunt singurul prizonier de aici – sunt rânduri și rânduri de celule goale conectate prin pasarele din fier... și sunt singur.

Întotdeauna paznicul lasă găleata lângă toaleta metalică din celula mea, iar eu mă duc întotdeauna s-o iau și s-o aduc lângă patul meu, acesta fiind singurul exercițiu fizic pe care îl fac. Mănânc sandvișul imediat, bineînțeles. Nu-mi amintesc cum e să NU îți fie foame.

Brânză topită cu pâine veche, o toaletă turcească și izolare totală. Cam acesta este traiul meu.

De când am ajuns aici, am încercat să urmăresc cât de des vine paznicul, astfel încât am putut ține cont de trecerea zilelor, dar uneori cred că au uitat de mine. Sau mă ignoră cu un scop anume. Cea mai mare temere a mea este că mă vor lăsa să zac aici, că voi ajunge la deshidratare, și nici nu or să-și dea seama că eu îmi trăiesc ultimele clipe de viață. Aș prefera mai degrabă să mor luptându-mă cu mogadorienii. Sau, mai bine, să nu mor deloc.

Iau o înghițitură profundă de apă caldă cu gust de rugină. E dezgustător, dar simt nevoia să-mi umezesc gura. Îmi întind brațele deasupra capului, articulațiile mele trosnesc în semn de protest. Un val de durere vine din încheieturi și din țesutul proaspăt cicatrizat care se întinde. Când mintea mea își revine din rătăcire, îmi dau seama că asta nu mai este o fantezie, ci realitate.

Mă gândesc la West Virginia în fiecare zi. Retrăiesc totul.

Îmi amintesc cum am trecut prin acele tunele, strângând în mână piatra roșie împrumutată de la Nouă, lumina aceea extraterestră strălucind pe ușile zecilor de celule. În fiecare zi am sperat să-l găsesc pe tatăl meu și de fiecare dată am fost dezamăgit.

Apoi au venit mogii, despărțindu-mă de John și Nouă. Îmi amintesc teama pe care am simțit-o, teama de a fi separat de ceilalți - poate că ei puteau lupta cu mai mulți mogi și pikenii deodată cu Moștenirile lor. Din păcate, tot ce am avut eu a fost un blaster furat de la un mog.

Am făcut tot ce am putut, am tras în toți mogii care se apropiau, încercând să găsesc o cale de a mă întoarce la John și Nouă.

L-am putut auzi pe John strigându-mă, peste toată hărmălaia luptelor. Era aproape de mine, dar a apărut o hoardă de fiare extraterestre care ne-a despărțit.

Un monstru m-a agățat de picioare cu coada. Picioarele mi-au fugit de sub mine. Piatra lui Nouă mi-a alunecat din mână și s-a rostogolit pe pământ. M-am lovit la față și mi-a apărut o tăietură deasupra sprâncenei. Sângele a început imediat să mi se prelingă peste ochi. Pe jumătate orb, m-am târât ca să mă ascund.

Dacă țin cont de *norocul* care m-a lovit de când am ajuns în West Virginia, nu m-a mirat faptul că am ajuns chiar la picioarele unui războinic mogadorian. Și-a îndreptat arma către mine putând să mă omoare chiar atunci, dar s-a răzgândit înainte să tragă. În loc să mă împuște m-a trimis în lumea viselor lovindu-mă cu patul armei.

Totul s-a făcut negru.

M-am trezit suspendat de tavan în niște lanțuri groase. Eram încă în peșteră, dar undeva mai adânc, într-o zonă mai sigură. Mi s-a făcut rău de la stomac când am realizat că peștera era încă în picioare, iar eu eram ținut prizonier – oare ce ar spune John și Nouă despre asta? Oare or fi scăpat!

Deși nu prea mai aveam putere în membrele mele, am încercat totuși să trag de lanțuri. A fost în zadar. M-am simțit disperat și claustrofobic. Eram pe cale să plâng atunci când un mogadorian imens a intrat în încăpere. Era cel mai mare pe care îl văzusem vreodată, cu o cicatrice urâtă și vânătă pe gât și un baston de aur, un baston care arăta foarte ciudat, strâns într-una din mâinile sale masive. Era absolut hidos, ca un coșmar, dar nu mi-am putut lua privirea de la el. Cumva, ochii săi negri și goi îmi atrăgeau privirea.

- Bună ziua, Samuel, a spus el venind încet către mine. Știi cine sunt?

Am clătinat din cap, gura uscându-mi-se brusc.

- Eu sunt Setrákus Ra. Comandantul suprem al Imperiului Mogadorian, Arhitectul Marii Expansiuni, Liderul Iubit... Și-a arătat dinții într-un mod ciudat și mi-am dat seama că acela trebuia să fie un zâmbet. Etc, etc, a continuat el.

Monstrul vinovat pentru genocidul mai multor planete și creierul din spatele viitoarei invazii a Pământului tocmai mi s-a adresat pe nume. Am încercat să mă gândesc la ceea ce ar face John într-o situație ca asta - el nu ar clipi în fața celui mai mare dușman al său. Eu, pe de altă parte, am început să mă agit, lanțurile care erau legate de încheieturile mele s-au clătinat.

Aș putea spune că Setrákus a apreciat frica mea.

- Problema asta poate fi rezolvată fără durere, Samuel. Ai ales partea greșită, dar eu sunt un lider cumsecade și pot să te iert pentru asta. Spune-mi ce vreau să știi și te voi elibera.

- Niciodată, am bâlbâit eu tremurând chiar mai tare, anticipând ce va urma.

Am auzit un șuiert deasupra mea și m-am uitat în sus. Era o chestie neagră, vâscoasă, care se prelingea în jos pe lanț. Era ca un acid coroziv, ca un plastic topit cu flacăra. Chestia aia corozivă s-a scurs de pe lanțul ruginit în jos, spre mine, și, în curând, mi-a acoperit încheieturile. Am început să țip. Durerea a fost chinuitoare, iar când substanța aia s-a lipit de mine a fost chiar mai rău, ca și cum încheieturile mele au fost opărite cu rășină de copac.

Când durerea aproape că îmi trecuse, Setrákus și-a întins bastonul și m-a atins pe gât, ridicându-mi bărbia cu el. O amortăală rece ca de gheață mi se curgea prin tot corpul și durerea încheieturilor mele a devenit mai suportabilă. A fost ca un fel de ușurare; o amortăală ca de moarte radia din bastonul lui Setrákus, ca și când membrele mele ar fi fost golite de sânge.

- Răspunde-mi la întrebări, mârâi Setrákus, și asta va înceta imediat.

Primele sale întrebări au fost despre John și Nouă, unde se vor duce, ce vor face în continuare. M-am simțit ușurat știind că au scăpat, și chiar mai mult decât ușurat că nu aveam nicio idee unde s-ar putea ascunde. Instrucțiunile lui Șase erau la mine, iar asta înseamnă că John și Nouă ar trebui să-și facă un nou plan, unul despre care eu să nu știu nimic și despre care să nu pot da detalii chiar dacă aș fi torturat. Hârtia aceea nu mai este la mine acum, așa că pot să pun pariu că mogii m-au scotocit peste tot în timpul cât am fost inconștient și mi-au confiscat adresa. Sper că Șase se va apropia cu precauție.

- Oriunde ar fi ei acum, să fii sigur că se vor întoarce aici și îți vor tăbăci fundul, i-am spus lui Setrákus. A fost momentul meu de glorie, deoarece liderul mogadorian a pufnit nervos și și-a îndepărtat imediat bastonul de mine. Durerea din încheieturile mele s-a întors - a fost ca și cum chestia aia mogadoriană îmi mânca direct din oase.

Am găfâit și am plâns până când Setrákus m-a atins din nou cu bastonul lui, oferindu-mi un nou răgaz. Lupta, pe care credeam că am început-o, a dispărut complet din mine.

- Ce-i cu Spania? a întrebat el. Ce-mi poți spune despre asta?

- Șase. . . am murmurat și am regretat-o imediat. Trebuie să-mi țin gura.

Întrebările au continuat să vină. După Spania a fost India, iar apoi întrebări despre locațiile pietrelor loralite, despre care nici măcar nu auzisem. La un moment dat m-a întrebat despre "al zecelea", ceva care părea că pe Setrákus îl interesa în mod special. Mi-am amintit că Henri a scris despre ceva de genul ăsta în scrisoarea sa către John și cum ultimul garde nu a reușit să scape de pe Lorien. Când i-am spus asta lui Setrákus - informație care speram să nu-i afecteze pe ceilalți garzi rămași - el s-a înfuriat.

- Tu mă minți, Samuel. Știu că e aici. Spune-mi unde.

- Nu știi, am continuat să repetat, vocea mea tremurând din ce în ce mai mult. La fiecare răspuns, sau în lipsa acestora, Setrákus își trăgea înapoi bastonul și simțeam din nou durerea aceea mistuitoare.

În cele din urmă, Setrákus renunțat și doar s-a uitat la mine, dezgustat. La un moment dat am început să delirez. Substanța aceea întunecată a început să se retragă încet înapoi pe lanț, de parcă ar fi avut propria-i voință, dispărând în locașul întunecat din care ieșise.

- Ești inutil, Samuel, îmi spuse el îndepărtându-se. Se pare că pentru loricii ești doar un miel de sacrificiu. Ai fost lăsat în urmă, fără ezitare, doar ca diversiune, ca să poată scăpa ei.

Setrákus a ieșit din încăpere și, mai târziu, după ce am rezistat pentru o vreme atârnat acolo, adormind sau pierzându-mi cunoștința, unii dintre soldații săi au venit la mine și m-au luat. M-au aruncat într-o celulă întunecată unde eram sigur că mă vor lăsa să mor.

Câteva zile mai târziu, mogadorienii m-au târât afară din celulă și m-au predat unor indivizi îmbrăcați în costume de culoare închisă, și care aveau arme în toc pe sub haine. Erau oameni. Arătau ca cei de la FBI sau CIA, sau ceva de genul ăsta. Nu știu de ce ar vrea vreun om să lucreze cu mogii. Îmi fierbe sângele în mine doar când mă gândesc la asta, la acești agenți de vânzare ai omenirii. Chiar și așa, agenții au fost mai blânzi decât mogadorienii, unul dintre ei chiar mormăind scuze că trebuie să-mi pună o pereche de cătușe peste încheieturile mele arse. Apoi mi-au tras o glugă pe cap și asta a fost ultima dată când i-am mai văzut.

Am fost plimbat cu mașina non-stop timp de cel puțin două zile, încătușat în partea din spate a unei dube. După aceea, am fost împins într-o altă celulă - celula asta era noua mea casă - un întreg bloc de celule într-un fel de bază mare, unde eram singurul prizonier.

Mă cutremur când mă gândesc la Setrákus Ra, și asta mi se întâmplă des, de fiecare dată când rup o bucăciță de piele uscată de pe cicatricele pe care le am la încheieturi. Am încercat să-mi scot întâlnirea aia îngrozitoare din cap, să-mi spun că ceea ce s-a întâmplat nu a fost adevărat. Știu că John nu m-a folosit

ca să-și acopere fuga și știu că nu sunt inutil. Îi pot ajuta pe John și pe ceilalți garzi, la fel cum a făcut tatăl meu înainte să dispară. Știu că am rolul meu în asta, chiar dacă nu mi-e foarte clar ce urmează să fac.

Când voi ieși de aici, dacă voi mai ieși vreodată, noul meu scop în viață va fi să-i demonstrez lui Setrákus Ra că se înșală.

Sunt atât de frustrat încât dau cu pumnii în salteaua din fața mea. Imediat se ridică un nor de praf până în tavan și un hureit slab trece prin podea, de parcă pumnul meu a trimis o undă de șoc prin întreaga celulă.

Mă uit în jos la mâna mea cu venerație. Poate că toate aceste vise despre dezvoltarea propriilor mele moșteniri nu au fost chiar atât de exagerate. Încerc să-mi amintesc din nou curtea lui John din Paradise, când Henri îl învăța să-și concentreze puterea. M-am încruntat și am strâns pumnul.

Chiar dacă pare aiurea și puțin jenant, lovesc din nou saltea cu pumnul, doar pentru a vedea ce se întâmplă.

Nimic. Doar o durere în brațe din cauza neutilizării mușchilor de atâtea zile. Nu mi s-au dezvoltat moșteniri. Asta e imposibil pentru o ființă umană și știu asta. Sunt doar disperat. Și poate un pic nebun.

- Bine, Sam, îmi spun, vocea mea fiind răgușită. Adună-te.

De îndată ce mă așez, resemnat în singurătate cu gândurile mele fără sfârșit, o a doua undă de șoc vine din podea. Aceasta este mult mai puternică decât prima; o simt prin toate oasele mele. Mai multe bucăți de tencuială cad din tavan. Praful mi se așterne pe față și îmi intră în gură, amar și calcaros. Câteva clipe mai târziu am auzit sunetul înăbușit al unei arme de foc.

Acesta nu mai este un vis. De undeva din adâncul bazei aud, la distanță, sunetele unei lupte. Podeaua se zguduie din nou - o altă explozie. De când am fost adus aici nu am auzit nici un fel de antrenament sau vreo bormașină. La naiba, n-am auzit nimic, cu excepția ecoului de la pașii gărzilor care îmi aduc mâncarea. Și acum această acțiune bruscă? Ce ar putea să fie?

Pentru prima dată în... zilele? ...săptămâni? – mi-am permis să sper. O fi vreun garde. Trebuie să fie. Au venit să mă salveze.

- *Asta este, Sam, îmi spun, dorind să mă mișc.*

M-am ridicat și m-am dus clătinându-mă către ușa celulei. Picioarele mele erau ca de jeleu. De când m-au adus aici nu prea am avut de ce să le folosesc. Chiar și simpla traversare a scurtei distanțe din celulă până la ușă este de ajuns pentru a-mi face capul să plutească. Apăs cu fruntea pe metalul rece al barelor, așteptând să-mi treacă amețeala. Simt reverberațiile luptei de la nivelul de sub mine cum trec prin metal, crescând în intensitate și devenind tot mai puternice.

- John! strig, vocea mea fiind răgușită. Șase! Băieți! Sunt aici! Sunt aici!

O parte din mine crede că e o prostie să strig, ca și cum garzii mi-ar putea auzi strigătele prin lupta masivă care se pare că se dă acolo. Este aceeași parte din mine care a vrut să renunțe, să se prăbușească în celulă și să-și așteapte soarta. Este aceeași parte din mine care crede că garzii ar face o mare prostie să încerce să mă salveze.

E partea din mine care a crezut ceea ce a spus Setrákus Ra. Nu pot să cad pradă disperării. Trebuie să-i dovedesc că s-a înșelat.

Trebuie să fac mult zgomot.

- John! am strigat din nou. Sunt aici, John!

Slăbit cum sunt, lovesc barele de oțel cât pot de tare. Sunetul ecoului se răspândește în tot blocul de celule, dar nici un garde nu poate auzi zgomotul ăsta peste focurile armelor care se aud prin pereți. E greu de deosebit prin hărmălaia tot mai mare a luptei, dar cred că am auzit pași peste pasarela de oțel

care conectează celulele. Păcat că nu pot vedea nimic dincolo de câteva metri în fața celulei mele. Dacă mai este cineva aici cu mine, vreau să-i atrag atenția și sper să nu fie un gardian mog.

Ridic găleata și vărs din ea ce mai rămăsese de la ultima aprovizionare cu apă. Planul, cel mai bun care mi-a trecut prin minte, este să lovesc cu găleata în gratiile celulei mele.

Când m-am întors către gratii, un tip stătea în picioare în fața ușii mele.

CAPITOLUL 2 (Sam)

Tipul e înalt și slab, poate cu câțiva ani mai mare decât mine, cu o claie de păr negru care îi vine peste față. Se vedea că a fost implicat într-o luptă. Era murdar, iar fața lui palidă era plină de sudoare. Mă uit la el cu ochii mari, a trecut atât de mult timp de când nu am mai văzut o altă persoană. Arată aproape la fel de surprins ca și mine să mă vadă.

E ceva ciudat la tipul ăsta. Ceva nu e bine.

Are pielea prea palidă... Puțin întunecat în jurul ochilor... E unul dintre ei.

Mă retrag câțiva pași înapoi în celula mea, ascunzând găleata goală în spatele meu. Dacă vine spre mine, am de gând să-l pocnesc cu toată puterea care mi-a rămas.

- Cine ești? întreb eu, încercând să-mi mențin vocea calmă.

- Suntem aici pentru a ajuta, răspunde tipul. Pare jenat, ca și când nu ar ști ce să spună.

Înainte să apuc să-l întreb la care "suntem" se referă, un alt bărbat îl împinge la o parte. Are riduri adânci pe față, acoperite de o barbă crescută neîngrijit. Gura mea atârână deschisă a neîncredere și mai fac un pas înapoi în celula mea, speriat din nou, dar de data aceasta pentru un motiv diferit. Nu știu de ce mă așteptam să arate ca pozele împrăștiate peste tot prin casa noastră, dar este momentul pe care mi l-am imaginat întotdeauna. Anii au trecut, dar sub ridurile adânci încă îl recunosc pe acest om, mai ales când îmi zâmbeste.

- Tată?

- Sunt aici, Sam. M-am întors.

Fața mă doare și durează un timp până realizez ce se întâmplă. Zâmbesc. Rânjesc, de fapt. Este prima dată când îmi folosesc acești mușchi după multe săptămâni.

Ne îmbrățișăm printre gratii, metalul presându-mă neplăcut pe coaste, dar nu-mi pasă. E aici. E chiar aici și e real. Am avut fantezii despre garzii care vin să mă salveze. Dar niciodată în visele mele cele mai îndrăznețe nu mi-am imaginat că tatăl meu va fi cel care mă va scoate din locul. Cred că mereu am crezut că eu voi fi cel care îl va salva pe el.

- Te-am... Te-am căutat, îi spun. Îmi șterg ochii cu antebrațul; ciudatul mogadorian este încă lângă noi și nu vreau ca el să mă vadă plângând.

Tata m-a strâns printre gratii.

- Ai crescut atât de mult, spuse el cu o notă de tristețe în glas.

- Băieți, ne întrerupse mog-ul, avem companie.

Îi pot auzi venind. Soldații dau năvală în blocul de celule de jos, cizmele lor se aud sacadat pe pasarelă, deoarece alergă pe scările metalice care duc spre noi. În sfârșit l-am găsit pe tata, e chiar aici în fața mea și e pe cale să-mi fie luat din nou.

Mogadorianul îl trage pe tata departe de ușa celulei mele, apoi se întoarce spre mine și îmi comandă:

- Stai în centrul celulei și acoperă-ți capul.

Instinctul îmi spune să nu am încredere în el. E unul dintre ei. Dar de ce un mogadorian să-l fi adus pe tata aici? De ce ar încerca să ne ajute? Nu am timp să mă gândesc la asta acum, nu cu alți mogadorieni lângă mine – despre care nu sunt convins că au venit aici ca să mă ajute.

Fac ce mi-a spus el.

Mogadorianul își întinde brațele printre gratiile celulei mele, concentrându-se pe peretele din spatele meu. Poate pentru că m-am tot gândit la ele, sau poate că din alt motiv, mi-am amintit de zilele de la început, când testam împreună cu John Moștenirile lui în curtea din spate. E ceva ciudat la modul în care acest mogadorian se concentrează - determinarea din ochii lui urmată de scuturarea brațelor, de parcă nu prea știe ce face.

Simt cum ceva trece prin podeaua de sub mine, ca un val de energie. Apoi, după ce prima dată se crapă, peretele din spatele meu se prăbușește. O bucată de tencuială cade din tavan, zdrobindu-se de toaleta mea. Podeaua se zguduie, picioarele îmi fug de sub mine și sunt aruncat la pământ. E ca și cum întregul bloc de celule a fost lovit de un cutremur mai mic. Totul este înclinat. Stomacul mi se întoarce pe dos, și nu este din cauza podelei șubrede. E din cauza fricii. Cumva, mogadorianul acela a dărâmat zidul cu puterea minții. Era ca și când ar fi folosit o Moștenire.

Dar asta e imposibil, nu?

Dincolo de gratiile celulei mele, tata și mogadorianul au fost împinși înapoi spre balustrada pasarelei. Ușa celulei este strâmbă acum, metalul fiind deformat și îndoit. Există suficient spațiu pentru a trece prin el.

Mogadorianul îl împinge pe tata spre ușa celulei, arătând spre deschiderea din peretele din spatele meu.

- Du-te! strigă el. Fugiți!

Am ezitat o clipă, uitându-mă la tata. Deja se strecura printre gratii. Mă mai asigur odată că va fi chiar în spatele meu.

Am tușit ca să mai scot o parte din praful care îmi intrase în plămâni de la peretele distrus. Prin gaura din perete pot vedea lucrările interioare ale bazei; țevi și tuburi de ventilație, mănunchiuri de cabluri și alte chestii.

Îmi înfășor picioarele în jurul unei conducte mari și încep coborârea. Picioarele mele slăbite îmi sunt străbătute de ace din cauza amorțelii și, pentru o clipă, sunt îngrijorat că voi pierde aderența și voi aluneca. Dar adrenalina îmi dă putere și strâng mai tare. Evadarea este atât de aproape, trebuie să mă forțez și să rezist.

Văd umbra tatălui meu în deschiderea de deasupra mea. Ezită.

- Ce faci ? strigă tata la mog. Adam?

L-m auzit pe mogadorian – pe Adam – răspunzând cu voce hotărâtă.

- Du-te cu fiul tău. Acum.

Tata a început să coboare după mine, dar eu m-am oprit. Mă gândeam cum ar fi să rămână în urmă într-unul din aceste locuri. Mogadorian sau nu, tipul acesta, Adam, m-a ajutat să fug din închisoare și mi l-a redat pe tata. Nu ar trebui să se confrunte singur cu soldații aceia.

Din locul în care mă aflu strig către tata.

- Îl lăsăm aici pur și simplu?

- Adam știe ce face, îmi răspunde tata, iar vocea lui este fermă. Mișcă, Sam!

Un alt val de vibrații mă scutură încât sunt gata să cad de pe conductă. Mă uit în sus ca să verific dacă tata e bine, tocmai când o altă undă de șoc îl face să-și piardă arma pe care o pusese la spate, la cureaua pantalonilor. Mă țin agățat prea tare de conductă ca să pot prinde arma care se prăbușește în bezna de sub mine.

- La naiba, mormăie el.

Probabil că mogii s-au apropiat și acum Adam ripostează. La scurt timp după unda de șoc vine un sunet metalic jalnic, un sunet care poate fi doar de la pasarela care se dărâmă – deja îmi imaginez ruperea pasarelelor din fața celulelor, cum se prăbușește întreaga structură. Câteva cărămizi cad grămadă peste noi, dar eu și tata ne ferim până suntem din nou în siguranță.

Știm că Adam luptă și rezistă acolo. Trebuie să ne mișcăm repede înainte ca tot ce este deasupra noastră să se dărâme peste noi.

Îmi continui coborârea pe conductă. Spațiul dintre ziduri este strâmt, cel mai mare coșmar pentru un claustrofobic, cu șuruburi și cabluri libere care mi se agață de haine.

- Sam, urcă aici. Ajută-mă cu asta.

Tata s-a oprit în fața unui ventilator pe care eu nu l-am observat. Am alunecat un pic în timp ce urcam înapoi, dar el s-a întins spre mine și m-a prins. Ne-am strecurat degetele prin grătarul de metal și l-am smuls.

- Asta ar trebui să ne conducă afară.

Suflul unei explozii masive ne zguduie și bucăți de piatră cad peste noi, peste tubulatura de ventilație. Ne oprim. Instalația metalică scârțâie, iar conductele se clatină. Totul e gata să se prăbușească, dar încă mai rezistă. Prin pereții bazei se aud sirene. Luptele pe care l-am auzit mai înainte s-au intensificat.

- Se pare că acolo e un adevărat război, spune tata, continuând să se târască înainte.

- I-ai adus pe garzi? l-am întrebat cu speranță.

- Nu, Sam, am fost doar eu și Adam.

- Uimitoare sincronizare, tată. Tu și garzii atacați exact în același timp!

- Cred că familia noastră a avut noroc, îmi răspunde tata. Să fim recunoscători pentru divesiunea asta și să plecăm naibi de aici.

- Ei luptă acolo. Știu asta. Ei sunt singurii suficient de îndrăzneți ca să atace o bază mogadoriană, spun.

Mă opresc, uitând pe moment de pericolul care ne paște. Un zâmbet amețitor explodează pe fața mea când mă gândesc că tatăl meu a dat buzna într-o bază mogadoriană.

- Tată, mă bucur să te văd, dar să știi că ai multe explicații de dat.

CAPITOLUL 3 (Sam)

Un nor de fum negru înțepător iese în valuri din bază. Sirenele urlă peste trosnetul focului. Aud pașii care tropăie peste trotuarul din apropiere, oameni și mogadorieni strigând comenzi de urgență. E haos, iar după sunetul exploziei care s-a auzit în depărtare, aș putea spune că ieșirea noastră din acea secțiune a bazei a fost la limită. Ceva mare se întâmplă acolo jos, iar asta ar putea însemna un singur lucru: E perfect. Sunt prea ocupați acum ca să ne mai caute pe noi.

- Unde naiba suntem? îi șoptesc.

- Baza Dulce, îmi răspunde tata. O bază top-secret a guvernului, în New Mexico, și împrumutată de mogadorieni.

Nota traducătorului: Baza Dulce, din New Mexico, este o bază secretă a guvernului american, asemănătoare cu Area 51, dar mult mai sumbră.

- Cum m-ai găsit?

- E o poveste lungă, Sam. O să-ți povestesc după ce plecăm de aici.

Ne deplasăm de-a lungul unui perete din spate, încercând să stăm departe de agitație. Rămânem în umbră, ca nu cumva să ne vadă vreun paznic din interior. Tata deschide drumul, strângând în mână o bucată de oțel îndoit de la instalația de ventilație prin care am urcat și din care tocmai am ieșit. Nu e cine știe ce armă, dar ar putea face unele pagube. Totuși, ar fi mai bine dacă am evita lupta. Nu sunt sigur câta energie mai am, cât o să mai rezist.

Tata arată spre ceva în întuneric, dincolo de ruinele prăbușite a ceea ce, cândva, fusese folosit ca turn de supraveghere a deșertului.

- "Plimbarea" noastră este parcată acolo, spune el.

- Cine a dărâmat turnul?

- Noi am făcut-o, îmi răspunde tata. Mai bine zis, Adam a făcut-o.

- Dar cum... Cum e posibil? Ei nu ar trebui să aibă puteri de genul ăsta.

- Nu știu cum e posibil, Sam. Dar știi că e diferit de ceilalți. Tata mă strânge de braț și continuă. El m-a ajutat să te gălesc. Și..., ei bine. . . o să-ți povestesc restul după ce plecăm din locul ăsta.

Mă curăț puțin pe față; ochii mă ustură de la fum. Încă nu pot să cred ce se întâmplă. Tatăl meu și cu mine furișându-ne dintr-o bază secretă a guvernului, scăpând din mâinile unor extraterestri ostili. Ciudat, e ca un fel de vis devenit realitate. Continuăm să înaintăm încet, rămânând în umbră, apoi o luăm la fugă spre gard și ieșim în deșert.

- Eu tot nu pot să-mi dau seama cum tu și garzii ați reușit să ajungeți aici în același timp.

- Nu știm sigur că sunt garzi.

- Hai, tată, spun, arătând spre flăcările care ieșeau din bază. Ai spus că locul acesta e plin de mogi și că guvernul e în cădășie cu ei, deci e clar că nu este armata. Ce naiba altceva ar putea provoca toate astea? Tata se holbează la mine, părând un pic uimit.

- Îi cunoști? Nu pot să cred că îi cunoști, a șoptit el, clătînând din cap vinovat. N-am vrut să te bag în mizeria asta.

- Nu tu m-ai băgat în asta, tată. Nu e vina ta că cel mai bun prieten al meu s-a dovedit a fi un extraterestru. Oricum, acum sunt implicat în treaba asta și trebuie să-i ajutăm.

E greu de spus prin întuneric și fum, dar mi s-a părut că tata se uita la mine de parcă mă văzuse pentru prima oară. În timpul reuniunii noastre grăbite din interiorul bazei, probabil că îl vedea pe copilul care eram atunci când a dispărut prima dată. Dar eu nu mai sunt un copil. Din expresia de pe fața mea, un amestec de tristețe și mândrie, cred că și-a dat seama.

- Ai crescut și ai devenit un tânăr curajos, îmi spuse el, dar știi că nu ne putem întoarce acolo, nu? Chiar dacă garzii sunt aici, nu o să risc... nu vreau să *te* risc.

S-a pus din nou în mișcare, iar eu l-am urmat, cu spatele lipit de perete, apropiindu-ne de colțul zidului exterior al bazei. Picioarele mi se mișcă anevoios, dar nu din cauza epuizării. Inima mea știe că nu ar trebui să fugim, iar corpul meu se alătură protestului. Haosul din jurul bazei îmi amintește de peștera din West Virginia și de ceea ce s-a întâmplat după aceea - lanțurile, tortura..., ceea ce i s-ar putea întâmpla și lui Adam dacă îl lăsăm în urmă, sau garzilor dacă sunt implicați în lupta de acolo. Vreau să fac ceva, nu să fug.

- Îi putem ajuta, spun eu fără să vreau. Trebuie să-i ajutăm!

Tata dă din cap.

- Și o vom face, zise el. Dar nu putem ajuta pe nimeni dacă suntem uciși în timp ce ne avântăm orbește într-o bază militară puternic fortificată care, din întâmplare, a luat foc.

Discursul lui sună familiar. Mi-am dat seama imediat că este exact ce i-aș fi spus și eu lui John, înainte să se avânte curajos în ceva prostesc.

În timp ce îmi munceam mintea ca să gădesc un al doilea argument solid pentru a ne reîntoarce în bază, tata a ajuns la colțul zidului dar s-a tras repede înapoi. O secundă mai târziu am auzit pași apropiindu-se în alergare.

- Mogi, șoptește el, lăsându-se jos. Sunt doi. Probabil verifică perimetrul.

Când primul mogadorian s-a ivit de după colț, tata l-a pocnit peste picioare cu bucata de oțel pe care o folosea ca armă. În cădere, mogadorianul a dat cu fața de pământ. Urâtă aterizare.

Cel de-al doilea paznic a încercat să pună mâna pe armă, dar tata l-a atacat direct. Au început lupta pentru blasterul mogadorianului; tata are avantajul surprizei și adrenalina. Mogadorianul este mai puternic și îl izbește tata de perete, blasterul rămânând fixat între ei. L-am auzit pe tata respirând greu.

M-am repezit spre primul paznic înainte să apuce să se ridice. L-am lovit cu piciorul în cap, atât de tare încât am simțit cum degetele de la picioare mi se umflă imediat în interiorul adidașilor mei jerpeliți. Îi iau blasterul, mă răsucesc și trag.

Împușcătura sfârâie în perete lângă capul tatălui meu. Îmi corectez ținta și trag din nou.

Tata scuipă cenușa neagră a mogadorianului care s-a dezintegrat în fața lui. Profit de șansa mea și îl împușc și pe mogadorianul de la picioarele mele. Mă uit la trupul care explodează într-un nor de cenușă ce se răspândește peste pavaj. Este o priveliște destul de satisfăcătoare.

Când ridic privirea, constat că tata se uită la mine cu un amestec de uimire și mândrie.

- Bine țintit, spune el. Ridică blasterul celui de-al doilea mogadorian și pornește din nou spre colțul zidului. Drumul e liber, dar vor veni alții. Trebuie să ne mișcăm.

Mă uit înapoi către bază, întrebându-mă dacă prietenii mei încă luptă pentru viețile lor. Simțindu-mi ezitarea, tata mă atinge ușor pe umăr.

- Sam, știi că s-ar putea să nu conteze prea mult acum, dar ai cuvântul meu de onoare că vom face tot ce putem pentru garzi. Salvarea lor, protejarea Pământului. . . e munca vieții mele.

- Și a mea, îi răspund, realizând că ceea ce am spus este adevărat.

Cu o mișcare rapidă a capului s-a uitat după colț, apoi către mine. Alergăm printr-un spațiu deschis, îndreptându-ne spre turnul de veghe căzut, în care tata spune că vom da de o gaură în gardul Bazei Dulce. Mă aștept ca blasterele să erupă în spatele nostru în orice moment, dar nu se întâmplă nimic. Arunc o privire peste umăr la fumul care iese din bază. Sper că garzii și Adam au scăpat cu viață.

Vechiul Chevy Rambler al tatălui meu este parcat exact acolo unde a spus el că va fi. Conducem spre est, prin deșert, până când ajungem în Texas. Nu am întâmpinat nici un fel de obstacol și nu am fost urmăriți de nicio mașină neagră a guvernului sau vreo patrulă a poliției statale; drumurile sunt întunecate și goale până când ajungem aproape de Odessa.

- Deci, începe tata ca din întâmplare, de parcă m-ar fi întrebat cum a fost ziua mea la școală. Cum ai ajuns să fii cel mai bun prieten cu unul dintre garzi?

- Numele lui este John, îi răspund. De fapt, căpanul lui venise în Paradise să te caute pe tine. Ne-am întâlnit la școală și am avut, ăăă, niște prieteni comuni.

Mă uit pe fereastră la Texasul care zboară pe lângă noi. De mult nu m-am mai gândit la liceu, la Mark James, la gunoiului de grajd vărsat în dulap și la plimbarea aceea nebună cu căruța. E greu de crezut că, pe vremea aceea, îl consideram pe Mark și gașca sa cei mai periculoși oameni din lume. Încep să râd încet și tata se uită spre mine.

- Povestește-mi tot, Sam. Mă simt ca și cum am ratat foarte multe.

Și exact asta am făcut. Am început cu întâlnirea cu John la școală, sar direct la lupta de pe terenul de fotbal și termin cu fuga noastră și capturarea mea. Am tone de întrebări pentru tata, dar de fapt îmi face

plăcere să vorbim. Nu doar pentru că am petrecut săptămâni întregi singur în celulă; mi-a lipsit încrederea în tatăl meu.

Era deja târziu când ne-am cazat la un motel de la marginea orașului. Chiar dacă tata și cu mine eram amândoi murdari – arătam de parcă evadasem din închisoare printr-un tunel, ceea ce nu era prea departe de adevăr - bătrânul obosit care închiria camere nu ne-a pus nicio întrebare.

Camera noastră este la etajul al doilea, cu vedere la piscina neîngrijită a motelului, plină pe jumătate cu apă maro întunecat, frunze uscate și ambalaje de fast-food. Înainte de a urca în cameră, ne oprim din nou la mașină pentru a lua unele lucruri. Tata scoate un rucsac din portbagaj și mi-l dă mie.

- A fost al lui Adam, spune el dur. Ar trebui să existe niște haine curate acolo.

- Mulțumesc, am răspuns, studiindu-l cu privirea pe tata. Pe fața lui se citea îngrijorarea. Voi păstra asta în siguranță pentru el.

Tata dă din cap, dar îmi dau seama că se gândește la ce e mai rău. Își face griji pentru tipul ăsta mogadorian și, dintr-o dată, mă întreb dacă și pentru mine și-a făcut la fel de multe griji în toți anii ăștia cât a fost departe de mine.

Am mormăit ceva, am pus pe umăr rucsacul lui Adam și m-am dus direct spre camera de motel. Se pare că între tata și Adam a existat o legătură pe care eu nu o înțeleg cu adevărat, iar o parte din mine începe să simtă un pic de gelozie. Apoi tata și-a pus mâna pe umărul meu și am mers unul lângă celălalt, iar eu mi-am amintit cât de mult l-am căutat, cum m-a salvat pe mine și cum l-a lăsat în urmă pe Adam ca să poată face asta. L-a abandonat pe mogadorianul care, cumva, și-a dezvoltat o moștenire, ca să mă salveze. Am pus deoparte gândurile mele mărunte și am încercat să gândesc rațional ce ar trebui să însemne toate astea.

- Cum l-ai cunoscut pe Adam? îl întreb în timp ce deschide ușa camerei noastre.

- El m-a salvat. De la mogadorienii care mă țineau prizonier. Făceau experimente pe mine.

Camera de motel este mică și la fel de jengoasă cum m-am așteptat. Un gândac dispare sub pat atunci când aprindem lumina. Locul miroase a mucegai. Există o baie mică și, deși cada este punctată de insule de mucegai, aștept cu nerăbdare să-mi fac un duș. Comparativ cu spălarea la o găleată metalică cu apă rece ca gheața, locul ăsta este un paradis.

- Ce fel de experimente? îl întreb eu.

Tata se așează la picioarele patului. Mă așez lângă el și împreună ne holbăm la reflecțiile noastre din oglinda pătată. O pereche de oameni murdari și slabi din cauza detenției din care tocmai am scăpat. Tată și fiu.

- Au încercat să intre în mintea mea. Voiau să afle tot ce știu eu despre garzi. Orice le-ar fi fost de folos.

- Pentru că ai fost unul dintre cei care i-au întâmpinat pe garzi când au venit pe Pământ, nu? Ți-am găsit cartea în buncărul din curtea din spate. Am pus cap la cap unele chestii.

- I-am așteptat și i-am întâmpinat, spuse tata cu tristețe. Ne-am întâlnit cu loricii când au aterizat, i-am ajutat să se pună pe picioare și să fugă. Toți acei nouă copii erau atât de speriați. Și totuși, aterizarea navei a fost unul dintre lucrurile cele mai uimitoare pe care le-am văzut vreodată.

Am zâmbit, gândindu-mă la prima dată când l-am văzut John folosindu-și moștenirile. A fost ca o perdea trasă, dezvăluind un univers de posibilități. Tot ce citisem în cărțile despre extraterestri și care îmi dorisem să fie adevărat, dintr-odată s-a adevărit.

- Presupun că am devenit prăzi mai ușoare de vânat decât garzii. Toți aveam familii, vieți de care nu puteam să de despărțim pur și simplu. Mogadorienii ne-au găsit.

- Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

Măinile lui au tremurat un pic. Oftează.

- Toți au fost uciși, Sam. Eu sunt ultimul.

Mă uit în oglindă, la privirea bântuită de pe fața lui. Prizonierul mogilor în toți acești ani; îmi pare rău că îl fac să-și amintească niște chestii oribile.

- Îmi pare rău, am spus. Nu trebuie să vorbim despre asta.

- Nu, răspunde el hotărât, meriți să știi de ce nu am fost lângă tine, de ce n-am fost în viața ta așa cum ar fi fost normal.

Fața lui se încruntă puțin, de parcă încearcă să-și amintească ceva. Îl las în pace, sprijinindu-mă ca să-mi scot pantofii. Degetele de la picioare sunt umflate de la lovitura pe care i-am dat-o mogulului în față. Încep să le frec ușor, asigurându-mă că nu am oase rupte.

- Au încercat să-mi ia amintirile. Căutau orice i-ar fi putut ajuta ca să-i vâneze pe garzi. Și-a trecut o mână prin păr, frecându-și scalpul. Ceea ce mi-au făcut. . . mi-a lăsat un gol în memorie. Sunt lucruri de care nu-mi amintesc. Lucruri importante - lucruri pe care știu că ar trebui să mi le amintesc, dar nu pot.

L-am bătut ușor pe spate.

- Îi vom găsi pe garzi și poate că, nu știu, au un mod de a inversa ceea ce ți-au făcut mogulii.

- Ești optimist, îmi spune tata zâmbind către mine. A trecut atât de mult timp de când nu am mai avut sentimentul ăsta.

Se ridică și apucă rucsacul. Scoate unul dintre acele telefoane mobile ieftine, din plastic, care se vând la ghișeu pe la benzinării și se uită în jos la ecran.

- ăsta e numărul de telefon al lui Adam, spune tata. Ar fi trebuit să sune până acum pentru verificare.

- A fost o întregă nebunie acolo. Poate că și-a pierdut telefonul.

Tata deja formase un număr. Duse telefonul la ureche ascultând. După câteva secunde de tăcere, îl închide.

- Nimic, spune el, așezându-se înapoi. Cred că băiatul ăsta a fost ucis în seara asta, Sam.

CAPITOLUL 4 (Sam)

Întru în baie și fac ceea ce ar trebui să se numească "cel mai tare duș din viața mea făcut în cea mai jgoasă baie din cel mai mizerabil motel". Mucegaiul întunecat se întinde spre marginile curbate ale covorului de baie din cauciuc. Apa fierbinte se simte minunat, spălând jegul adunat în săptămânile de captivitate la mogadorieni.

După ce șterg aburul de pe oglinda crăpată din baie, mă uit lung la reflecția mea. Mi se văd coastele, sunt suficient de slab încât să mi se vadă mușchii abdominali în șase pachete, ca la persoanele care au suferit de foame. Am cearcăne întunecate sub ochi, iar părul meu a crescut mai mare decât a fost vreodată.

Deci așa arată un luptător al libertății umane.

Trag pe mine un tricou și o pereche de blugi pe care i-am găsit în rucsacul lui Adam; trebuie să folosesc ultima gaură de la curea pentru ca blugii să nu cadă de pe mine și tot atârnă liber în jurul șoldurilor mele. Stomacul meu ghiorăie de foame, iar asta mă face să mă gândesc la ce fel de room-service ar putea avea un motel atât de mizer. Pariez că bătrânul de la recepție ar fi fericit dacă i-aș trimite un sandwich cu brânză și un chiștoc de țigară.

În cameră, tata a scos o parte din echipamentul său. Pe un laptop deschis pe pat, un program scanează știrile difuzate. Deja se gândește la următoarea mișcare. E târziu, trecut bine de miezul nopții, și încă nu m-am culcat. Totuși, în timp ce îmi pare rău că nu sunt cu garzii, îmi doresc ca următoarea noastră mișcare să ne ducă în cel mai apropiat restaurant și să înfulec un munte de clătite.

- Ai găsit ceva? îl întreb, uitându-mă cruciș la laptop.

Tata nu pare să dea atenție programului. Stă rezemat de perete, încă strângând în mână telefonul mobil ieftin, arătând indecis. Se uită fără chef la laptop.

- Nu încă.

- Probabil că nu va suna până când nu e într-un loc sigur, spun eu. Mă întind să-i iau telefonul din mână, dar el se ferește cu un gest.

- Nu e asta, spune el. Mai trebuie să dau un telefon. Cât timp ai fos la duș m-am tot gândit la ce să-i spun, și tot nu știu.

Degetul său se mișcă pe tastatura telefonului după un tipar familiar, de parcă ar forma numărul de telefon. Sunt atât de prins pe ideea de a-i găsi pe garzi și de a lupta împotriva mogadorienilor încât, la început, nu-mi dau seama despre cine vorbește. Când s-a uitat spre mine, m-am dat jos din pat cu greu. Am avut senzația că tata era abătut.

- Trebuie s-o sunăm pe mama ta, Sam.

Am dat din cap în semn că sunt de acord, dar nu prea știam ce aș putea să-i spun mamei în acest moment. Ultima oară când m-a văzut, tocmai eram implicat într-o luptă cu mogadorienii în Paradise și, în acea noapte, am fugit cu John și Șase. Cred că i-am strigat peste umăr că o iubesc. Nu a fost cea mai sensibilă despărțire, dar știam sigur că mă voi întoarce. Deși nici prin gând nu-mi trecuse vreodată că voi fi luat prizonier de către o rasă de extraterestri ostili.

- O să fie destul de supărată, nu?

- E supărată pe mine, nu pe tine, spune tata. Se va bucura să-ți audă vocea și să știe că ești în siguranță.

- Stai..., ai văzut-o?

- Ne-am oprit în Paradise înainte de a merge în New Mexico. Așa am aflat de dispariția ta.

- Și ea e în regulă? Mogii nu s-au dus după ea?

- Se pare că nu, dar asta nu înseamnă că e în regulă. I-a fost greu fără tine. A dat vina pe mine și nu s-a înșelat prea tare. Nu m-a lăsat să intru în casă, ceea ce a fost de înțeles, așa că a trebuit să dormim în buncărul meu.

- Cu scheletul?

- Da. Asta-i o altă problemă despre care mintea mea nu își amintește nimic - nu am nici o idee cui îi aparțin oasele alea. Tata își încruntă ochii către mine. Nu schimba subiectul.

O parte din mine este îngrijorată de faptul că mama mă va jeli prin telefon, pe de altă parte mă îngrijorează faptul că sunetul vocii ei mă va face să vreau să uit de tot acest război și să mă întorc acasă imediat. Înghit cu greu.

- E miezul nopții. Poate că ar trebui să așteptăm până mâine?

Tata clatină din cap.

- Nu putem amâna asta, Sam. Cine știe ce se poate întâmpla cu noi mâine?

Și dintr-odată, ferm, tata apelează numărul de acasă. Ține telefonul la ureche nervos, așteptând. Am amintiri cu mama și tata împreună - vechi dinainte să dispară el. Erau fericiți împreună. Mă întreb la ce se gândește tata acum, având în vedere că încă nu ne întoarcem acasă. Probabil că se simte la fel de vinovat ca și mine.

- A intrat robotul, îmi spune tata după o clipă. Părea aproape ușurat. Apoi, acoperind telefonul cu mâna: Poate că ar trebui să. . .

Așteptă bip-ul robotului să-i sune în ureche. I-am văzut gura mișcându-se fără zgomot și am încercat să-mi dau seama ce spune.

- Beth, sunt eu..., a bâlbâit el, trecându-și mâna liberă prin păr. Sunt eu, Malcolm. Nu știu de unde să încep, poate că mesajul lăsat pe robotul ăsta nu-i cea mai bună soluție, dar.. sunt în viață. Sunt în viață și îmi pare rău și mi-e un dor teribil de tine.

Tata se uită în sus la mine, cu ochii umeziți de lacrimi.

- Fiul nostru este cu mine. Îți... Îți promit că o să-l țin în siguranță. Într-o zi, dacă mă vei lăsa, îți voi explica totul. Te iubesc.

Întinde telefonul către mine cu o mână tremurândă. Îl iau.

- Mamă? încep eu, încercând să nu îmi pierd cuvintele pe care vreau să le spun. În sfârșit, l-am găsit pe tata. Sau mai bine zis, el m-a găsit pe mine. Facem ceva uimitor, mamă. Ceva prin care să păstrăm omenirea în siguranță, ăăă, nu este periculos deloc, promit. Te iubesc. Vom fi acasă în curând.

Am închis telefonul, cu ochii în jos către el pentru încă o clipă, înainte de a privi în sus la tatăl meu. Ochii lui sunt încă strălucitori când se întinde și mă mângâie pe genunchi.

- A fost bine, spune el.

- Sper că a fost adevărat, am răspuns.

- Și eu.

CAPITOLUL 5 (John)

Încă se simte aerul rece al nopții. Primele raze de lumină răsar printre clădiri, transformând cerul de deasupra orașului Chicago mai întâi în mov, apoi în roz. De pe acoperișul John Hancock Center, mă uit la soarele care se ridică încet peste Michigan Lake.

Este a treia noapte la rând când vin aici, pentru că nu pot să dorm.

Ne-am întors în Chicago în urmă cu câteva zile, prima jumătate a călătoriei făcând-o într-o dubă guvernamentală furată, iar a doua la bordul unui tren de marfă. Este destul de ușor să te strecorei prin întreaga țară atunci când unul dintre tovarășii tăi poate deveni invizibil și un altul te poate teleporta.

Am făcut câțiva pași pe acoperiș și m-am aplecat peste marginea lui ca să văd cum Chicago începe să prindă viață. Străzile, arterele orașului, se aglomerează curând din cauza de traficului bară la bară și a pietonilor care traversează de pe un trotuar pe altul. Dau din cap în timp ce mă uit în jos la ei.

- Nici nu au idee ce vine peste ei.

Bernie Kosar vine agale spre mine în forma sa de copoi. Se întinde, cască și apoi își lipește nasul de mâna mea.

Ar trebui să mă simt fericit că sunt în viață. Ne-am luptat cu Setrákus Ra în New Mexico și nu am avut nicio victimă printre noi. Cei care am mai rămas din Garde, cu excepția numărului Cinci care încă lipsește, toți ceilalți sunt jos, în siguranță, cei mai mulți dintre ei recuperându-se de pe urma rănilor. Și Sarah e acolo, de asemenea. Am salvat-o.

Mă uit la mâinile mele. Atunci, acolo în New Mexico, erau acoperite cu sânge. Sângele lui Ella și sângele lui Sarah.

- Sfârșitul lumii lor este atât de aproape și ei nici măcar nu știu.

Bernie Kosar se transformă într-o vrabie, zboară printre John Hancock Center și cea mai apropiată clădire, apoi aterizează pe umărul meu.

Mă uit la oamenii pe jos, dar de fapt mă gândesc la garzi. Toată lumea pare că s-a mai înveselit de când am ajuns în apartamentul de lux al lui Nouă. Un pic de odihnă și puțină recuperare le-a prins bine; Sper doar că nu au uitat cât de aproape am fost de o înfrângere în New Mexico, pentru că doar la asta mă pot gândi acum.

Dacă Ella nu ar fi reușit să îl rănească pe Setrákus și dacă explozia din cealaltă parte a bazei nu i-ar oprit pe mogi, nu cred că am fi reușit să mai ieșim de acolo. Dacă nu îmi apărea moștenirea de vindecare, Sarah și Ella ar fi murit cu siguranță. Nu pot să-mi scot din minte imaginea cu fețele lor arse.

Nu cred că vom mai avea norocul ăsta vreodată. Dacă și data viitoare ne vom lupta cu Setrákus Ra nepregătiți, nu vom supraviețui.

Când am coborât de pe acoperiș, majoritatea se treziseră.

Marina era în bucătărie, folosindu-și telekinezia ca să amestece într-un castron cu ouă și lapte în timp ce, simultan, șterge petele de pe ceea ce părea a fi un blat ceramic imaculat. De când ne-am mutat împreună toți șapte (și BK), nu pot să spun că am avut parte de cea mai bună îngrijire în apartamentul de lux al lui Nouă. Marina se întoarce spre mine când mă vede.

- Bună dimineața. Ouă?

- 'Neața. Nu tot tu ai gătit și aseară? Ar trebui să fie rândul altcuiva.

- Chiar nu mă deranjează, spune Marina. Așează cu bucurie un blender fișos pe un raft. Încă nu-mi vine să cred că sunt într-un astfel de loc luxos. Sunt puțin geloasă pe Nouă că trăiește de atâta timp aici. E atât de diferit față de locul în care am trăit eu. Este ciudat că vreau să le încerc pe toate?

- Nu e ciudat deloc. O ajut să termine de șters teigheaua. Atâta timp cât vom sta aici, ar trebui să începem măcar să gătim și să facem curățenie cu rândul.

- Da, dă din cap Marina, uitându-se la mine dintr-o parte. Așa ar trebui să facem.

- Ce-i cu privirea asta?

- Nimic, împărțirea sarcinilor este o idee bună, spune Marina, după care întoarce privirea nervoasă și se uită în altă parte. Cu siguranță are altceva în minte.

- Haide, Marina, care-i problema?

- Eu doar... ea ridică un burete de spălat vasele și îl stoarce în timp ce vorbește. Mult timp am trăit fără nici o direcție în viață, habar nu am avut cum ar trebui să fie un garde. Apoi, Șase a venit în Spania și m-a căutat. Și apoi ne-am întâlnit cu tine și cu Nouă, chiar înainte de a intra în lupta împotriva mogadorienilor, cea mai nenorocită rasă care există. A fost un fel de... "Uau, ăștia trei chiar știu ce fac. Se pot descurca singuri."

- Ăăă, mulțumesc.

- Deși am ajuns aici de câteva zile, am un sentiment care mă tot încearcă și nu-mi dă pace. Parcă nu știm ce facem. Mă tot întreb: există vreun plan, dincolo de atribuțiile legate de corvoadă?

- Lucrăm la asta, am mormăit eu.

Nu vreau să-i spun Marinei despre următoarea noastră mișcare, sau că din lipsa unui plan nu pot să dorm noaptea. Nu știm unde s-ar fi putut ascunde Setrákus Ra după lupta din New Mexico și, chiar dacă am știi, eu cred că nu suntem pregătiți pentru încă o luptă cu el. Am putea merge să-l căutăm pe Numărul Cinci; tableta localizatoare pe care am găsit-o în buncărul subteran al lui Malcolm Goode ne-a arătat un punct de pe coasta Floridei, despre care sunt destul de sigur că era el. Și apoi... Unde este Sam? Sarah s-a jurat că la văzut în New Mexico, dar nu l-am găsit în Baza Dulce. Ținând cont de faptul că Setrákus Ra aparent poate să ia forma altor oameni, încep să cred că el a fost cel pe care l-a văzut ea, iar Sam era ținut undeva în altă parte. Presupunând că era încă în viață.

Avem multe decizii de luat, ca să nu mai vorbim de antrenamentele pe care trebuie să le facem. De când ne-am întors, abia mă târăsc pe picioare și mă tot gândesc la înfrângerea din New Mexico, iar asta îmi îngreunează concentrarea pentru găsirea unui plan. O fi din cauza apartamentului luxos al lui Nouă, în care ne-am adunat după o experiență aproape de moarte, ca să nu mai vorbim de anii petrecuți

fugind și ascunzându-ne care pe unde a putut, dar se pare că întregul grup are nevoie de o pauză. Dacă niciunul dintre ei nu are încă nici un plan, măcar nu arătată asta.

Oh, și mai e ceva care mă distrage. Cred că, la fel ca Marina, doresc să încerc toate aparatele din bucătăria de lux a lui Nouă; vreau să petrec ceva timp doar cu Sarah. Mă întreb ce ar fi spus Henri despre asta. Ar fi fost dezamăgit de lipsa mea de concentrare, știi asta, dar nu am ce-i face.

Ca la un semn, Sarah mă cuprinde din spate cu brațele în jurul taliei, fornăindu-și fața în ceafa mea. Am fost atât de cufundat în propriile mele gânduri încât nu am auzit-o când a intrat în bucătărie.

- Bună dimineața, frumosule, spune Sarah. Mă întorc și îi dau un sărut lent, dulce.

La cât am fost de stresat, îmi prinde bine să încep diminețile așa. Îmi doresc ca în fiecare dimineață Sarah să mă trezească sărutându-mă, apoi, după o zi normală petrecută cu ea, să mă duc la culcare știind că ea va fi acolo când mă trezesc din nou.

Sarah își lipește fața de a mea.

- Iar te-ai trezit devreme, îmi șoptește ea.

Fac o grimasă; credeam că m-am dat jos din pat în liniște, dimineață, când am urcat pe acoperiș.

- E totul în regulă? mă întreabă Sarah.

- Da, desigur, spun eu, încercând să-i distrag atenția cu un alt sărut. Ești aici. Cum ar putea să nu fie?

Marina se preface că tușește, probabil îngrijorată că vom începe să facem ceva chiar în bucătărie. Sarah îmi face cu ochiul și se răsuțește, luând telul din mâna Marinei și aruncându-l direct peste ouă.

- Oh, spune Sarah privind înapoi către mine. Te căuta Nouă.

- Grozav, am răspuns. Ce vrea?

Sarah ridică din umeri.

- Nu l-am întrebat. Poate vrea să vorbiți despre modă. Își duce gânditoare un deget la buze și mă studiază. De fapt, cred că n-ar fi chiar așa de rău.

- Ce vrei să spui?

Sarah îmi face cu ochiul.

- Și-a pierdut cămașa. Din nou.

Am ieșit din bucătărie ducându-mă să-l caut pe Nouă. Știu că asta este casa lui și că are tot dreptul să se facă comod, dar nici să umbli gol la fiecare ocazie. Nu sunt sigur dacă se așteaptă ca fetele să înceapă brusc să-l lingusească, sau dacă face tot spectacolul ăsta doar ca să mă enerveze pe mine. Probabil ambele.

Am găsit-o pe Șase în sufrageria imensă a apartamentului de lux. Stătea pe o canapea albă din pluș, cu picioarele adunate sub ea, legănând în mâini o ceașcă cu cafea. De când ne-am întors din New Mexico nu prea am avut ocazia să vorbesc cu ea. Nu mă simt foarte confortabil cu ea și Sarah la un loc. Cred că și Șase se simte la fel, pentru că, de când am ajuns aici, am sentimentul că mă evită. Șase își ridică privirea când intru. Are ochii pe jumătate deschiși și e somnoroasă. Arată la fel de obosită ca și mine.

- Salut, spun eu. Cum a fost cu Ella azi-noapte?

Șase scutură din cap.

- A stat trează toată noaptea. Abia acum cred că se odihnește bine.

Adăugarea coșmarurilor Ellei pe lista cu probleme este o altă chestie de care trebuie să ne ocupăm. Coșmarurile ei au apărut noapte de noapte încă de când am plecat din New Mexico și sunt așa de rele încât Șase și Marina dorm cu rîndul în camera Ellei, încercând să se asigure că nu se sperie prea tare.

Am început să vorbesc în șoaptă.

- Ți-a spus ce vede în vis?

- Mușcăături și membre, spune Șase. Nu e prea vorbăreață, știi?

- Înainte de New Mexico, Nouă și cu mine am avut viziuni care semănau foarte mult cu niște coșmaruri, îi spun eu, încercând să mă gândesc la asta.

- Opt a menționat și el ceva asemănător.

- La început, am crezut că Setrákus Ra ne face vreo chestie neplăcută sau ceva de genul ăsta, dar par a fi mai degrabă un fel de avertismente. Cel puțin la asta m-am gândit eu. Poate că ar trebui să încercăm să ne dăm seama ce înseamnă pentru Ella.

- Cred că ar putea fi un mesaj codat, spune Șase sec, dar te-ai gândit că ar putea fi simple explicații?

- Cum ar fi...ce?

Șase își rotește ochii.

- Cum ar fi că ea e doar un copil, John. Căpanul ei tocmai a murit, ea a fost la un pas de moarte cu doar câteva zile în urmă și cine știe ce-o mai fi în mintea ei? La naiba, sunt surprinsă că nu avem toți coșmaruri în fiecare noapte nenorocită.

- E un gând liniștitor.

- Astea nu sunt vremuri liniștitoare.

Înainte de a-i putea răspunde, Opt apare pe canapea lângă Șase. Ea sare cât colo, aproape vărsând cafeaua și imediat îi aruncă lui Opt o privire cu strălucire de oțel. Opt ridică mâinile în sus în semn de vinovăție.

- Uau, scuze, spune el. Nu mă omori.

- Să nu mai faci asta, îi răspunde Șase, punând cana cu cafea jos.

Opt este îmbrăcat în haine de antrenament, părul lui creț fiind băgat sub ceva care seamănă cu o basma. Dă din cap către mine, apoi o țintește pe Șase cu un zâmbet dezarmant.

- Haide, îi spune Opt, poți "să te ocupi de mine" în Sala de Lectură.

Șase se ridică, mulțumită de idee.

- O să te iau la pumni.

- Ce naiba e cu voi? îi întreb eu.

- Luptă corp la corp, răspunde Opt. M-am tot gândit la Șase încă de când era să mă omoare în New Mexico...

- Îți spun pentru ultima oară: NU am fost eu, îl întrerupe Șase enervată.

- ...când putea măcar să-mi arate niște mișcări noi, ca să mă pot apăra data viitoare când va dori să mă mai atace, continuă el.

Șase încearcă să-i tragă un pumn în braț lui Opt, dar el se teleportează imediat în spatele canapelei.

- Vezi? zâmbește Opt. Deja sunt prea rapid pentru tine!

Șase sare peste canapea vrând să-l prindă, dar Opt e deja în Sala de Lectură. Înainte să plece în urmărirea lui, Șase se uită spre mine.

- Poate că ar trebui să încerci să vorbești cu Ella, îmi spune Șase.

- Eu?

- Da, răspunde ea. Poate reușești să îți dai seama dacă viziunile ei înseamnă ceva sau dacă doar e traumatizată.

De îndată ce Şase părăseşte sufrageria, aud o bufnitură grea pe podea în spatele meu. Mă întorc și îl văd pe Nouă rânjind la mine, în bustul gol așa cum a spus Sarah, ținând în mâini un teanc de schițe. Îmi ridic ochii spre tavan.

- De când stai acolo?

Nouă ridică din umeri.

- Omule, eu gândesc mai bine când stau cu susul în jos.

- Nici nu mi-am dat seama că și tu poți gândi..

- Bine, mi se pare corect..., dar... de obicei tu ești cel care gândește pentru noi toți. Împinge schițele spre mine. Ia fii atent la asta.

Iau schițele și încep să le răsfoiesc. Sunt planuri desenate de mâna precisă a lui Nouă. Seamănă cu arhitectura unei baze militare, dar mi se pare ciudat de familiar.

- Ce-i asta...?

- West Virginia, spune Nouă cu mândrie. Fiecare detaliu pe care mi l-am putut aminti. Ar putea să ne ajute atunci când vom ataca locul ăla. Sunt sigur că acolo se ascunde grăsanul ăla de Setrákus.

Mă așez pe canapea, aruncând teancul de schițe pe perna de lângă mine.

- Când am vrut să atacăm peștera, ai fost total împotriva.

- Asta a fost când te-ai aruncat ca prostul în câmpul acela de forță, îmi răspunde el. Îți spuseseam că avem nevoie și de celelalte Numere. Acum îi avem.

- Apropo, ai verificat tableta în dimineața asta?

Nouă dă din cap că "Da".

- Cinci nu s-a mai mișcat.

Am stat cu ochii pe tableta noastră localizatoare încă de la revenirea în Chicago. Numărul Cinci, un garde cu care încă nu am luat legătura, a fost pe o insulă în largul coastei Florida în ultimele zile. Înainte ca noi să plecăm în New Mexico, el era în Jamaica. Se deplasează după un protocol loric standard: fugi, stai ascuns, fugi. Găsirea lui, chiar și cu tableta care ne indică direcția corectă, s-ar putea să nu fie un lucru prea ușor.

- Acum, că tot avem ocazia să ne odihnim, cred că ar trebui să ne fixăm prioritățile. Cu cât suntem mai mulți, cu atât e mai bine, nu?

- Și poate că, în timp ce noi îl căutăm pe Cinci, Setrákus Ra pune la cale o invazie a Pământului la scară largă. Nouă lovește schițele pentru a-și accentua spusele. L-am pus pe fugă. Acum ar trebui să mergem și să-l terminăm definitiv.

- L-am pus pe fugă? întreb eu, cu ochii la Nouă. Nu-mi amintesc să fi fost chiar așa.

- Ce? S-a retras, nu-i așa?

Dau din cap.

- Crezi că ești pregătit pentru o revanșă?

- Tu să-mi spui. Pletele bucălate ale lui Nouă sunt date pe spate și cad peste umeri, ca în pozele cu manechini culturști. Mă pufnește râsul.

- Sunt sigur că o să-l intimidezi.

- Mai bine așa decât să pierdem vremea aici, mă contreză Nouă în timp ce plutește și aterizează pe canapea lângă mine.

- Chiar crezi că ar trebui să pornim o furtună în West Virginia? După bătaia pe care ne-am luat-o la Baza Dulce?

Nouă se uită în jos la pumnii lui, contractându-i și relaxându-i, probabil amintindu-și cât de aproape a fost ca Setrákus să-l omoare. Cât de aproape am fost cu toții.

- Nu știu, spune el după o pauză. Am vrut doar să-ți dau astea și știi că avem o opțiune, bine? S-ar putea să nu mă crezi în stare că pot învăța care îmi sunt limitele sau rahaturi de genul, dar atunci, în New Mexico, poate că am fost puțin luat de val și am vrut să lupt singur împotriva lui Setrákus. Șase pornise și ea tot pe cont propriu, Opt era rănit, iar ceilalți fuseseră împușcați și ei. Dar ne-ai ținut împreună, omule. TU ne-ai ținut împreună. Toată lumea știe asta. Eu încă nu pun botul la prostiile tale cum că tu ești Pittacus reîncarnat sau orice altceva, dar tu ai fost *vibrația*... căpitanul de echipă. Deci tu vei fi conducătorul, iar eu voi fi cel care tăbăcește funduri. La asta sunt cel mai bun.

- Cel mai bun? Nu știu ce să zic... Și Șase se pricepe la tăbăcit funduri.

Nouă fornăie pe nas ca un cal.

- Da, a fost super-tare în coconul ăla ciudat de pe tavan. Nu asta era ideea, Johnny. Ideea e că, am nevoie să-mi spui pe cine să tăbăcesc cu pumnul. Și am nevoie să-mi spui asta cât mai curând sau o să înnebunesc aici.

Mai arunc o privire pe schițele lui Nouă. Din câte îmi dau seama, probabil că a început să lucreze la aceste desene de îndată ce ne-am întors din New Mexico. Lăsând la o parte tâmpeniile pe care le face, măcar el a încercat să găsească o soluție, un plan de luptă împotriva mogadorienilor. Cu problema asta rămasă în cap, mi-a fost imposibil să mai dorm și m-am tot gândit la ea plimbându-mă în cercuri pe acoperiș.

- Mi-aș fi dorit ca Henri să fi fost aici, spun eu, sau Sandor. Oricare dintre căpani. Cineva care ne-ar fi putut spune ce să facem în continuare.

- Da, numai că ei sunt morți, răspunde Nouă fără ocolișuri. Acum depinde doar de noi, iar tu întotdeauna ai fost cel cu ideile. Pe toți dracii din iad, ultima oară când nu am fost de acord cu planul tău, aproape că am fost aruncat de pe acoperiș.

- Eu nu sunt căpan.

- Nu, dar ești un ciudat care le știe pe toate. Nouă îmi trage una tare pe spate și îmi dau seama că asta ar putea fi un fel de afecțiune din partea lui. Nu te mai smiorcăi, nu te mai giugiuli cu mica ta prietenă umană și vino cu un plan genial.

În urmă cu o săptămână m-aș fi zburat la Nouă dacă mă făcea plângăcios și mă împungea cu vorbe despre Sarah. Acum știu că încearcă doar să mă motiveze. Asta este versiunea lui de discurs încurajator și, chiar dacă e jenant, simțeam nevoia să-l aud.

- Și ce se întâmplă dacă, pur și simplu, nu am un plan? întreb încet.

- Asta, Johnny-boy, pur și simplu, nu este o opțiune.

CAPITOLUL 6 (John)

M-am întors pe acoperișul John Hancock Center. De data aceasta nu sunt singur.

- Nu trebuie să vorbim despre asta dacă nu ești pregătită, îi spun cu blândețe, uitându-mă la forma ghemuită în stil indian pe acoperiș lângă mine.

Ella are o pătură înfășurată în jurul umerilor, chiar dacă nu este atât de rece pe acoperiș. Cumva, pare mai mică decât e de obicei și mă întreb dacă nu cumva stresul este cauza care a făcut-o să revină la o vârstă mai tânără. Pe sub pătură poartă un flanel vechi al lui Nouă. Îi ajunge până la genunchi. Se pare că singurul moment al zilei când poate să doarmă liniștită e după-amiază. Probabil că nici nu s-ar fi dat jos din pat dacă nu o îndemna Marina, cu blândețe, să vină aici și să stea de vorbă cu mine.

- Voi încerca, spuse ea, vocea ei fiind greu de auzit din cauza vântului. Marina mi-a spus că s-ar putea să mă poți ajuta.

Mulțumesc, Marina, îi spun în gând. Prima dată când am vorbit cu Ella a fost atunci când ne-am întâlnit în New Mexico. Cred că asta este cea mai bună ocazie ca s-o cunosc mai bine, deși mi-aș fi dorit să fi fost în circumstanțe mai bune. Îmi doresc s-o pot ajuta, dar nu știu cum – nu sunt expert în viziuni, sau psihiatru, dacă asta e ceea ce are nevoie. Țasta-i doar un mod normal și natural de a sta de vorbă, așa cum fac cêpanii, dar, așa cum a spus și Nouă mai devreme, acum suntem singuri și pe cont propriu.

Încerc să par încrezător.

- Marina are dreptate. Am avut și eu vise de-astea.

- Vise despre *el*? întrebă Ella, iar după modul în care ia scăzut vocea, nu există niciun dubiu despre cine vorbește.

- Da, am răspuns. Nenorocitul acela urât și înspăimântător și-a petrecut atât de mult timp în mintea mea încât ar fi trebuit să-i cer chirie.

Ella zâmbește puțin. Se ridică, lovind cu piciorul niște pietricele și aruncându-le de pe acoperiș. Preventiv, am pus mâna pe umărul ei. Ea oftează, aproape ca o ușurare.

- Începe întotdeauna la fel, începe Ella. Ne-am întors la baza aia, ne-am luptat cu Setrákus și slugile lui... Și am fost învinși.

Dau din cap.

- Da, îmi amintesc partea asta.

- Ridic o bucată de metal de pe podea. Nu știu exact ce este, poate o bucată ruptă dintr-o sabie. Când o ating, începe să strălucească în mâna mea.

- Stai, am spus, încercând să pun lucrurile cap la cap. Asta s-a întâmplat sau este doar în vis?

- Asta e ceea ce s-a întâmplat, spune ea. Eram speriată și am ridicat de jos primul lucru pe care am putut să pun mâna. Marele meu plan a fost să arunc în el cu ceva, cu orice, numai să nu-l mai lovească pe Nouă.

- De acolo de unde stăteam eu, părea a fi un fel de lance, îi spun eu, amintind-mi lupta, tot fumul și haosul acela. A fost ca o săgeată strălucitoare. Am crezut că ai scos-o din Cufărul tău.

- Nu am avut niciodată un Cufăr, îmi răspunde Ella posacă. Cred că au uitat să-mi dea și mie unul.

- Ella, știi ce cred eu? Încerc să fiu liniștit, dar entuziasmul din vocea mea este greu de ținut în frâu. Cred că ți-ai dezvoltat o nouă moștenire acolo, iar noi am fost prea panicați ca să ne dăm seama de asta.

Ella se uită în jos la mâinile ei.

- Nu înțeleg.

Ridic o mână de pietricele de pe acoperiș și le întind spre ea.

- Cred că ai făcut ceva cu bucata aia ruptă de sabie. Și când l-ai lovit pe Setrákus Ra cu ea, l-ai rănit.

- Oh, răspunde ea, nepărând deloc încântată.

- Crezi că ai putea s-o faci din nou? Întind din nou pietrele către ea.

- Nu vreau să... răspunde ea brusc. Se simțea de parcă... era greșit, într-un fel.

- Erai doar speriată... am început eu, încercând s-o încurajez, dar atunci când ea se îndepărtează de mine cu un pas, îmi dau seama că am făcut o greșală. Încă e zguduită de luptă, de aceste vise, de Moștenirile ei. Am lăsat pietrele să cadă înapoi pe acoperiș. Toți am fost speriați. E în regulă. Ne putem face griji despre asta mai târziu. Mai povestește-mi despre vise.

Se liniștește pentru o clipă și îmi lasă impresia că se va retrage complet. Dar, după o clipă, ea începe din nou să vorbească.

- Am aruncat cu o bucată de metal spre el, spune ea, și s-a înfipt în el. La fel ca atunci în Bază. Cu excepția că, în visul meu, în loc să se retragă, Setrákus se întoarce spre mine. Toți ceilalți, voi toți, dispăreți și rămân singură cu el în camera aia plină de fum.

Ella își prinde umerii cu brațele, înfrigurată.

- El își scoate bucata de metal din el și îmi zâmbește. Zâmbește către mine cu dinții lui oribili. Rămân blocată acolo ca o idioată în timp ce el vine spre mine și îmi atinge fața. Mă mângâie cu dosul palmei. Atingerea lui e rece ca gheața. Și apoi vorbește cu mine.

Simt cum mă iau și pe mine frisoanele. Gândul că Setrákus Ra s-a apropiat de Ella și a atins-o cu mâna lui dezgustătoare îmi întoarce stomacul pe dos.

- Ce îți spune? întreb.

- Ăăă.., ea face o pauză și apoi continuă cu voce joasă. El îmi spune: "Iată-te", apoi, "Te-am căutat."

- Și ce se întâmplă apoi?

- El... el se pune jos, în genunchi. Vocea ei scade la o șoaptă rece. El îmi ține o mână de-a mea între mâinile lui, apoi mă întreabă dacă am citit scrisoarea.

- Ce scrisoare? Știi despre ce vorbește?

Ella își strânge pătura mai tare în jurul umerilor și răspunde fără să se uite la mine.

- Nu.

După modul în care mi-a răspuns, îmi dau seama că Ella nu este sinceră în totalitate. E ceva legat de scrisoarea asta, sau ce-o fi, ceva care o zguduie aproape la fel de mult ca aceste viziuni cu Setrákus Ra. Din descrierea ei, nu știu dacă aceste vise sunt ca cele pe care le-am avut și eu, cum ar fi, de exemplu, cel în care Setrákus îmi arată cum îl torturează pe Sam, încercând să-mi dea momeală ca să vin să mă lupt cu el, sau, așa cum a sugerat și Șase, coșmarurile astea sunt pur și simplu rezultatul îngrozitoarelor momente prin care a trebuit să treacă Ella în ultima vreme. Nu vreau s-o forțez mai mult; deja mai are puțin și plânge.

- Aș vrea să-ți pot spune că pot să fac visele astea să dispară, încep eu, surprins că mă port exact ca Henri, dar nu pot. Nu știu ce le provoacă. Dar știu cât de dureroase pot fi.

Ella dă din cap arătând dezamăgită.

- Bine.

- Dacă îți mai apare în vis, amintește-ți că nu te poate răni. Și când mai încearcă să te țină de mână, să-l lovești direct în moaca lui urâtă.

Ella schițează un zâmbet.

- O să încerc.

Nu sunt sigur dacă am spus ceva care s-o ajute foarte mult pe Ella, dar un detaliu din conversația noastră mi-a rămas în minte. Indiferent cu ce l-a lovit atunci pe Setrákus Ra, sunt sigur că a fost rezultatul dezvoltării unei noi Moșteniri a ei. Ea a aruncat cu ceva în el, iar asta, nu știu cum, l-a rănit, sau cel puțin ia distras atenția suficient cât să ne recuperăm noi Moștenirile. Acum am nevoie doar s-o conving să mai încerce s-o facă din nou și sperăm că ne dăm seama exact ce poate face această nouă Moștenire a ei. Din moment ce a mers odată, poate că va funcționa din nou. Dacă va fi să-mi fac un plan pentru uciderea lui Setrákus Ra, voi avea nevoie de fiecare armă pe care o avem la dispoziție.

Cobor în Sala de Lectură sperând că voi găsi ceva în Cufărul meu sau în arsenalul lui Nouă, ceva care ne-ar putea ajuta să scoatem la iveală noua Moștenire a Eliei. Îmi amintesc când Henri a folosit *piatra de încălzire* pe mine, ca să mă ajute în primul rând să obțin controlul Lumenului meu. Mă întreb dacă așa ceva ar ajuta-o și pe Ella.

Eram adânc cufundat în gândurile mele atunci când am auzit sunetul înfundat al focurilor de armă.

Am clipit automat, lăsându-mă în jos, mâinile încălzindu-mi-se în momentul în care Lumenul meu s-a aprins. A fost din instinct. Știu diferența dintre blasterile mogulilor și armele de colecție ale lui Nouă, cu care au început ceilalți să se antreneze. De asemenea, știu că suntem în siguranță aici, cel puțin pentru moment; dacă mogulii ar ști unde suntem și ne-ar ataca aici, atacul lor ar fi ca iadul, mult mai zgomotos decât un pistol. Chiar dacă știu toate astea, inima mea bate cu putere și mă simt gata de luptă. Cred că Ella nu este singura afectată de bătălia din New Mexico.

Deschid ușile grele, duble, ale Sălii de Lectură, mâinile mele strălucind încă slab pentru că încă sunt un pic stresat. Mă aștept să-l găsesc pe Nouă răsucind în stil de gangster pistolul și băgându-l în toc, omorându-și timpul trăgând în ținte de carton.

În schimb, dau de Sarah care își termină ultima rundă de tragere cu un pistol mic. Gloanțele ei au trecut prin umărul unui mogadorian de carton agățat la capătul îndepărtat al camerei.

- Nu-i rău, spune Șase care își scoate de pe urechi o pereche de căști de amortizare a zgomotului. Stă lângă Sarah, uitându-se peste umărul ei. Șase își folosește telekinezia pentru a trage spre ele hârtia cu silueta mogulului. Majoritatea gloanțelor trase de Sarah au nimerit pe marginile țintei, sau au nimerit mogulul la nivelul brațelor și picioarelor. Cu toate acestea, unul a nimerit direct în frunte, între ochi. Sarah își strecoară degetul prin gaura aceea.

- Pot să trag mai bine de atât, spune ea.

- Nu-i la fel de ușor ca la majorete, nu-i așa? întrebă Șase cu politețe.

Sarah scoate încărcătorul gol și reîncarcă cu unul plin.

- Se vede că nu ai mai tras niciodată.

- Nici nu știam că pot să fac asta.

Urmărind scena, brusc mă simt nervos și nu-mi dau seama de ce. Faptul că ține pistolul în mână o înfierbântă pe Sarah într-un mod periculos, un mod la care nu m-am mai gândit. Dar, în același timp, mă face să mă simt vinovat, pentru că din cauza mea este aici trăgând la țintă în loc să fie acasă, în Paradise, trăind o viață normală. În plus, nu i-am spus lui Sarah că m-am sărutat cu Șase, nici că am vorbit despre ea cu Șase, iar acum sunt aici cu amândouă. Știu că ar trebui să vorbesc despre asta cu Sarah. Cândva. Dar nu acum când încarcă o armă.

Îmi dreg glasul, încercând să scot sunete normale.

- Hei, ce se întâmplă?

Ambele fete se întorc să se uite la mine. Sarah zâmbește larg și îmi face semn cu mâna în care nu are armă.

- Bună, iubitele, spune ea. Șase mă învață să trag cu arma.

- Da, ce chestie tare. Nu mi-am dat seama că ai fi vrut să faci asta.

Șase îmi aruncă o privire ciudată, de genul *cine nu ar vrea să învețe să tragă cu pistolul?* Aproape că mă înnebunește ideea că a învățat-o pe Sarah să tragă cu pistolul fără permisiunea mea. Nu că lui Sarah i-ar trebui permisiunea mea ca să poată face ceva. Deși toată situația asta mă amețește, trebuie să mă abțin, pentru că Șase îi ia arma din mână lui Sarah. Pune siguranța la armă și o bagă în toc.

- Cred că ajunge pentru azi, spune Șase. O să mai tragem și mâine.

- Oh, răspunde Sarah, părând dezamăgită. În regulă.

Șase o ia pe Sarah de braț.

- Ai tras bine. Apoi îmi aruncă un zâmbet despre care nu știu exact ce vrea să însemne. Pe mai târziu, băieți, spune ea și trece pe lângă mine ieșind pe ușă afară.

Pentru câteva clipe, eu și Sarah stăm în liniște, luminile din Sala de Lectură bâzâind deasupra capului.

- Deci..., încep eu penibil.

- Începi să te porți ca un ciudaț, spune ea uitându-se către mine cu capul înclinat într-o parte.

Ridic ținta de carton cu silueta mogadorianului, examinând felul în care a tras Sarah, dar încercând în același să mă gândesc la ce ar trebui să-i spun.

- Știu. Scuze. Nu mi-am dorit niciodată să te văd înarmată și periculoasă.

Sarah se încruntă către mine.

- Dacă vreau să fiu cu tine, nu vreau să fiu o fată pentru care să-ți faci griji.

- Nu esti.

- Haide, pufnește ea. Cine știe cât aș fi putrezit în New Mexico dacă nu ai fi apărut? Și apoi, John, tu ai fost cel care m-a adus înapoi la viață.

Îmi pun brațul în jurul taliei ei. Nu vreau să mă mai gândesc la Sarah cum stătea la picioarele mele, aproape moartă.

- Nu voi lăsa niciodată să ți se întâmple ceva rău.

Ea ridică din umeri.

- Nu mai spune asta. Nu poți să le faci pe toate, John.

- Da, încep să-mi dau seama de asta, îi răspund.

Sarah se uită la mine.

- Știi, azi m-am gândit să-mi sun părinții. Au trecut câteva săptămâni. Voiam să le spun că sunt bine.

- Asta nu e chiar o idee bună. Mogadorienii sau guvernul ar putea să monitorizeze apelurile telefonice către casa ta. Apelul tău ar putea să-i conducă spre noi.

Cuvintele au sunat rece și le-am regretat aproape imediat. Cât de repede am trecut de la liderul practic la paranoia. Dar Sarah nu pare jignită. De fapt, se pare că exact asta se aștepta să spun.

- Știu, spune ea, dând din cap. Exact la asta m-am gândit și eu, de aceea nu am sunat. Nu vreau să merg acasă. Vreau să stau aici cu voi și să lupt. Dar nu am superputeri lorice. Sunt doar o povară. Vreau să exersez trasul cu arma ca să pot fi de ajutor.

O iau pe Sarah de mână.

- Ești mai mult decât atât. Am nevoie de tine aici cu mine. Tu ești cam singurul lucru de aici care mă ține pe linia de plutire.

- Am înțeles, spune ea. Tu o să salvezi lumea de ciudați, iar eu o să te ajut. Nu de-asta se spune că "în spatele fiecărui om puternic, este o femeie puternică"? Eu pot fi acea femeie pentru tine. Vreau să fiu o femeie puternică, care are un scop precis.

Nu îmi rămâne decât să râd, iar tensiunea dintre noi se rupe. Îi ridic mâna și i-o sărut. Ea își pune brațele în jurul taliei mele și ne îmbrățișăm. Nu știu ce m-aș fi făcut fără Sarah; cu ea aici, totul pare mai ușor. Ne trebuie un plan de luptă împotriva mogadorienilor? Nici o problemă. Nici faptul că am sărutat-o pe Șase nu mai contează.

Opt se teleportează în cameră ridicând un nor de praf. E cu ochii larg deschiși și emoționat, dar devine timid când ne vede.

- Aoleu, spune Opt. Îmi pare rău, nu mă așteptam să vă găsesc giugiulindu-vă.

Sarah se încruntă, iar eu, în glumă, mă uit urât la Opt.

- Sper să fie de bine.

- Ar trebui să mergi la atelier și să vezi singur. Trebuie să mă duc și după ceilalți.

Cu acest mesaj *criptat*, Opt se teleportează în altă parte. Sarah și cu mine schimbăm o privire, apoi ieșim în grabă din Sala de Lectură și ne ducem în vechiul atelier al lui Sandor.

Nouă este deja acolo, stând cu brațele încrucișate în timp ce se uită la monitoarele puse pe perete. Pe toate rulează aceleași imagini: un buletin de știri de la un post local din Carolina de Sud. Nouă îi pune pauză atunci când intrăm, înghețând o imagine statică cu un crainic cărunt.

- Am pornit niște programe mai vechi de-ale lui Sandor, ne explică Nouă. Cu programele astea, el scana feed-uri de știri pentru orice rahat ciudat care ar putea avea legătură cu vreun mesaj loric.

- Da, și Henri avea aceeași *pasiune*.

- Uh-huh, chestii plictisitoare de căpan, nu? Cu excepția acestei chestii care a apărut în seara asta. Nouă repornește *difuzarea*, iar crainicul își reia lectura de pe prompter.

- *Autoritățile încearcă să dea o explicație asupra vandalizării culturilor unui fermier local, ieri dimineată devreme. Teoria predominantă este că a fost o glumă a unor liceeni, dar alte teorii sugerează că. . .*

Peste comentatorul care citea teorii de pe prompter au început să alterneze imagini luate de la înălțime care prezentau fel de fel de forme răsucite în lanul de porumb, ca o emblemă arsă. Comentatorul o prezenta ca pe o glumă, dar eu am recunoscut semnul imediat. Era simbolul loric pentru Cincinnati.

CAPITOLUL 7 (John)

- Dacă Cincinnati încearcă să ne găsească, o face în cel mai prost mod posibil, spune Nouă.

- Poate că e speriată și singură, concluzionează Marina cu blândețe. Poate că e pe fugă.

- Niciun căpan întreg la minte nu arde culturile, de aceea cred și eu că e singur. Totuși. . . Nouă își încrețește fruntea. Ia stai așa, ce vrei să spui cu "ea"? Cincinnati este o gagică?

Marina își dă ochii peste cap teatral, apoi scutură din cap.

- Nu știu. E doar o presupunere.

- Ca să faci ditamai focul pe un câmp... asta pare a fi o ispravă tipică pentru băieți, spune și Șase.

- Îmi amintesc că Henri a citit o știre despre o fată care ridicase o mașină pe undeva prin Argentina, spun eu. Întotdeauna am crezut că ar putea fi de Cincinnati.

- Mie mi se pare a fi o știre de tabloid, comentează Șase.

- Băiat sau fată, nu contează, ne întrerupe Nouă, arătând spre monitoare. Dacă ești speriat, nu înseamnă că trebuie să fi și prost.

Aici sunt de acord cu Nouă. Presupunând că acest mesaj este lăsat de Cincinnati și nu este o capcană pusă la cale de mogadorieni, acesta este cel mai prost mod de a ne atrage atenția. Pentru că dacă l-am observat noi, cu siguranță că l-au văzut și mogadorienii..

Eram cu toții înghesuiți în atelierul lui Sandor. Nouă a pus *pauză* înregistrării cu buletinul de știri lăsând pe monitoare imaginea cu simbolul loric, iar pe noi lăsându-ne să ne dăm seama ce ar trebui să facem în continuare. Am deschis macrocosmosul din cufărul meu, sistemul solar loric plutind liniștit deasupra mesei.

- El nu trebuie să aibă cufărul deschis, spun eu. Dacă a făcut asta, o să apară un glob luminos.

Opt stă lângă mine, ținând în brațe un cristal roșu de comunicare pe care l-a scos din cufăr. E același pe care l-am găsit în cufărul lui Nouă și pe care l-a folosit pentru a încerca să-i trimitem un mesaj lui Șase atunci când ea era în India.

- Cincinnati, ești acolo? vorbește Opt în cristal. Dacă ești, ar trebui să încetezi cu focurile alea.

- Cred că te poate auzi numai dacă are cufărul deschis, îi explic. Iar dacă ar fi avut cufărul deschis, ar fi apărut pe macrocosmos.

- Aha, spune Opt, lăsând cristalul jos. Nu puteau să ne pună în cutii telefoane mobile?

Între timp, Nouă a conectat tableta noastră localizatoare la unul dintre calculatoarele lui Sandor. Imaginea existentă pe ecran a fost înlocuită cu o hartă a Pământului. Un grup de puncte albastre pulsează pe Chicago – ăștia suntem noi. Mai la sud, un alt punct se deplasează extrem de rapid din Carolina spre mijlocul țării. Nouă se uită la mine.

- A parcurs o mulțime de mile de când l-am verificat dimineață. Prima dată tot dinspre insule venea.

Șase arată către ecran, trasând o linie înapoi către locul unde au fost arse culturile.

- Are sens. Oricine ar fi, sunt pe drum.

- Se mișcă foarte repede, spune Sarah. Ar putea fi într-un avion?

Punctul de pe ecran face brusc o întorsătură spre nord, trecând prin Tennessee.

- Nu cred că avioanele se mișcă așa, spune Șase, încrêțindu-și fruntea.

- Super-viteză? se întreabă Opt.

Privim cum punctul albastru trece chiar prin Nashville, fără să încetinească și fără să își schimbe direcția.

- Nu există nimic care să străbată orașul în linie dreaptă, la o asemenea viteză, spune Șase.

- Nenorocitul dracu', mârâie Nouă. Cred că idiotul poate să zboare.

- Va trebui să așteptăm până când se oprește din mișcare, spun eu. Poate că atunci își vor deschide cutia și le putem trimite un mesaj. Îi vom urmări în schimburi. Trebuie să ajungem la Cincinnati înaintea mogadorienilor.

Marina se oferă voluntar să ia primul schimb. După ce au plecat ceilalți, eu am rămas în atelier. Chiar și cu tot acest entuziasm în legătură cu Cincinnati, nu am uitat de celelalte probleme ale noastre, în special de Ella și coșmarurile ei.

- Am vorbit cu Ella azi, încep eu. În coșmarurile ei, Setrákus Ra o întreabă dacă ea a deschis nu știu ce scrisoare. Ai idee ce ar putea însemna asta?

Marina se uită cum punctul lui Cincinnati pulsează ca o baliză, în viteză de croazieră peste Oklahoma.

- Poate se referă la scrisoarea lui Crayton?

- Căpanul ei?

- Atunci, în India, chiar înainte de a muri, Crayton ia dat o scrisoare. Marina se încruntă. Cu tot ce s-a întâmplat. Aproape am uitat despre asta.

- Ea nu a citit-o? o întreb, simțindu-mă un pic exasperat. Luptăm într-un război aici; ar putea fi ceva important.

- Nu cred că e așa de ușor pentru ea, John, spune Marina. Acestea sunt ultimele cuvinte ale lui Crayton. Dacă ar citi-o, ar fi ca și când ar admite că el într-adevăr s-a dus și nu se mai întoarce.

- Dar el este mort, am răspuns eu repede. Poate prea repede. Fac o pauză, gândindu-mă la atunci când Henri a fost ucis. Fusese ca un tată pentru mine și, chiar mai mult decât atât, el a fost singura persoană statornică din viața mea petrecută în mod constant pe fugă. Pentru mine, Henri a fost asociat cu conceptul de *acasă*, oriunde ar fi fost asta, acolo eram în siguranță. Pierderea lui a fost ca și când lumea a fost smulsă de sub mine. De asemenea, eram mai în vârstă decât Ella când s-a întâmplat asta. Nu trebuie să mă aștept ca ea să poată trece peste asta pur și simplu.

Mă așez lângă Marina, oftând.

- Și Henri, căpanul meu, mi-a lăsat o scrisoare. Mi-a dat-o când era pe moarte. Am călătorit câteva zile până să apuc s-o citesc.

- Vezi? Nu-i atât de ușor. În plus, dacă Setrákus Ra va apărea în visele mele și îmi va spune să fac ceva, cu siguranță că voi face invers.

Dau din cap.

- Am priceput. Da. Ea are nevoie să-l plângă, să-l jelească. Nu vreau să sune nemilos, dar când totul se va termina, atunci când vom câștiga, vom avea timp pentru a jeli oamenii pe care i-am pierdut. Dar până atunci, trebuie să adunăm toate informațiile pe care le putem găsi și care ar putea să funcționeze în avantajul nostru. Arăt cu mâna spre ecranul cu locația lui Cinci. Trebuie să acționăm înainte ca următoarea criză să vină peste noi.

Marina se gândește la ceea ce am spus, privind la planeta Pământ din holograma macrocosmosului lăsat deschis pentru cazul în care Cinci și-ar deschide cutia. Probabil că asta aștepta să audă de la mine azi dimineață, atunci când a întreat cu blândețe dacă am vreun plan. Nu aveam - și nici acum nu prea am - dar primul pas trebuie să fie rezolvarea problemei cu Ella. Ea este cheia problemei.

- O să vorbesc cu Ella, spune ea. Dar nu o voi forța să facă ceva.

Îmi ridic mâinile în semn că mă predau.

- Nici eu nu îți cer să faci asta. Voi două sunteți foarte apropiate. Poate ai putea să-i dai un impuls?

- Voi încerca, spune ea, în cele din urmă.

Opt apare în ușa atelierului cu două cești cu ceai. Fața Marinei se aprinde atunci când îl vede, dar își întoarce repede privirea, de parcă dintr-odată devenise foarte interesată de macrocosmos. Am observat că se rușinează.

- Salut, spune Opt punând jos ceștile cu ceai. Scuze... Eu, aăă, am făcut doar două cești.

- Nu-i nimic, i-am răspuns, surprinzând privirea sugestivă a lui Opt, care dintr-odată mă face să mă simt în plus. Eu tocmai plecam.

Mă ridic, iar Opt îmi ia locul imediat în fața macrocosmosului. Înainte să apuc să ies pe ușă, Opt îi șoptește Marinei niște glume, iar ea începe să chicotească imediat. Am fost atât de concentrat pe Sarah și planificarea luptei încât nu mi-am dat seama că Marina și Opt vor să petreacă ceva timp împreună. Asta-i bine. Toți merităm câteva clipe de fericire, având în vedere problemele cu care ne confruntăm.

Era aproape de ivirea zorilor când a venit Opt în camera noastră, să ne trezească pe mine și pe Sarah. Ceilalți erau deja adunați în atelier. Șase stătea în fața calculatoarelor, Marina lângă ea.

- O altă manevră sinucigașă a camaradului nostru dispărut, spune Nouă în loc de salut. Stă pe perete folosindu-și Moștenirea lui antigravitațională. Ella stă în stil indian, pe spatele lui, înfășurată într-o pătură. Arunc o privire spre ea și ridic o sprânceană.

- Nu ai dormit deloc?

- Nu vreau să dorm, spune Ella.

- M-a ajutat să-mi antrenez puterea, mă anunță Nouă. El s-a aplecat peste Ella, a prins-o în brațe și a ridicat-o pe umăr. Ea aproape că era să cadă, dar a râs și s-a ținut bine. I-a tras lui Nouă câteva palme pe spinare în semn de protest. Nu simt nimic, îi spune el.

Ignorându-i pe ceilalți, Șase se întoarce spre mine.

- Cinci s-a oprit din mișcare acum o oră. Apoi a pornit din nou.

Arunc o privire peste ecranul tabletei. Ultima dată când am verificat, punctul luminos al lui Cinci era în vest. Acum plutește pe la granița de est a statului Arkansas.

- Geniul s-a oprit doar cât să ne transmită un alt mesaj, se smiorcăie Nouă.

Marina își îngustează ochii spre Nouă.

- Chiar trebuie să criticăm tot ce face Cinci? El sau ea, indiferent cine o fi, probabil că e singură și speriată.

- Iubito, mi-am petrecut luni întregi în celula unei închisori mogadoriene din cauza prostiei mele. Mi-am câștigat dreptul de a face comentarii colorate.

Ella îi mai trage niște palme pe spate lui Nouă, iar el tace. Am rămas concentrat pe Șase și pe ecranul computerului.

- Spune-mi ce s-a întâmplat.

- Acum o oră, mesajul ăsta a fost postat în secțiunea de comentarii a unei știri despre arderea culturilor, spune Șase. Ea deschide o fereastră nouă și trage textul afară, afișându-l pe tot ecranul ca să-l putem vedea toți.

Anonim scrie:

Cinci caută 5. Sunteți acolo? Trebuie să ne întâlnim. Voi fi cu monștrii din Arkansas. Găsiți-mă.

- Ce înseamnă asta? întreabă Sarah. E ca o ghicitoare.

Șase dă un clic și deschide un browser web și se duce pe un site cu aspect elegant numit Boggy Creek Monster.

- Am găsit asta pe Google. Este o atracție turistică idioată în Arkansas, numită Monster Mart.

- Crezi că Cinci s-a dus acolo?

- Nu vom ști sigur până când nu se oprește din mișcare, vine răspunsul lui Șase, arătând spre punctul albastru de pe tabletă. Dar aș paria că da.

- Crede că mogadorienii nu stau pe Google? spune Nouă cu ironie.

- Din experiența mea, vă spun că mogadorienii monitorizează internetul ca ulii, spune Șase. Dacă noi am văzut asta, atunci puteți paria că au văzut-o și ei și încearcă să-l prindă. Probabil că vor începe cu urmărirea adresei IP, apoi o să mai dureze un timp până îi vor găsi locația, ceea ce este un lucru bun, pentru că noi știm că se mută imediat ce lansează mesajul, indiferent de unde o face. Dar chiar și așa, ei își vor da seama de asta la un moment dat.

- Asta înseamnă că am face bine să ne mișcăm repede, spun eu.

- Pe toți dracii, da, spune Nouă sărind de pe perete și prinzând-o pe Ella care se rostogolea în urma lui. El o prinde și o ține de încheieturi. În sfârșit, o acțiune înfricoșătoare, îi spune el.

După multele zile în care ne-am gândit ce urmează să facem, mi-a venit în minte un plan, de parcă cineva mi-a dat un clic.

- Avantajul nostru este că noi știm locația exactă a lui Cinci. Să sperăm că asta ne va da un avans considerabil în fața mogilor. Trebuie să ne mișcăm repede și discret. Șase și cu mine vom merge în Arkansas. Cu invizibilitatea ei, ar trebui să-l putem scoate pe Cinci cât mai discret, fără ca mogadorienii să bage de seamă. Îl vom lua și pe Bernie Kosar cu noi.

- Oh, luați și câinele cu voi? întreabă Nouă cu uimire.

- Forma lui schimbătoare ne va ajuta în căutărilor noastre, îl contrez eu repede. Iar dacă ceva nu va merge bine, se poate întoarce la voi. Dacă cumva suntem capturați, Opt, mă aștept să te văd că îl teleportezi pe Nouă, prietenul nostru violent, direct în celula mea, în douăzeci și patru de ore. Și, în cazul în care se întâmplă ceva nefericit...

- Nu se va întâmpla nimic, mă întrerupe Șase. O să ne descurcăm.

Mă uit prin cameră către ceilalți.

- Toată lumea e de acord? îi întreb.

Opt și Marina dau din cap că "da", încruntați, dar încrezători. Ella îmi dă un zâmbet mic din locul ei de lângă Marina. Lui Nouă nu-i convine că e lăsat pe dinafară, dar își mormăie aprobarea. Sarah nu spune nimic, dar nici nu se uită la mine.

- Bun, am spus. Ar trebui să ne întoarcem în maxim două zile. Șase, ia tot ce ai nevoie și hai să plecăm. Au trecut câteva zile de când suntem împreună, dar, pentru prima dată, mă simt ca un lider.

Bineînțeles că sentimentul de lider nu a durat prea mult. M-am întors în camera mea și mi-am umplut rucsacul cu câteva haine de schimb și niște lucruri pe care le-am luat din cufărul meu: pumnalul, brățara și piatra de vindecare. Sarah intră și ea în cameră cu un pistol pus în toc, luat din sala de arme a lui Nouă și, fără nici un cuvânt, îl pune în rucsacul ei, acoperindu-l cu câteva haine de schimb.

- Ce faci? o întreb.

- Vin cu tine, spune ea, și îmi aruncă o privire provocatoare.

Dau din cap cu neîncredere.

- Nu ăsta era planul.

Sarah își ridică rucsacul pe umăr și mă înfruntă cu mâinile în șolduri.

- Da, păi..., nici eu nu am avut în plan să mă îndrăgostesc de un extraterestru, numai că, uneori, planurile se mai și schimbă.

- Ar putea fi periculos, i-am spus. Vrem să ajungem la Cinci înaintea mogadorienilor, dar nu știm dacă vom reuși. Va trebui să ne furișăm, iar Șase nu poate face invizibili mai mult de doi oameni simultan.

Ea ridică din umeri.

- Șase a spus că o să ia cu ea nu știu ce Xithi. O piatră. Piatra asta îi poate copia puterile.

Ridic din sprâncene. Mi se pare o idee bună. Dar din tot ce a spus ea, altceva mă interesează pe mine.

- Ai vorbit deja cu Șase?

- Da, nu o deranjează, răspunde Sarah. A înțeles. Nu mai e nimic în viața asta care să nu fie periculos. Încep să mă obișnuiesc cu ideea că iubitul meu luptă într-un război intergalactic, dar nu mă voi obișnui cu ideea de a sta pe margine și de a privi, în speranța că totul se va termina cu bine.

- Dar este mai sigur pe margine, am răspuns eu încet, chiar dacă știu că deja acesta este un argument pierdut.

- Dar mă simt mai în siguranță lângă tine. După tot ce s-a întâmplat, nu vreau să mai fiu dată la o parte, John. Indiferent de pericolele cu care trebuie să te confrunți, vreau să fiu lângă tine.

- Nici eu nu vreau să fii lăsată pe dinafară, dar..., înainte să mai apuc să protestez, Sarah face un pas înainte și mă încinge cu un sărut rapid. Nu mi se pare corect să vină cu un astfel de argument.

- Gata, oprește-te, spune ea, zâmbind către mine. Ți-ai făcut gestul cavaleresc, bine? E drăguț, îmi place, dar nu mă face să mă răzgândesc.

Am oftat. Presupun că un bun lider este acela care știe când să-și accepte înfrângerea. Cred că ar trebui să iau și eu piatra Xitharis din cufărul meu.

Nouă coboară cu liftul până în garaj împreună cu noi. Acum când stau și mă gândesc mai bine, parcă începe să-mi placă ideea că Sarah vine cu noi în misiune.

- O să lăsăm tableta aici pentru cazul în care ceva nu merge bine și va fi nevoie să ne luați urma, îi spun lui Nouă. Să sperăm că Cinci o să stea cuminte pentru o vreme. Dacă nu îl găsim când ajungem în Arkansas, vă contactăm pentru o actualizare a locației lui.

- Da, da, răspunde Nouă, aruncând o privire piezișă spre Sarah. Treaba asta începe să arate mai puțin a misiune de salvare și mai mult cu o excursie a unor îndrăgostiți, spune Nouă morocănos.

Sarah își dă ochii peste cap. Eu mă uit la Nouă.

- Nu e așa. Știi că avem nevoie de tine aici, în cazul în care se întâmplă ceva.

- Da, eu sunt de rezervă, mormăie el. Johnny, cât ești tu plecat, pot să-mi aranjez niște întâlniri ca să am parte și eu de niște acțiune pe aici?

Sarah îi face cu ochiul.

- S-ar putea să-ți prindă bine.

Nouă privește peste mine.

- Ugh. Nu se merită.

Șase și Bernie Kosar sunt deja jos și ne așteaptă. Nouă arată spre rândul rezervat pentru vasta colecție de mașini ale lui Sandor, în cele din urmă trăgând prelată de pe o Honda Civic argintie. Este cel mai puțin ostentativ vehiculul rămas în colecția lui Sandor; nu vrem să atragem atenția inutil pe drum. BK se postează imediat pe scaunul pasagerului, bucuros de plecare.

- Este o mașină rapidă, ne explică Nouă. Sandor a echipat-o complet pentru cazul în care avem nevoie să ne salvăm fundul în grabă.

- Are și nitrogen? întrebă Sarah.

- Ce știi tu despre nitrogen, iubito? o întrebă Nouă în loc de răspuns.

Sarah ridică din umeri.

- Am văzut în *Fast and Furious*. Arată-mi cum funcționează. Întotdeauna am vrut să conduc ceva foarte rapid.

- Biiine, spune Nouă, rânjind la mine. Poate că fata ta ar putea să ne fie de folos, John-boy.

În timp ce Nouă îi prezintă lui Sarah comenzile din interiorul Civic-ului, mă duc lângă Șase, la portbagaj, unde ne-am încărcat lucrurile. Încă sunt surprins că Sarah vine cu noi și se pare că dau vina pe Șase pentru asta.

- Ești supărat pe mine, îmi spune ea, înainte să apuc să zic ceva.

- Data viitoare, când vei vrea s-o inviți pe prietena mea într-o misiune periculoasă, aș aprecia dacă m-ai întreba și pe mine mai întâi.

Șase trânteste portiera de la portbagajul mașinii și se răsuțește spre mine.

- Te rog, John, ea a vrut să vină. Să știi că poate să gândească și singură.

- Știu că poate, îi șoptesc eu, nevrând să mă audă Sarah. Și Nouă a vrut să vină. Trebuie să avem în vedere tot ce este mai bine pentru grup.

- Doar nu vrei să se simtă în plus, nu-i așa? Arată-i că nu e o povară.

- Ia stai puțin... *O povară?* Mă gândesc la conversația pe care am avut-o cu Sarah în Sala de Lectură. Sunt exact cuvintele pe care le-a rostit ea atunci. Ai tras cu urechea la noi?

Șase se arată un pic vinovată că a fost prinsă, dar, mai mult decât orice, arată din ce în ce mai supărată pe mine, ochii ei începând să strălucească urât.

- Și ce dacă? Am crezut că noi doi suntem împreună și că o să-i spui că ne-am sărutat.

- De ce aș fi făcut asta? mă răstesc eu la ea, chinându-mă să-mi păstrez vocea joasă.

- Pentru că cu cât o lungești mai mult, cu atât e mai rău... și pentru că m-am săturat? Pentru că ea merită...

Înainte ca Șase să poată termina, Civic-ul prinde viață când Sarah turează motorul. Nouă se dă câțiva pași înapoi de la fereastra de pe partea șoferului, privind mulțumit de modul în care Sarah accelerează. Sarah se apleacă pe fereastră, uitându-se în spate la Șase și la mine.

- Voi doi veniți sau ce faceți?

CAPITOLUL 8 (Marina)

Acum, după ce John, Șase și Sarah au plecat, apartamentul de lux pare și mai mare. Încă nu m-am obișnuit cu dimensiunile acestui loc; este aproape la fel de mare ca mănăstirea Santa Teresa. Știu că e o prostie, dar mă plimb prin apartament în vârful picioarelor ca nu cumva să deranjez aceste bogății pe carele-au adunat Nouă și căpan lui.

Gresia din baia lui Nouă este încălzită; de fapt, când ieși de la duș, picioarele îți sunt încălzite și uscate. Cred că toată viața mea nu am făcut decât să mă așez pe salteaua mea și să-mi scot așchiile din picioare, după ce am mers desculță pe podelele din lemn de la mănăstirea Santa Teresa. Mă întreb ce ar gândi Hector despre acest loc și zâmbesc. Apoi, mă întreb ce fel de persoană aș fi acum dacă căpanul meu ar fi fost Sandor în locul Adelinei; un tutore arătos, dar dedicat, ușuratic, dar fără să renunțe la atribuțiile sale. E inutil să mă mai gândesc la asta acum, dar nu am încotro.

Pe de altă parte, dacă nu aș fi stat atât de mult la Santa Teresa, nu m-aș mai fi întâlnit cu Ella. Nu aș mai fi călătorit pe munte cu Șase și nu l-aș mai fi întâlnit pe Opt.

Într-un final, toate greutățile acelea au meritat.

Mi-am înăbușit un căscat cu dosul palmei. Nici unul dintre noi nu prea a dormit noaptea trecută, din cauza entuziasmului de a-l găsi pe Numărul Cinci. Azi-noapte ar fi trebuit să dorm în camera Ellei, s-o trezesc atunci când coșmarurile o chinuie prea rău. De fapt, cred că Ella nu a dormit niciun pic de la întâlnirea noastră din atelier și cred că a stat împreună cu Nouă pe timpul turei lui de supraveghere a lui Cinci. Mi se pare că timpul petrecut cu Nouă îi face mai bine decât somnul. Aș vrea să o pot ajuta, dar Moștenirea mea vindecătoare nu se extinde și prin vis.

Am găsit-o pe Ella în sufragerie, ghemuită pe un scaun. Nouă este întins pe cea mai apropiată canapea, sforăind zgomotos, cu mâinile strânse pe tubul de metal pe care am văzut că îl transformă într-un baston cu eficiență mortală atunci când îl folosește. Cred că l-a scos din cufărul său atunci când a crezut că o să plece în misiune cu John. Nouă ține arma în brațe ca pe un ursuleț de pluș, probabil că visează că omoară mogadorieni.

- Ar trebui să dormi și tu, îi spun Ellei în șoaptă.

Ella îmi face semn către Nine.

- A spus că își odihnește ochii puțin și apoi o să-mi arate niște *tehnici de tăbăcit funduri*.

Am chicotit. E ceva amuzant la Ella când îi imită limbajul lui Nouă.

- Haide, o să avem timp de antrenament mai târziu.

Nouă mormăie ceva în somn și se întoarce pe partea cealaltă, îngropându-și fața în pernele canapelei. Ella se ridică încet și ieșim din cameră în vârful picioarelor.

- Îmi place de Nouă, îmi spune ea în timp ce mergem pe hol. Nu-i pasă de nimic.

Îmi încrețesc fruntea.

- Ce vrei să spui?

- Nu m-a întrebat niciodată ce fac, nici nu și-a făcut griji pentru mine. Face glume tot timpul și mă lasă să stau agățată de umerii lui când merge pe tavan.

Eu râd, dar mă simt puțin rănită. Toți ne-am făcut griji pentru Ella, încercând să o facem să ne spună despre Crayton - ar trebui să fac ceea ce mi-a cerut John și să ajung la partea cu scrisoarea aceea înainte să se trezească Nouă și s-o zăpăcească de tot cu glumele lui proaste..

- Ne facem griji pentru tine, îi spun.

- Știu, răspunde Ella. Uneori, când nu mă gândesc la asta, mă simt mai bine.

Poate acum este un moment bun ca să-i dau Ellei un ușor imbold, după cum spunea și John.

- Cêpanul meu, Adelina, a petrecut o lungă perioadă de timp încercând să nu se gândească la misiunea ei - la misiunea noastră. Dar, în cele din urmă, nu a avut de ales. Ea a trebuit să-și recunoască misiunea.

Ella nu spune nimic, dar, după cum o văd că se încruntă, îmi dau seama că se gândește la ceea ce i-am spus.

Mă îndepărtez de dormitoare și mă îndrept către atelierul lui Sandor pentru a-mi lua în primire tura de supraveghere. Mă așez în fața tabletei și urmăresc cum punctele luminoase ale lui Patru și Șase se îndreaptă încet spre un punct staționar, acela fiind Numărul Cinci, în Arkansas.

- Îți faci griji pentru ei? mă întrebă Ella.

- Puțin, îi răspund, deși știu că vor fi bine. Chiar și după ce l-am întâlnit pe Nouă, Șase rămâne încă cea mai dură și mai curajoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Iar Patru este exact așa cum a spus Șase – un tip de treabă, liderul de care avem nevoie, chiar dacă, uneori, pot spune că se simte depășit.

- Sper că Cinci este băiat, spune Ella. Nu sunt suficienți băieți printre noi.

Am rămas cu gura deschisă pentru o clipă, apoi am început să râd.

- Deja ne pui pe perechi, Ella?

Ea dă din cap, privindu-mă răutăcioasă.

- Există deja John și Sarah. Și tu și Opt.

- Stai o clipă, am spus. Între mine și Opt nu se întâmplă nimic.

- Pssh, mă întrerupe Ella, apoi continuă. Iar dacă eu o să cresc și o să mă căsătoresc cu Nouă, Șase cu cine o să rămână?

- Dar cine se căsătorește acum?

Opt stă în ușă în spatele nostru, cu un rânjel fermecător care îi luminează toată fața. Oare de când stă în picioare acolo? Ella și cu mine schimbăm câteva priviri surprinse și începem să râdem.

- Bine, spune Opt, aruncându-și privirea peste tabletă. Nu-mi spuneți.

Umerii noștri se ating atunci când se apropie și înțepenesc. Încă mă mai gândesc la sărutul disperat pe care ni l-am împărtășit în New Mexico. Acea a fost, probabil, cea mai îndrăzneță mișcare din întreaga mea viață. Oricât mi-ar fi plăcut, nu ne-am mai sărutat de atunci. Am vorbit mult, povestind despre anii noștri petrecuți ascunși sau pe fugă, comparând fragmentele amintirilor noastre despre Lorien. Timpul nu trece la fel pentru toți.

- Acum e timpul lor, nu-i așa? spune Opt uitându-se la punctele lui Patru și Șase cum se deplasează spre sud.

- Este un drum lung, îi răspund eu.

- Bine, spune el, rânjind. Asta ar trebui să ne dea ceva timp.

Opt poartă un tricou roșu cu negru cu Chicago Bulls și o pereche de blugi. Face câțiva pași înapoi și din gesturi arată către hainele de pe el, parcă cerându-ne aprobarea, mie și Ellei.

- Arăt destul de american în hainele astea?

- Ești sigur că trebuie să facem asta?

În timp ce liftul coboară silențios de la penthouse până în foaier, eu mă simt cam nervoasă. Opt stă alături de mine, robust și plin de entuziasm.

- Am ajuns aici de câteva zile și încă nu am văzut orașul, spune el. Aș vrea să văd din America mai mult decât baze militare și apartamente de lux.

- Dar dacă se întâmplă ceva în timp ce noi suntem plecați?

- Ne întoarcem înainte să ajungă ei în Arkansas. Nu se va întâmpla nimic. Iar dacă va fi ceva, Ella poate să-și folosească telepatia și să ne anunțe.

Mă gândesc la Nouă, pe care l-am lăsat dormind pe canapea când m-am strecurat împreună cu Opt pe lângă el. Ella ne-a privit, a zâmbind conspirativ către mine, în timp ce ea s-a ghemuit înapoi pe scaunul ei de lângă Nouă.

- Nu crezi că o să-l apuce nervii pe Nouă dacă se trezește și nu suntem acolo?

- Dar cine este el? Dădaca noastră? face Opt vesel, apropiindu-se de mine și zgâlțâindu-mă ușor de umeri. Relaxează-te. Să fim turiști pentru câteva ore.

Privind în jos de la ferestrele apartamentului de lux al lui Nouă, nu am putut să-mi dau seama exact cât de aglomerate sunt străzile din centrul orașului Chicago. Ieșim în soarele amiezii și imediat suntem loviți un val de zgomot: oamenii vorbesc, autoturismele claxonează... Asta îmi amintește de piața din Spania, dar cu un nivel de o mie de ori mai mic. Opt și cu mine ne lungim gâturile în sus, încercând să ne uităm la zgârie-norii de deasupra noastră. Mergem încet, oamenii privindu-ne înfuriați că sunt obligați să ne ocolească.

Pentru mine e puțin cam intens aici. Toți acești oameni, zgomotul acesta..., e cam mult pentru mine. Mă trezesc strecurându-mi mâna pe după brațul lui Opt, doar pentru a mă asigura că nu suntem separați și pierduți în mulțime accidental. El îmi zâmbeste.

- Încotro? întreabă el.

- Pe acolo, îi arăt eu o direcție la întâmplare.

Am ajuns pe malul apei. E mult mai liniștit aici. Oamenii se plimbă liniștiți pe malul lacului Michigan ca și noi, nu într-o grabă nebună în toate direcțiile. Unii dintre ei se așează pe bănci, își mănâncă prânzul, în timp ce alții fac jogging sau trec cu biciclete pe lângă noi, iar alții fac exerciții. Brusc, mă simt tristă pentru acești oameni. Atât de multe atârnă în balanță și ei nici nu au habar.

Opt îmi atinge brațul ușor.

- Ești încruntată.

- Îmi pare rău, i-am răspuns, forțând un zâmbet. Doar mă gândeam.

- Nu te mai gândi, spune el cu severitate prefăcută. Suntem la plimbare. Nu e mare lucru.

Încerc să las de o parte nenorocirile și întunericul din mintea mea și să mă port ca un turist, așa cum a spus Opt. Lacul este cristalin și frumos, doar câteva bărci leneșe sunt pe întreaga suprafață a apei. Suntem înconjurați de sculpturi și cafenele în aer liber, Opt părând interesat de tot ceea ce vede, încercând să asimileze cât mai mult posibil din cultura locală și, vesel, încearcă să mi le arate pe toate.

Stăm în fața unei sculpturi mari argintii, care arată ca o încrucișare între o antenă de satelit și un cartof pe jumătate decojit.

- Cred că chestia asta umană a fost influențată în secret de marele artist loric Hugo Von Lore, spune Opt mângâindu-și bărbia gânditor.

- Te pricepi.

Opt ridică din umeri.

- Încerc să fiu un ghid cât mai bun.

Entuziasmul său este contagios, și în curând am intrat în acest joc de a inventa povești stupide pentru diversele repere pe lângă care trecem. Când în cele din urmă mi-am dat seama că ne-am petrecut mai mult de o oră pe malul apei, mă simt vinovată.

- Poate că ar trebui să ne întoarcem, îi spun lui Opt, încercându-mă sentimentul că ne eschivăm de la responsabilitățile noastre, chiar dacă știu că nu avem nimic de făcut, doar să așteptăm.

- Stai puțin, spune el, arătându-mi ceva. Uită-te la asta.

După modul șoptit în care a vorbit Opt, mă aștept să văd un cercetaș mogadorian pe urmele noastre. În schimb, când întorc privirea, văd un bărbat dolofan, în vârstă, stând în spatele unei tonete pe care scrie *Chicago-Style Hot Dog*; hot-dog-ul este acoperit cu sos și felii de roșii și ceapă tocată, adunate toate ca într-un coc.

- Asta este cea mai monstruoasă chestie pe care am văzut-o vreodată, spune Opt.

Am chicotit, dar când stomacul meu a mârâit brusc, chicotitul meu se transformă într-un râs zgomotos.

- Cred că arată foarte bine, îi spun.

- Nu ți-am spus că sunt un vegetarian? mă întreabă Opt, holbându-se la mine cu repulsie prefăcută. Dar dacă ții neapărat să mănânci o mizerie înfricoșătoare de hot-dog *Chicago-style*, atunci așa să fie. Nu ți-am mulțumit îndeajuns.

Opt pornește hotărât spre vânzător, dar l-am apucat de braț și l-am tras înapoi. El rânjește la mine.

- Te-ai răzgândit?

- Ce ai vrut să spui cu *nu ți-am mulțumit îndeajuns*? îl întreb. Pentru ce trebuia să îmi mulțumești?

- Pentru că mi-ai salvat viața în New Mexico. Ai spart profetia, Marina. Setrákus Ra și-a trecut sabia prin mine, iar tu... tu m-ai adus înapoi la viață.

Mă îmbujorez și mă uit în jos la picioarele mele.

- N-a fost cine știe ce.

- Dar pentru mine a fost totul.

Îmi ridic privirea și îi ofer lui Opt cel mai frumos zâmbet al meu.

- În acest caz, cred că merit mai mult decât un hot dog prăpădit.

Opt își duce mâinile la piept, ca și când l-aș fi rănit.

- Ai dreptate! Sunt un prost să cred că viața mea ar putea fi tranzacționată pe un hot-dog. El îmi ia mâna, se lasă în jos pe un genunchi și își apasă fruntea cu dosul palmei mele. Salvatorul meu, cum voi putea să te răsplătesc vreodată?

Mă rușinez, dar nici nu mă pot opri din râs. Mă uit la oamenii din jurul nostru cu o privire de *Îmi cer scuze!*, cei mai mulți dintre ei îl privesc pe Opt cu zâmbete curioase. Probabil că arătăm ca doi adolescenți normali pentru ei, care se prostesc și flirtează.

Îl trag pe Opt în sus, iar el se ridică în picioare. Încă ținându-ne de mână, continuăm să ne plimbăm pe malul lacului. Soarele ne face cu ochiul de pe suprafața lacului. Nu e chiar ca la mare, dar e la fel de frumos.

- Poți să-mi promiți mai multe zile ca asta, îi spun lui Opt.

El îmi ține mâna strâns.

- Consideră ca și făcut.

În cele din urmă, Opt și cu mine ne-am întors la penthouse, cu burțile full de pizza Chicago. Mai sunt câteva ore până când Patru și Șase vor ajunge în Arkansas, iar Ella nu a trimis către noi nicio alarmă telepatică. Totul este la fel cum am lăsat.

Cu excepția lui Nouă care acum este treaz și în picioare, atât de aproape de ușa ascensorului încât aproape că era să-l dărâăm când am intrat.

Nouă nu se mișcă din drum atunci când intrăm, doar stă acolo cu brațele încrucișate pe piept și se încruntă la noi.

- Unde ați fost?

- Doamne, spune Opt în timp ce îl ia în brațe pe Nouă. De cât timp stai în picioare aici și ne aștepți? Nu te dor picioarele?

- Am ieșit un pic, îi explic, simțindu-mă mai mult decât timidă în fața lui Nouă. Îmi amintește de vremea când eram prinsă că mă ascundeam în orfelinat după ce se dădea stingerea; mi-l imaginez pe Nouă cum ia rigla și încearcă să mă pocnească peste degete cu ea. Totul e în regulă?

- Totul e în regulă, mă fixează Nouă cu privirea, concentrându-se mai mult pe Opt decât mine. Nu puteți pleca aiurea în prin oraș fără să-mi spuneți.

- Și de ce nu? îl contreză Opt.

- Pentru ca este o prostie, mârâie Nouă.

Pot să-i văd mintea cum lucrează, ca și cum încearcă să se gândească la altceva decât vorbește.

-Asta este iresponsabilitate și lipsă de griji. E o tâmpenie.

- Au fost doar câteva ore, se plânge Opt, dându-și ochii peste cap. Scutește-mă de prelegerile astea de cêpan.

Pare amuzant să-l vezi pe Nouă așa furios pe noi, purtându-se ca o dădacă, mai ales că l-am auzit pe Patru povestind despre timpul lor petrecut împreună. E ciudat, dar este și duios. Face el spectacol și se dă mare, dar, de fapt, când s-a trezit și a văzut că suntem plecați, și-a făcut griji pentru noi.

Îl ating pe Nouă pe braț, încercând să dezamorsez situația.

- Îmi pare rău că ți-ai făcut griji din cauza noastră.

- Nu mi-am făcut nicio grijă, mârâie Nouă, arătându-și colții și trăgându-și brațul de lângă mine și întorcându-se din nou spre Opt. Tu ai impresia că ți-am ținut o prelegere? Poate ar trebui să-ți arăt ce fel de prelegeri țineam pe vremea când eram un puțoi obraznic.

Opt își strânse pumnii în pieptul lui Nouă și îl împinse câțiva pași mai departe. De cele mai multe ori este glumeț și fermecător, dar acesta este un moment în care aș vrea să înceteze cu prostiile. Nouă se apropie periculos de Opt; dacă Opt ar fi fost mai înalt, ar fi dat nas în nas. Opt nu renunță, ci zâmbește, de parcă totul e doar o glumă proastă.

- Haide, spune Nouă, cu vocea joasă. Te-am văzut în Sala de Lectură când te jucai cu Șase. Cu mine nu ai apucat să te antrenezi. Nu încă.

Opt priviri în jos, la un ceas imaginar.

- Sigur, amice. Am ceva timp liber ca să te omor.

Nouă zâmbește. Se uită peste umăr la mine.

- Și tu, soră Marina. Prietenul tău va avea nevoie de tine.

CAPITOLUL 9 (Marina)

- O să vă fac bucăți pe amândoi, declară Nouă. În acest fel, în următoarea misiune pe care o vom avea, nu vom mai fi noi cei lăsați în urmă sau cu fundurile tăbăcite.

Opt și cu mine stăm unul lângă celălalt în Sala de Lectură, privind cum Nouă se plimbă și se tot rotește în jurul nostru, privindu-ne de sus ca un instructor de armată. Simt cum mă ia amețeala și îl văd pe Opt cum abia se abține de la un acces de râs. Totuși, mă simt puțin vinovată pentru că am ieșit pe furiș cu Opt, dar sunt sigură că un mic antrenament nu ne prinde rău. În plus, cred că Nouă este încă supărat pe Patru pentru că nu l-a luat cu el în misiunea de salvare, iar el pare să ia antrenamentul acesta prea în serios. Am decis să fac glume pe seama lui.

- Preferați să stai pe o bancă la soare? Vreți să vă duceți să mâncați o pizza în timp ce restul se duc să-l omoare pe Setrákus Ra? mârâie Nouă în timp ce se oprește în fața noastră, uitându-se la noi în jos.

- Nu, domnule, am spus, încercând să fiu serioasă. Opt izbucnește imediat în râs.

De data asta Nouă îl ignoră pe Opt, concentrându-se în schimb pe mine.

- Vindecare și vedere pe întuneric. Asta-i tot?

- Pot să respir sub apă, am adăugat umilă.

- Bine, spune Nouă, referindu-se la Moștenirile mele, poate că, într-o bună zi, îți vei dezvolta și o moștenire pentru luptă. Sau poate că nu. Știu că, dacă nu ai fi fost tu, am fi fost morți cu toții. Știu că și Johnny ar trebui să aibă acum chestia asta cu vindecarea, dar cred că el vindecă numai fetele cu care iese la întâlnire, astfel încât restul dintre noi încă are nevoie de tine. Oricum, trebuie să-ți antrenăm viteza și agilitatea, astfel încât atunci când unul dintre noi e la pământ, tu să poți ajunge repede la noi. Și, cine știe, poate că Moștenirea ta de vindecare va evolua în altceva, dacă ne antrenăm suficient.

Spre surprinderea mea, cele mai multe din spusele lui Nouă au sens. Cu excepția unui singur lucru care se referă la mine.

- Cum o să antrenăm Moștenirea mea de vindecare?

Zâmbetul lui Nouă este sinistru, ceva ce nu îmi doresc să văd pe câmpul de luptă.

- Oh, o să vezi. În ceea ce te privește pe tine, continuă el, întorcându-se spre Opt, când te-am întâlnit prima dată, am crezut că ești un mare șmecher, dar ți-ai luat o sabie în piept la prima ocazie. Bună treabă.

Fața lui Opt se întunecă la amintirea aceea cu Setrákus Ra.

- M-a păcălit.

- Uh-huh, spune Nouă. Din câte îmi amintesc, erai atât de concentrat pe copia aia – ce vă mai plăcea să vă îmbrățișați! – încât ai fost înjunghiat de Șase cea falsă. În câte bătălii ai mai avut parte de atâtea îmbrățișări, fratele meu? Folosește-ți capul.

- Ai putea să-mi dai o îmbrățișare chiar acum, îi spune Opt, rânjind poznaș.

Înainte ca Nouă să știe ce se întâmplă, Opt își ia forma lui de Vishnu cu patru brațe, face un salt înainte și îl încinge pe Nouă într-o îmbrățișare strânsă. Mușchii de la gâtul și umerii lui Nouă se pot vedea cum se tensionează când Opt îl strânge cu putere.

- Dă-mi drumul, îl avertizează Nouă printre dinți.

- Treaba ta, tu ești șeful.

Opt se teleportează luându-l cu el și pe Nouă. Reapare la doar câțiva centimetri de tavan și îi dă drumul lui Nouă. Dezorientat, Nouă nu are nicio șansă de a se dezmetici și se trezește căzut la podea pe spate. Înainte chiar ca Nouă să aterizeze, Opt deja se teleportase înapoi lângă mine.

- Ta-da, face el, revenind la forma normală.

- O să îl înnebunești și mai tare, îi șoptesc. Opt doar ridică din umeri.

Nouă se ridică în picioare și își rotește capul dintr-o parte în alta, trosnindu-și gâtul. Dă din cap, părând chiar impresionat.

- Destul de bună mișcarea asta, spune el.

- Poate că ar trebui să te antrenez ca s-o înveți și tu, glumește Opt.

- Hai s-o mai facem odată.

Ridicând din umeri, Opt își schimbă forma din nou. Îl prinde pe Nouă în aceeași îmbrățișare, de data asta apropiindu-se precaut, ca și când s-ar fi așteptat ca Nouă să se lanseze într-un contraatac. Eu stau cuminte la locul meu și mă aștept să-l văd pe Nouă cum îi înfinge un cot în față lui Opt. Surprinzător însă, Nouă nu ripostează deloc.

Opt se teleportează din nou pe tavan, dar, de data asta, când a simțit eliberarea din strânsoare, Nouă întinde rapid mâna până atinge tavanul. Mi se face frică doar când mă uit; gravitația lui Nouă se schimbă, astfel că, în loc să cadă pe podea, el rămâne lipit pe tavan. Totul nu durează mai mult de o secundă.

Opt deja s-a teleportat, îndepărtându-se și reapărând din nou lângă mine. La asta s-a așteptat și celălalt. Nouă se lansează din tavan și, de îndată ce Opt se materializează, se repede spre el. Opt are doar un moment pentru a observa că Nouă nu este acolo unde se aștepta să fie. Următorul lucru de care a știut a fost piciorul lui Nouă lovindu-i sternul și trimițându-l la pământ.

Opt se ridică pe coate, respirând șuierător. Nouă stă deasupra lui cu mâinile pe șolduri.

- Previzibil, spune Nouă. De ce te-ai teleportat în același loc?

Ca răspuns, Opt tușește, frecându-și pieptul. Nouă se dă jos de pe el și îl ajută să se ridice în picioare.

- Te-am luat prin surprindere, omule, explică Nouă. Trebuie să ghicești.

Opt își saltă cămașa. O vânătaie în formă de picior deja s-a format pe coaste.

- La naiba. Parcă m-a lovit un baros.

- Mersi, spune Nouă, și se uită la mine. Iată niște antrenament și pentru tine.

Îmi pun mâinile ușor pe pieptul lui Opt. Sentimentul de gheață al Moștenirii mele, furnicăturile din degete trec prin mine și se varsă în Opt. E doar o vânătaie, astfel încât este ușor; nu trebuie nici măcar să mă concentrez. Asta-i bine, pentru că nu îmi este atât de ușor să mă concentrez în timp ce ating pieptul lui Opt. Dacă așa vor decurge antrenamentele, va trebui să mă obișnuiesc.

- Mulțumesc, spune Opt, când m-am dat un pas înapoi.

De cealaltă parte a camerei, Nouă a luat unul dintre manechinele mogadoriene de antrenament și l-a aruncat la pământ. Stă peste el și se uită la noi.

- Bine, iată care va fi jocul. Vom pretinde că acest manechin este... nu știu... să zicem Numărul Patru. El este rănit tot timpul, nu? Deci, el rănit și, Marina, tu trebuie să ajungi la el și să-l vindeci cu magia ta. Opt, tu o vei ajuta.

- Și tu ce ai de gând să faci? îl întreb.

- Eu voi arăta surprinzător de bine cu mogadorianul care va sta în calea ta.

Opt și cum mine schimbăm o privire.

- Doi pe unul? spune el. Pare simplu.

- Mișto, spune Nouă, extinzându-și bastonul și răsucindu-l amenințător deasupra capului. Să vedem ce poți.

Opt își pune brațul în jurul meu, trăgându-mă rapid într-o îmbrățișare. El se așteaptă ca noi să mergem direct spre el, șoptește el.

Am încuviințat dând din cap repede.

- Ar trebui să te teleportezi înapoi la mine cu manechinul.

Opt își ridică mâna spre mine ca să batem palma, apoi se răsucesc înapoi pentru a-l înfrunța pe Nouă.

- Gata?

- Adu-l aici.

Opt începe să înainteze, iar Nouă se duce să-l întâlnească în mijlocul camerei. De îndată ce l-a atras pe Nouă la câțiva metri distanță de manechin, Opt dispare și reapare lângă manechin. Nu-i vorba că Nouă nu a observat ce face Opt, ci pur și simplu nu-i pasă. El face câțiva pași înainte, venind direct spre mine. Prinsă cu garda jos și puțin cam stresată că Nouă m-a luat la țintă, dau înapoi. Nouă este mult prea rapid pentru mine.

Când Opt reapare cu manechinul, Nouă stă cu vârful bastonului la gâtul meu.

- Bună treabă, îi spune el lui Opt. Acum ai un prieten rănit și un vindecător mort.

Nu m-am mai antrenat așa niciodată, astfel că, atunci când Nouă a venit direct spre mine, m-am simțit foarte intimidată. Trebuie să trec peste acest sentiment. Știu că Șase nu i-ar fi permis lui Nouă să ajungă la ea și să-i pună bastonul la gât. Trebuie să le dovedesc băieților că, chiar dacă nu am puterea lor de atac, pot și eu să ripostez.

Cu Nouă distras de Opt, lovesc bastonul cu palma și îl îndepărtez de la gâtul meu.

- Încă nu am murit, îi spun lui Nouă, în timp ce mă întind și îl lovesc cu pumnul în gură. Imediat, un val de durere acută se scurge prin brațul meu și încheietura mâinii.

Nouă se dă un pas înapoi, clătănându-se, iar Opt sare în sus surprinzător de fericit. Nouă își întoarce capul și se uită la mine, sângele curgându-i printre dinți atunci când zâmbește.

- Bine! strigă el, încântat. Ești acceptată!

- Cred că mi-am rupt degetul mare, am răspuns, privind în jos la degetele mele umflate.

- Data viitoare, ține degetul mare în afara pumnului strâns, mă sfătuiește Opt în timp ce își strânge pumnul pentru a-mi demonstra.

Încuviințez dând din cap, simțindu-mă prost că am făcut o astfel de greșală de începător, dar, de asemenea, un pic încântată că l-am pocnit pe Nouă chiar în față. Se pare că și el a apreciat isprava mea, iar acum se uită la mine cu mai mult respect în timp ce își șterge sângele de pe față. Îmi ating mâna rănită și simt din nou acea senzație de gheață a moștenirii mele care trece prin mână, mai intensificată de data asta.

Nouă a luat manechinului și l-a aruncat în partea cealaltă a camerei.

- Sunteți gata să mai încercăm odată?

Opt și cu mine ne ghemuim pentru a doua oară.

- Poate că ar trebui să i-l prezint pe vechiul nostru prieten Narasimha?

- Care-i ăla?

- O mulțime de arme, o mulțime de gheare.

- Sună perfect, îi spun eu. Ține-l ocupat, iar eu o să-l flanchez.

Rupem rândurile și Opt se transformă imediat într-unul dintre avatare sale masive. Trăsăturile lui frumoase dispar, fiind înlocuite de o față încruntată și o coamă aurie de leu. El crește la aproximativ doisprezece picioare, zece brațe ieșindu-i din laturi, fiecare dintre ele terminându-se cu gheare – gheare foarte ascuțite. Nouă fluieră admirativ printre dinți.

- Acum putem sta de vorbă, spune Nouă. Unul dintre părinții tăi trebuie să fi fost o Himeră. Probabil mama ta.

- Foarte amuzant, îi răspunde Opt, vocea lui semănând cu un răget.

Eu stau în spatele lui Opt în timp ce el în urmărește pe Nouă, așteptând o deschidere pentru a face saltul spre manechin. Opt se întinde către înainte, atacându-l pe Nouă cu toate brațele, forțându-l să

se ferească și să se îndepărteze, parând unele lovituri cu bastonul său. Nouă îl împunge pe Opt cu bastonul, încercând să-l țină la distanță, în căutarea unei deschideri ca să-l poată ataca.

În timp ce Nouă își răsucește bastonul pentru un contraatac, concentrat fiind pe Opt, văd șansa mea de a face diferența. Îl ating cu telekinezia și îi smulg bastonul din mâini lui Nouă. El nu se așteaptă la asta, așa că forța atacului meu îl dezechilibrează și cade chiar în ghearele lui Opt. Nouă este lovit în piept, cămașa rupându-i-se în bucăți, pielea despiciându-i-se în tăieturi destul de adânci încât să fie nevoie de copci. Atât Opt cât și eu am ezitat la vederea acestor răni.

- N-am vrut să te lovesc așa de rău, spune Opt, simpatia nu prea simțindu-se prin vibrațiile răgetului de leu.

Totuși, ochii lui Nouă străluceau.

- Nu-i nimic! strigă el. Să continuăm!

N-am mai văzut pe nimeni atât de încântat la vederea propriului sânge.

În câteva clipe, Nouă a fost din nou gata de acțiune. Opt îl urmărește, dar e greoi în această formă, iar Nouă este ciudat de rapid când își folosește Moștenirea de super-viteză. Nouă se urcă pe cel mai apropiat perete și se aruncă direct peste Opt. El reușește să aterizeze chiar pe spatele lui Opt, cu unul din brațe în jurul gâtului său. Fiind atât de mare, lui Opt îi este aproape imposibil să-l prindă, ceea ce pare a fi exact ce și-a propus Nouă. Cu mâna liberă, Nouă începe să-l lovească pe Opt, țintind cu precădere urechile ascuțite care ies din coamă ca niște vârfuri.

Opt urlă de durere și revine la forma normală. El se prăbușește sub greutatea lui Nouă.

În timp ce Nouă este distras, eu alerg către manechin.

- Ferește-te, Marina! strigă Opt.

Am auzit pașii lui Nouă tropăind în spatele meu. În spatele meu și deasupra mea. Mă rostogolesc pe o parte exact când Nouă coboară în picaj din tavan, încercând același procedeu de aterizare pe care l-a folosit pentru a-l surprinde pe Opt. Ratându-mă, Nouă se rostogolește și se postează între mine și manechin.

Bastonul telescopic al lui Nouă este la doar câțiva pași. În timp ce el începe să avanseze spre mine, prind bastonul cu telekinezia mea și i-l arunc în cap.

Lovitura îl dă pe spate pe Nouă care se lovește la ceafă, făcându-l să se clatine și oferindu-mi ocazia să fug pe lângă el. El se ridică repede, însă, și este din nou pe urmele mele.

Cu coada ochiului îl văd pe Opt cum stă nesigur pe picioare.

- Fă o alunecare, strigă el.

Nu stau să mă gândesc, doar acționez, făcând ce mi-a spus Opt. Fac o intrare prin alunecare, de parcă aș fi un jucător de baseball. Îl văd pe Opt cum pornește o lovitură de pumn în aer, dar în mijlocul mișcării se teleportează. Reapare chiar în fața mea. Mă las să alunec în șpagat, iar pumnul lui trece peste capul meu, chiar în maxilarul lui Nouă. Alergând cu viteză maximă și fiind oprit brusc de un croșeu de dreapta, Nouă este dat peste cap de puterea loviturii.

Mă ridic în picioare și ajung lângă manechin. Îmi pun mâinile pe o rană imaginată și strig "Vindecă!"

Pentru o clipă, camera este cufundată complet în liniște, cu excepția noastră care respirăm greu. Opt se așează cu greu, frecându-și ușor fața. Am observat că urechea lui este aproape închisă din cauza umflăturii, iar gâtul este brăzdat cu zgârieturi și vânătăi acolo unde l-a lovit Nouă, așa încât rănilor suferite în cealaltă formă a sa trebuie tratate în forma lui obișnuită.

Nouă se lasă pe spate, gemând. Pieptul lui este făcut zdrențe acolo unde l-a lovit Opt, are un ochi vânăt, și cred că am observat un firicel de sânge acolo unde l-am lovit cu bastonul. Brusc, gemetele lui se transformă la râs.

- Asta a fost cea mai tare! hohotește Nouă.

Psihoza sa și, după cum s-a văzut, plăcerea pentru violență mă fac să zâmbesc și să fiu de acord cu Nouă. Asta a fost, în fapt, un antrenament foarte bun. M-am simțit extraordinar pentru că am putut să îmi forțez limitele într-un mediu care nu necesita o luptă pe viață și de moarte.

- Frate, spune Nouă în timp ce se ridică de la pământ, nu am avut nici o șansă ca să evit ultima lovitură de pumn. Bună mișcare, omule.

Opt își întoarce fața învinețită spre Nouă.

- Da. Îți eram dator cu una. Sau mai bine zis, cu zece.

Am îngenuncheat lângă Opt și am început vindecarea rănilor. Sentimentul de gheață nu mai este atât de intens; de fapt, începe să se simtă din ce în ce mai natural.

- De ce te-ai schimbat la forma normală? întrebă Nouă uitându-se la tăieturile de pe piept. Rahatul ăla în formă de leu m-a distrat la maxim.

- Trebuie să fiu foarte concentrat ca să pot să-mi mențin forma, explică Opt. Loviturile pe care le-am primit în cap, cu siguranță nu m-au ajutat să mă concentrez.

- Bine, spune Nouă trecând peste asta. Sandor avea niște arme neletale băgate pe aici pe undeva. Va trebui să mă lași să trag cu ele în tine și să lucrăm la păstrarea concentrării tale.

- Da, spune Opt sec, sună exploziv.

Odată ce fața lui Opt a revenit la un aspect mult mai atrăgător, am început să lucrez la rănilor lui Nouă.

- Știi, îi spun, ești foarte bun la asta.

- Te referi la luptă? Da, știu.

- Nu doar la luptă. Cred că, ăăă, cum gândești lupta.

- Strategie, spune Opt. Ea are dreptate. Nu cred că mi-ar fi venit ideea asta cu pumnul prin teleportare dacă nu mă forțai. Și, deși sună îngrozitor treaba cu împușcatul, cred că antrenamentul ăsta ar putea fi o idee bună.

Nouă expiră zgomotos, chiar mai zgomotos decât de obicei.

- Ei bine, ești binevenit.

- Să nu îți se urce la cap, îi spun eu, privind cum ultima tăietură de pe pieptul lui se închide sub degetele mele.

Urmăresc privirea lui Nouă, care se uită dincolo de mine, spre ușa de la intrarea în Sala de Lectură.

- Hei, Ella, spune el, te-am trezit?

Mă întorc și o văd pe Ella stând în picioare în pragul ușii. E îmbrăcată cu haine de stradă, prima dată am văzut-o în pijamale sau cu unul dintre flanelele largi ale lui Nouă. Faptul că s-a schimbat de haine mi se pare un progres, cu excepția ochilor care sunt roșii de plâns. Ella nu se uită la niciunul dintre noi, ci stă cu ochii fixați în podea.

- Ce s-a întâmplat, Ella? o întreb, făcând câțiva pași spre ea.

- Am... am vrut doar să vă spun la revedere, răspunde Ella. Plec.

- Pe naiba, spune Nouă. Gata cu plecările pe ziua de azi.

Ella scutură din cap, părul ei biciuind în jurul feței.

- Nu. Trebuie să fac asta. Și nu mă mai întorc.

- Ce te-a apucat? o întreb. Și atunci am observat. Strânsă bine în mâinile Ellei, practic mototolită de modul în care continuă să o strângă, este o bucată de hârtie. Scrisoarea de la Crayton.

- Eu nu sunt unul dintre voi, șoptește Ella cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

CAPITOLUL 10 (Marina)

Draga mea Ella,

Dacă citești această scrisoare, mă tem că deja s-a întâmplat ceva rău. Te rog să nu uiți niciodată că te-am iubit ca pe propria mea fiică. Nu am fost niciodată menit să fiu căpitanul tău. Rolul acesta mi s-a atribuit în noaptea în care planeta noastră a căzut, iar eu nu fusesem pregătit sau antrenat pentru așa ceva. Nu voi regreta niciodată anii petrecuși alături de tine, nici pe Lorien, nici pe Pământ. Sper că am făcut destule pentru tine. Știu că ești destinată să faci lucruri mari.

Sper că într-o zi vei înțelege tot ce am făcut, minciunile pe care ți le-am spus, și, în inima ta, să mă ierți.

Când erai mică, ți-am spus o minciună. Curând, acea minciună a devenit mai multe minciuni, iar aceste minciuni au devenit viața noastră. Îmi pare rău, Ella. Sunt un laș.

Sunteți zece, pentru că doar zece Garde au supraviețuit atacului de pe Lorien, dar nu tu ești al X-lea.

Tu nu ai făcut parte din planul Bătrânilor pentru a păstra rasa lorică, de aceea nu ai fost trimisă pe Pământ împreună cu ceilalți. Acesta este motivul pentru care tu nu ai aceleași cicatrici ca Marina și Șase. Tu nu ai fost niciodată sub protecția vrăjilor lorice.

Nu Bătrânii te-au selectat. Tatăl tău a făcut-o.

Tu provii din una dintre cele mai vechi și mândre familii de pe Lorien. Străbunicul tău a fost unul dintre cei zece Bătrâni care au guvernat lumea noastră. Asta a fost pe vremea când planeta noastră a ajuns la potențialul maxim, înainte ca poporul nostru să deblocheze puterea Lorienului și, trăind în armonie cu planeta, să fim înzestrați cu Moșteniri. Tânăra noastră planetă s-a aflat la răscruce de drumuri, prinsă între dorința de dezvoltare rapidă și nevoia de a proteja ceea ce era natural și susținea viața.

A fost o perioadă de moarte, un timp învăluit în mister chiar și pentru cei mai mari istorici ai noștri.

În timpul acestor vremuri întunecate, războiul s-a dezlănțuit printre oamenii noștri. Mulți au pierit în acel conflict inutil, dar, în cele din urmă, forțele păcii au învins. O nouă eră a răsărit pe Lorien – Epoca de Aur în care te-ai născut tu, și pe care mogadorienii au încheiat-o atât de brutal.

Străbunicul tău a fost una dintre victimele războaielor secrete, conflictul dintre mogadorieni și lorică fiind acoperit de guvernul nostru pentru a păstra iluzia utopiei Loriene.

Tânăr fiind, tatăl tău, Raylan, a devenit obsedat de acest război. Vezi tu, după război, când Bătrânii care au supraviețuit s-au întâlnit din nou, și-au limitat numărul la nouă, față de cât fuseseră inițial, adică zece. Tatăl tău credea că locul vacant printre Bătrâni aparținea familiei tale. Bătrânii noștri nu au fost niciodată aleși după strămoși sau pe linie ereditară, dar tatăl tău încă mai credea că familia ta a fost oarecum nedreptățită de istorie.

Aceste obsesii l-au transformat într-un om amar și neîncredător, iar Raylan a devenit un fel de pustnic. El și-a construit o casă doar pentru el adânc în munți, mai mult o cetate decât o casă. Pentru a avea companie, a păstrat o menajerie de Himere.

Eu am fost angajat să îngrijesc bestiile-himere ale tatălui tău. Un timp, nu i-a pasat decât de secretele istoriei și de animalele sale.

Până când a întâlnit-o pe mama ta.

Erina a fost Garde, atribuită de către Bătrâni să stea cu ochii pe tatăl tău. Unii credeau că el era un pericol pentru poporul nostru. Însă Erina văzut altceva în el. A văzut un om care putea fi salvat de sine însuși.

Mama ta a fost o femeie frumoasă. Pe zi ce trece, semeni din ce în ce mai mult cu ea. Avea Moșteniri de **zbor și elecomun**, puterea de a manipula curenți de energie electrică. Zbura deasupra casei tatălui tău și făcea pe cer niște chestii geniale, ca focurile de artificii realizate din fulgere.

Tatăl tău nu avea încredere în Erina și a contestat deschis motivele pentru care ea a venit la munte. Cu toate acestea, noapte de noapte, el a continuat să iasă în curte și să se uite la mama ta care zbura cu Himera.

Una dintre Moștenirile tatălui tău îi permitea să manipuleze spectrul luminii. Era o chestie aiurea, cam ca abilitatea ta **aeturnus**, dar cu multe moduri de utilizare. El putea întuneca lumea din jurul unui inamic, îngreunându-i vederea. Sau, atunci când ieșea în curte cu mama ta, el putea schimba culorile fulgerelor ei. Rozul strălucitor și portocaliul străbăteau cerul noaptea. Tatăl tău, pentru prima dată în mulți ani, se bucura de el însuși.

Apoi s-au îndrăgostit și, în curând, s-au căsătorit. Și apoi ai venit tu pe lume.

Erina și-a făcut mulți prieteni printre Garzi și au venit să-i viziteze, aceștia fiind bine-prișiți de părinții tăi. Acum nu mai sunt.

Au venit mogadorienii. Planeta noastră a ars.

În zilele lui de pustnic, tatăl tău a adunat o colecție considerabilă de relicve care au aparținut odată familiei tale. A cheltuit chiar o sumă mare de bani pentru restaurarea unei vechi nave cu motoare pe bază de combustibil, despre care credea că a fost folosită de străbunicul tău în ultimul război loric. Când Erina s-a mutat la el, ea l-a convins pe tatăl tău să doneze multe dintre aceste antichități la un muzeu, inclusiv nava. Când au venit mogadorienii, primul lucru pe care l-au făcut a fost să ne distrugă aeroporturile, ca să ne taie orice mijloace convenționale de evacuare. Tatăl tău s-a dus imediat la vechea navă care aștepta adormită în muzeu.

În timp ce alții de pe planeta noastră luptau împotriva invaziei, tatăl tău planifica să scape. Cumva, el știa că poporul nostru fusese condamnat.

Mama ta nu a fugit. Ea a insistat ca ei să meargă și să se alătore luptei. Lupta lor a fost cea mai feroce bătălie dată vreodată.

Tu ai fost compromisul. Raylan a promis să rămână numai dacă ți se permite ție să scapi. Încă îmi mai amintesc lacrimile care curgeau pe fața mamei tale când te-a sărutat la despărțire. Tatăl tău mi te-a pus în brațele mele și mi-a ordonat să fug cu tine către muzeu. Menajeria de himere a lui Raylan ni s-a alăturat, în calitate de gărzi de corp, dar multe dintre animale au murit pe drum.

Așa am devenit eu căpanul tău.

Prin hublourile navei spațiale care pleacă, m-am uitat la planeta noastră care murea. M-am simțit ca un laș. Singurul moment în care dispare sentimentul de rușine este atunci când mă uit la tine, Ella, și văd ce a reușit lașitatea mea să salveze.

Ceea ce s-a făcut, rămâne făcut. Nu erai parte din planul Bătrânilor. Asta nu înseamnă că ești mai prejos de orice loric, sau mai prejos de un Garde. Nu contează Numărul. Toți sunteți capabili de lucruri mărețe, Ella.

Ești un supraviețuitor. Într-o zi, știu sigur, vei face poporul nostru să fie mândru de tine.

Te iubesc.

Pentru totdeauna robul tău credincios,

Crayton

Mă opresc din cititul scrisorii lui Crayton cu mâinile tremurând. Ochii mei sunt plini de lacrimi. Nu mi pot imagina ce aș simți dacă o mare parte din identitatea mea mi-ar furată așa. Toată lumea este redusă la tăcere, chiar și Nouă. Ella scoate un oftat slab, strângându-ți brațele în jurul ei.

- Tot unul dintre noi ești, îi șoptesc. Ești loric.

Ella începe să suspine, sufocată de cuvintele care îi ies ca într-un torent.

- Sunt... sunt o impoastoare. Nu sunt ca voi. Sunt doar fiica unui tip bogat pe care au lansat-o de pe planetă, pentru că tatăl ei a fost un egoist.

- Nu-i adevărat, spune Opt, punându-și brațul în jurul Ellei.

- Nu am fost aleasă, strigă Ella. Nu sunt... Au fost doar minciuni.

Nouă ia scrisoarea din mâinile mele, uitându-se peste mine.

- Și ce? spune el cu indiferență.

Ella se uită la el, cu ochii mari.

- "Și ce"?

- Vraja s-a rupt, continuă Nouă. Numerele nu înseamnă nimic. Puteai fi Zece, puteai fi Cincizecișpatru, asta nu înseamnă nimic. Cui îi pasă?

Vorbele lui Nouă sună atât de dur, încât chiar și pieptănatul pare a fi o lovitură majoră pentru Ella. E uimită. Nici nu sunt sigură că l-a auzit pe Nouă.

- Ceea ce vrea să spună Nouă fără nicio manieră, intervine Opt, este că nu contează cum ai ajuns aici. Doar pentru că am zburat pe nave diferite nu înseamnă că nu suntem la fel.

- La naiba, mormăie Nouă. Aș vrea să fi fost mai mult tipi egoiști ca tatăl tău. Am fi putut avea o armată întreagă.

Arunc o privire încruntată spre Nouă, iar el își ridică mâinile și face o mișcare de *închis fermoarul* peste gură. Chiar și cu lipsa totală de tact a lui Nouă, noi trei, se pare ca am reușit s-o calmăm pe Ella. Plânsul ei încetinește și, după o clipă, își aruncă geanta la pământ.

- Mă simt atât de pierdută fără Crayton, șoptește ea către mine, cu vocea răgușită. A murit crezând că a fost un laș pentru că nu mi-a spus adevărul și.. și nu a fost. A fost bun. Aș fi vrut să-i pot spune asta.

Tace, dar lacrimile îi curg pe obraji și i se adună pe gât. Deci despre asta era vorba; nu este atât de afectată din cauza a ceea ce a aflat despre ea, deși sunt sigură că a fost șocată, ci din cauza a ceea ce a aflat despre Crayton. O mângâie pe cap, lăsând-o să plângă.

- În fiecare zi îmi doresc să mai pot vorbi măcar odată cu căpanul meu, spune Opt liniștit.

- Și eu, este de acord Nouă.

- Niciodată nu devine mai ușor, continuă Opt. Dar trebuie să continuăm. Să trăim așa cum ne-a fost hărăzit să fim. Crayton a avut dreptate, Ella. Într-o zi, îi vei face pe semenii noștri să fie mândri.

Ella cu mine și cu Opt ne strângem într-o îmbrățișare. Stăm așa o vreme, până când Nouă vine și o bate dur pe Ella pe spate. Ea se uită în sus la el.

- Doar atât poți să faci?

Nouă suspină dramatic.

- Bine.

El își întinde brațele în jurul nostru și ne strânge, practic ne ridică de pe podea. Opt geme, iar Ella scoate un sunet care seamănă în parte cu râsul, în parte cu o respirație șuierătoare. De asemenea, și eu sunt zdrobită, dar nu mă pot abține să nu zâmbesc. Mă uit în ochii Ellei și pot spune că îmi dau seama că nu există nici un loc mai potrivit pentru ea decât lângă noi.

CAPITOLUL 11 (John)

Pe la mijlocul zilei trecem prin Missouri, la doar câteva ore distanță de Arkansas. Ne-a luat mai mult decât ne-am așteptat ca să ieșim din Chicago, traseul ocolitor al lui Nouă nu a fost chiar o rută de super-spion care să evite blocajele. La început am fost puțin nervos văzând-o pe Sarah la volan, felul în

care trece de pe o bandă pe alta, până îmi dau seama că toți ceilalți șoferi fac la fel. Cred că așa se conduce prin orașele mari.

Cu Chicago rămas în urmă, în față ni se deschide autostrada. Nu e nimic de văzut, doar câmpuri de cereale pe fiecare parte a drumului. Depășim o semiremorcă, bucurându-ne de perspectiva drumului. Nici măcar nu a fost nevoie să folosim nitrogenul instalat de Sandor. Ultimul lucru din lume de care avem nevoie este să fim trași pe dreapta. Pun pariu că sunt marcat cu roșu în majoritatea bazelor de date guvernamentale, mai ales că niciunul dintre noi nu are permis de conducere și nu o să avem ce arăta dacă ne-ar opri vreo patrulă a autostrăzii pentru depășirea limitei de viteză, care ar fi o altă problemă posibilă în sine. Când ne vom întoarce înapoi la Chicago, trebuie să verific dacă Sandor a lăsat ceva materiale în urmă. Avem nevoie de alte acte false de identitate.

- Ai încercat vreodată să faci invizibilă o mașină întregă? O întreabă Sarah pe Șase, care nu a prea vorbit de când am plecat. Șase stă întinsă pe bancheta din spate cu Bernie Kosar în poală. Adică dacă o atingi, se corectează Sarah.

- Huh, răspunde Șase, ridicându-se în sus. Nu am încercat niciodată.

- Nu, am spus eu, poate un pic prea brusc. Cineva ar putea să se ciocnească direct de noi.

- Mulțumesc, John. Dacă nu spuneai nimic, probabil că deveneam invizibili aici în public, în timp ce zburăm pe șosea cu șaptezeci de mile pe oră. Bine că ești aici să mă ții sub control, iar pe Sarah s-o avertizezi dacă conduce prea repede.

Am deschis gura să-i dau replica, dar Șase e ca un tun scăpat de sub control și nu pot anticipa ce va urma să facă, ca atunci când a invitat-o pe prietena mea să meargă în această misiune periculoasă, dar m-am gândit mai bine atunci când am observat că Sarah se uită la mine. Sprânceana ei este ridicată, semn că nu înțelege tonul lui Șase. Probabil că a sesizat tensiunile dintre Șase și mine de când am plecat din Chicago. Cu siguranță că nu e ceva ce aș vrea să-i explic, așa că ridic din umeri și mă pierd în peisaj.

Șase are dreptate când spune că am verificat obsesiv viteza noastră. De fiecare dată când piciorul lui Sarah se lasă mai greu pe accelerație, o apăs ușor pe picior. Ea încetinește și se uită la mine cu regret, că nu e vina ei, mașina imploră să fie condusă mai rapid. Poate că nu ar trebui să fiu atât de paranoic și s-o las să-și vadă de drumul ei pe autostradă, dându-le la naiba de consecințe. Probabil că așa ar face Șase sau Nouă.

În fiecare moment m-am temut că o nouă cicatrice o să-mi ardă piciorul. Ce s-ar întâmpla dacă mogadorienii ajung la Cincinnati înaintea noastră, doar pentru că eu nu am lăsat-o pe Sarah să calce accelerația?

Astfel de gânduri mi-au alungat somnul în ultimele nopți - nu în mod special gândul la Cincinnati, ci conducerea grupului nostru în general. Nu am cum să mă gândesc la toate, indiferent cât aș încerca. Ar fi mult mai ușor dacă aș avea o atitudine ca a lui Nouă, adică să împart pumni în stânga și în dreapta.

Și, colac peste pupăză, a mai apărut și problema asta cu Șase. Toate din cauza unui sărut stupid.

Practic, nu există nici un aspect din viața mea în care să nu fi eșuat din vina mea.

Ne oprim la o benzinărie în Missouri. Șase își face de lucru cu pompa făcând plinul. Bernie Kosar face o tură prin parcare, adulmecând trotuarul și întinzându-și picioarele. Sarah și eu mergem spre magazin pentru a lua câteva sticle de apă și să plătim pentru benzină. Pe la jumătatea drumului, ea se oprește brusc.

- Deci, spune ea, poate ar trebui să merg să vorbesc cu Șase.

Am clipit spre ea, surprins. Arunc o privire în spate la Șase. Dacă există cineva care să bage benzină cu toți dracii din lume, aceea ar fi ea. Modul în care bagă furtunul în duza rezervorului e ca și cum ar înjunghia un mogadorian.

- Poftim?

- Se vede că voi doi v-ați certat pentru ceva, spune Sarah. Du-te și rezolvă problema.

Nu știu ce să-i spun, așa că stau acolo înțepenit. Nu pot să-i spun lui Sarah de ce m-am certat cu Șase, în primul rând pentru că nici eu nu știu în totalitate sigur și, în al doilea rând, asta implică, într-un fel, relația noastră. Chiar nu vreau să intru în toate asta acum; mai ales acum când avem lucruri mai importante de făcut și de care să fim îngrijorați.

Sarah nu e impresionată de protestul meu tăcut, dar zâmbește ușor către Șase.

- Haide, voi doi trebuie să faceți cumva și să lucrați împreună.

Are dreptate, desigur. Nu putem lăsa ciudățeniile dintre mine și Șase să ne afecteze misiunea.

Șase se uită la mine în timp ce mă apropii de ea. Ea pune furtunul înapoi în pompă cu mult mai multă forță decât este necesar. Stăm față în față, dar pe părțile opuse ale mașinii.

- Ar trebui să vorbim, spun eu.

- Sarah te-a făcut să vii aici, nu-i așa?

- Uite, știu că nu prea o plăci...

- Tocmai asta e, John, mă întrerupe ea. Îmi place Sarah. Și ea te iubește.

Mă uit la Șase încercând să mă dumiresc.

- Bine, am înțeles că ești supărată pe mine pentru că nu am discutat despre toate astea înainte să plecăm din Chicago. Cu Sarah prin preajmă totul părea. . . ciudat.

- John, nu sunt supărată pe tine pentru că ne-am sărutat și acum te-ai întors la prietena ta. Am crezut că te plac, John. Știi, mai mult decât un prieten. Dar apoi am fost aruncată în celula aia cu Sarah și am văzut modul în care a vorbit despre tine. Iar acum vă văd împreună în fiecare zi. Orice ar fi fost între noi când eram pe fugă, nu a fost ca între tine și Sarah. Uitându-mă la voi doi, mă face să cred prostiile lui Henri despre loricii care se îndrăgostesc doar o singură dată.

Am dat din cap afirmativ, fiind de acord cu Șase. Ce spune ea este cu siguranță adevărat, dar cum aș putea să-i răspund? *Da, ai dreptate, îmi place de Sarah mai mult decât de tine?* Probabil că ar fi mai bine să-mi țin gura închisă.

- Cred că, continuă Șase, mă simt de tot rahatul pentru că te-am sărutat, când asta trebuia s-o fi făcut Sarah.

- În apărarea noastră, spun eu, noi am crezut că ea ne-a vândut guvernului.

- A fost, de asemenea, prima noastră întâlnire cu un alt Garde. Odată ce entuziasmul acela a trecut, ai fost întotdeauna pregătit să te întorci înapoi la Sarah, nu-i așa?

- Nu a fost deloc așa, Șase. Nu m-am gândit deloc la asta, sau să trag de timp, sau orice altceva. Mîntea mea zbură înapoi la acea plimbare sub clar de lună pe care am făcut-o împreună cu Șase, ținându-ne de mână ca să putem fi invizibili. Când eram împreună, nu cred că m-am mai simțit atât de confortabil cu o altă persoană înainte. Am putut fi eu însumi.

Pentru o clipă, vocea tare a lui Șase a devenit aproape melancolică.

- Da, și eu.

- Dar cu Sarah e diferit, am spus eu încet. O iubesc. Acum sunt mai sigur de asta decât oricând înainte.

Șase bate palmele ca și cum problema este rezolvată.

- Bine. Hai să uităm de asta. Noi doi suntem doar prieteni, iar tu și Sarah sunteți un cuplu fericit. Sunt de acord cu asta. Tot triumphiul ăsta amoros de rahat mă face să vomit.

- Șase..., am început eu, nefiind prea sigur ce să spun. Mă simt de parcă aș rămâne cumva agățat, sau încercă să mă împingă departe.

- Nu, ascultă, mi-o retează Șase. Îmi pare rău că am intrat în afacerea cu Sarah. Indiferent dacă vrei sau nu vrei să-i spui despre sărutul nostru, este treaba ta. Nu-mi pasă. Eu doar. . . Ea se uită peste pompa de benzină, acolo unde Sarah ajunsese deja. Când am fost aruncată în acea celulă cu ea, modul în care ea a vorbit despre tine..., își dorea atât de mult să fie cu tine, John. Ea practic pariase viața ei pe tine. Poate că sunt băgăcioasă și nu e treaba mea, dar vreau doar să mă asigur că ești pregătit pentru asta.

- Încerc să fiu, îi spun lui Șase, și mă întorc pentru a o vedea pe Sarah apropiindu-se. Ceea ce a spus Șase este adevărat. Știu că Sarah renunțat la o viață normală pentru a fi aici cu mine, înfruntând pericolul. O iubesc, dar nu mi-am dat seama cum să găsesc echilibrul corect între menținerea ei în condiții de siguranță și a o lăsa să fie implicată în viața mea haotică. S-ar putea să nu găsesc o soluție la problema asta. Deocamdată e suficient că ea e aici, cu mine.

Șase îl strigă pe Bernie Kosar și se urcă împreună înapoi în mașină. Sarah se oprește în fața mea cu sprâncenele ridicate.

- Totul e bine?

Simt nevoia să o strâng într-o îmbrățișare, și chiar așa fac. Ea este puțin surprinsă și mă sărută pe obraz. Mă îmbrățișează și ea.

- Totul e în regulă, îi spun eu.

Trec la volan și părăsim benzinăria. BK se târăște în poala lui Sarah și stă cu labelle pe fereastră până când se rostogolește jos. Interiorul mașinii este inundat cu aerul rece de primăvară. BK își scoate capul pe fereastră, limba atârându-i afară din gură. Cred că, Himeră sau câine, el se simte bine când vântul îi lovește fața în timp ce rulăm pe autostradă.

Aerul curat îmi face bine și mie. Nu știu dacă totul va fi vreodată rezolvat între Șase și mine, dar mă simt mai bine după discuția noastră. Cel puțin știu cum stă treaba acum. Starea de spirit în mașină s-a schimbat; nu mai e la fel de multă tensiune între noi trei. Mă relaxez un pic, mă așez mai bine în scaun și mă uit cum se ridică acul la vitezometru.

Sarah îmi atinge ușor piciorul.

- Prea repede.

Zâmbesc vinovat și încetinesc. Sarah își scoate mâna pe fereastră, mâna ei plutind peste curenții de aer. Părul blond îi biciuiește fața sălbatic. E frumoasă. Pentru o clipă, mă prefac că suntem doar noi doi și mergem să ne distrăm într-o excursie și că totul este normal. Eu încă mai cred că asta ni se poate întâmpla într-o bună zi. Altfel, nu am avea nici un motiv să continuăm lupta.

Sarah se uită în ochii mei și jur că mi-a lăsat impresia că mi-a citit gândurile. Își sprijină mâna pe piciorul meu.

- Știu că suntem într-o misiune serioasă aici, spune Sarah, dar dacă ne-am preface că suntem într-o excursie, ca niște oameni normali, unde te-ai duce?

- Hmm, am răspuns, gândindu-mă. Fantezia mea cu Sarah și cu mine nu avea și o destinație. Mie îmi fusese de ajuns că sunt în mașină cu ea. Sunt multe opțiuni. . .

Înainte de a mă putea decide, Șase se apleacă înainte de pe bancheta din spate.

- Când am fost acolo, nu prea am apucat să văd prea multe pentru că eram pe fugă și luptam, dar Spania arată destul de interesant.

Sarah zâmbește.

- Întotdeauna am vrut să merg în Europa. Părinții mei au călătorit acolo după facultate. Așa s-au întâlnit.

- Deci, Europa este răspunsul tău? o întreb pe Sarah.

- Da, răspunde ea. Deși cred că există și în America locuri pe care aș dori să le văd. Totuși, ceea ce ne-a făcut guvernul m-a făcut să mi se cam acrească.

- Asta este un dezavantaj, sunt de acord eu, chicotind.

Sarah se întoarce în scaunul ei să se uite la Șase. Am putea merge în Europa împreună. Um, dacă nu ești prea ocupată cu recuperarea planetei voastre și toate alea.

Sarah este atât de entuziasmată încât lui Șase nu-i rămâne decât să-i zâmbească înapoi.

- Ar putea fi distractiv.

- Acolo aș vrea să merg, îi spun lui Sarah, punând mâna mea pe mâna ei.

- În Europa?

- Pe Lorien.

- Oh, răspunde Sarah cu o notă de tristețe în glas care mă surprinde.

Încerc să-i explic.

- Aș vrea să îți arăt Lorienul așa cum l-am văzut în viziunile mele, așa cum obișnuia Henri să mi-l descrie.

În oglinda retrovizoare o văd pe Șase uitându-se la mine.

- Ai cam ieșit din joc, spune ea. Alege un loc unde ai putea ajunge fără construirea unei nave spațiale.

- Nu știi. Disney World? spun după un moment

Șase și Sarah se uită una la cealaltă și apoi încep să râdă.

- Disney World? exclamă Șase. Ești atât de elegant, John.

- Nu, e un dulce, spune Sarah, mângâindu-mă pe mână. Este locul cel mai magic de pe Pământ.

- Știi, de fapt nu m-am dat niciodată într-un carusel. Henri nu ar fi mers niciodată într-un parc de distracții. Am văzut doar în reclame și mi-am dorit mereu să merg acolo.

- E atât de trist! exclamă Sarah. Cu siguranță o să ajungem la Disney World. Sau cel puțin pe un carusel. Sunt uimitoare.

Șase își trosnește degetele.

- Cum e plimbarea cu caruselul? Seamănă cu o rachetă?

- Space Mountain, răspunde Sarah.

- Da, răspunde Șase, apoi ezită, ca și cum e îngrijorată că e pe cale să divulge prea mult. Îmi amintesc că, de fapt, am văzut asta online, când eram mică. Am insistat la Katarina să mergem și noi.

Gândul că tânăra Șase investiga Disney World este de neprețuit. Toți trei începem să râdem în același timp.

- Extraterestrilor, murmură Sarah în glumă, trebuie să ieșiți mai mult în lume.

CAPITOLUL 12 (John)

Noaptea ne-a prins în timp ce treceam granița statului Arkansas. Din fericire, știm exact unde mergem. În urmă cu vreo douăzeci de mile au început să apară panourile publicitare cu fața imensă și păroasă a lui Boggy Creek Monster care ne invită să vizităm Fouke – unicul și singurul Monstru Marțian. Suntem aproape acum, iar autostrada cu șiruri de copaci este destul de pustie, așa că îmi încalc propria regulă și încep să gonesc cu viteză.

Sarah privește pe fereastra ei, întinzându-și gâtul la unul din semnele Monster Mart șterse.

- Mai avem câteva mile, spune ea încet.

- Ești pregătită? o întreb eu, simțind o reținere în vocea ei.

- Așa sper, spune ea.

Trag mașina pe dreapta chiar înainte de ieșirea spre Fouke. Nu este tocmai o destinație turistică înfloritoare. Este mai mult un orașel pentru familiștii care călătoresc plictisiți și se opresc să facă niște poze cu plozii înainte să-i bage la baie.

- Probabil că ar fi mai bine să mergem pe jos de aici, am spus, uitându-mă la Șase. Vom dori să fim invizibili.

- De acord, spune Șase.

Ne dăm jos din mașină în pădurile întunecate care separă autostrada de oraș. Bernie Kosar își întinde scurt picioarele înainte de a lua forma o vrabie. Aterizează pe umărul meu și așteaptă instrucțiuni.

- Ia-o înainte și caută, BK, îi spun eu. Vezi ce-i pe acolo.

BK se înalță în noapte, apoi ne pregătim și noi. Îmi fixează brățara pe încheietura mâinii; Cu siguranță că nu mi-a fost dor de sentimentul furnicăturilor dureroase care mă încercă ori de câte ori o port, dar mă voi simți mai în siguranță cu brățara pe mână. Îmi bag pumnalul la spatele pantalonilor. Uitându-se la mine, Sarah își ia pistolul din rucsac și și-l îndeasă la centura blugilor. Toate fanteziile pe care le-am avut pe drum în urmă cu câteva ore, au dispărut. E timpul pentru acțiune. Întrăm în pădure, luminile din Fouke licăresc la aproximativ o milă distanță printre copaci. Sarah mă apucă de braț.

- Crezi că ne vom întâlni cu monstrul Boggy Creek? întrebă ea, în ochii ei citindu-se o teamă prefăcută. Din poze, seamănă foarte mult cu Bigfoot. Poate reușim să ne împrietenim cu el.

Șase scanează precaută pădurea din jurul nostru.

- În unele legende idioate, nu apare monstrul de care mă tem.

- În plus, adaug eu, încercând să fac puțină lumină în beneficiul lui Sarah, cine are nevoie de un sasquatch¹ când noi îl avem pe Nouă care ne așteaptă în Chicago?

1. Nota traducătorului - Sasquatch – monstru legendar, Bigfoot etc.

La fel ca Șase, și eu scrutez pădurea în căutarea oricărui semn al vreunei ambuscade mogadoriene. Este o liniște stranie aici, ramurile moarte care trosnesc sub picioarele noastre sună ca focurile de artificii. Sper că mogii nu au ajuns înaintea noastră la Cincinnati și că nu au descifrat ciudata enigmă la fel de repede ca noi. Faptul că nu mi-a apărut o nouă cicatrice pe gleznă și că micul oraș care se vede în față nu pare a fi cuprins de flăcările unei lupte recente sunt semne foarte bune. Totuși, trebuie să rămânem în gardă. Nu e niciun semn că ar putea să ne aștepte ceva în față.

În timp ce ne apropiem, Șase își întinde mâinile către noi. Sarah îmi dă drumul la braț și se lipește de Șase. Aș fi vrut să o mai îmbrățișez odată, doar ca s-o liniștesc. Cu fiecare dintre noi ținând-o de câte o mână, Șase ne face pe toți invizibili. Pornim la drum.

Intrasem adânc în pădure, autostrada rămânând cu mult în spatele nostru, când l-am observat pe BK zburând în cercuri printre copaci.

- Aici, îl chem eu în gând.

Am dat drumul mâinii lui Șase, astfel încât BK să ne poată vedea. El se lasă în jos, transformându-se într-o veveriță de îndată ce atinge solul.

- BK spune că e un tip în față, le-am spus. Nici un semn de probleme.

- Bine. Să mergem.

O iau de mână pe Șase și ne mărim ritmul. Curând ieșim din pădure și întrăm în micul oraș Fouke. Într-adevăr, nu este altceva decât un simplu popas. Drumul care se conectează la autostradă continuă spre est. Văd câteva case mici în acea direcție și presupun că acesta este orașul propriu-zis. Din locul în care ne aflăm pare a fi începutul orașului, locul în care călătorii ies de pe drumul principal.

Există o stație de benzină cu două pompe chiar lângă noi și un oficiu poștal pe trotuarul celălalt al străzii. Toate ferestrele sunt întunecate, totul este închis și încuiat pe timpul nopții.

Și apoi, Monster Mart.

Panourile publicitare de pe drumul către oraș arată supra-vânzări. Monster Mart este, de fapt, doar un magazin de tricouri cu monstrul Boggy Creek și pălării expuse la fereastră. Principalul punct de atracție este statuia din lemn de doisprezece metri a lui Boggy Creek Monster, o bestie păroasă care arată că este o parte om, o parte urs și o parte gorilă. Chiar și de la această distanță, pot vedea că statuia este acoperită aproape toată de găinaț de pasăre.

- Acolo! șoptește Sarah emoționată.

Îl văd și eu. E un băiat în față, stând cu picioarele încrucișate la baza statuii. Pare plictisit în timp ce desface un sandviș dintr-o hârtie cerată. Un rucsac stă rezemat lângă el, dar nu văd niciun cufăr loric. Mă așteptam să aibă asta la el. L-ar fi făcut mai ușor identificabil. Dar și pentru mogadorieni ar fi fost ușor să-l identifice.

Încep să înaintez, dar Șase rămâne pe loc și nu-mi dă drumul la mână.

- Ce este? șoptesc.

- Nu știi, răspunde ea încet. Stă pur și simplu aici singur? Totul pare prea ușor. Ca o capcană.

- Poate, spun eu, privind în jur din nou cu îndoială. Nu există semne de viață, cu excepția noastră și a băiatului de lângă statuie. Dacă mogadorieni stau în așteptare pe undeva, înseamnă că au muncit mult ca să se ascundă atât de bine.

- Poate că doar a avut noroc, șoptește Sarah. Adică, a reușit să rămână ascuns mai mult decât voi ceilalți.

- Cum știm că este cine spune că este? continuă Șase.

- Există doar un singur mod de a afla, spun eu.

Dau drumul mâinii lui Șase și a încep să traversez strada.

Nu încerc să-mi ascund apropierea. El m-a observat aproape imediat ce m-am depărtat de Șase și am intrat în lumina galbenă a felinarelor. Își aruncă sandvișul și se ridică rapid în picioare, băgându-și ambele mâini în buzunare. Pentru o clipă am crezut că e pe cale să tragă cu un fel de armă în mine și simt Lumenul cum începe să se încălzească anticipat. În schimb, el scoate două bile mici din buzunare, una este o minge de cauciuc și cealaltă este o bilă de rulment de oțel. Le rotește abil printre degete, privindu-mă cu nerăbdare cum mă apropii. E ca un fel de tic nervos.

Mă opresc la câteva metri departe de el.

- Salut.

- Ăăă, salut, răspunde el.

De la distanța asta pot să mă uit mai bine la cel care ar putea fi Cinci. E cam de vârsta mea, mai scund și mai voinic, nu neapărat dolofan, dar cu siguranță construit ca un butoi. Are părul șaten și tuns scurt, militărește. Poartă un tricou cu nătarăul de Boggy Creek și o pereche de blugi largi.

- Pe mine mă așteptai? îl întreb eu, nedorind să îl abordez direct dacă e loric. Ar putea fi un copil ciudat de la țară care își mănâncă sandvișul noaptea de unul singur.

- Nu știi, a răspuns el. Lasă-mă să-ți văd piciorul.

Am ezitat o clipă, apoi mă aplec și îmi ridic cracul de la pantaloni ca să-mi vadă piciorul. El scoate un oftat de ușurare când se uită la cicatricele mele. Apoi, el își ridică blugi și îmi arată setul lui de cicatrice. Ca prin farmec, cele două bile dispar înapoi în buzunar și apoi Cinci pășește înainte cu mâna întinsă.

- Eu sunt Cinci, spune el.

- Patru, am răspuns. Prietenii îmi spun John.

- Un nume uman, spune el. Omule, am avut atâtea nume de-astea încât nici nu mi le mai amintesc.

Ne dăm mâna. Prinderea lui este ca o menghină, atât este de entuziasmat. Pentru un moment, sunt îngrijorat că nu îmi va da drumul. Îmi dreg glasul din gât și încerc să-mi trag discret mâna.

- Scuze, spune el, dându-mi drumul la mână. Sunt doar încântat. Am așteptat atât de mult clipa asta. Nu am fost sigur că cineva a văzut mesajul meu. Nu-i ușor să faci un cerc ca acela, știi? Nici nu aveam de gând să mai fac unul.

- Mda, nu a fost o idee bună, am spus. Am început din nou să mă uit prin preajmă, încă îngrijorat de faptul că mogadorienii vor apărea în orice moment. Greieri cântă în apropiere și, dincolo de asta, am auzit sunetul motoarelor de pe autostradă. Nimic din ce ar putea să mă îngrijoreze, dar tot nu pot scăpa de sentimentul de a fi expus.

- Nu a fost o idee bună? spune Cinci emoționat. Dar m-ai găsit! A mers. Am greșit cu ceva?

Cinci pare atât de dornic să fie lăudat, încât se așteaptă să-l felicite pentru cascadoria lui cu arderea câmpului. Parcă nici nu s-a gândit că ar putea atrage atenție nedorită, iar asta mi se pare naiv. Poate îl judec prea aspru, dar mi se pare a fi un tip moale. Ascuns. Sau poate că am văzut eu prea multe cazuri grele, ca ale lui Șase sau Nouă.

- Nu-ți face griji, i-am spus, e în regulă. Ar trebui să mergem.

- Oh, murmură el, făcând o față lungă. Se uită de jur împrejur, scanând zona. Ești singur? Am crezut că ești împreună cu ceilalți.

Ca la un semn, Șase și Sarah se materializă lângă mine. Cinci se împiedică și aproape cade peste rucsac.

Șase pășește înainte.

- Eu sunt Șase, spune ea, mai rece ca niciodată. John a fost prea elegant când ți-a spus despre cascadoria ta cu cercurile alea din cauza căroră, probabil, ai fi putut fi ucis. A fost o prostie. Ai noroc că am ajuns noi primii aici.

Cinci se încruntă, uitându-se de la Șase la mine.

- Uau. Îmi pare rău. N-am vrut să creez probleme. Nu știam ce altceva să fac.

- E în regulă, spun eu, arătând către rucsacul lui. Ia-ți lucrurile. Putem vorbi pe drum.

- Unde mergem?

- Înapoi la ceilalți, spun eu. Acum suntem toți. E timpul să începem lupta.

- Suntem toți?

- Da. Tu ești ultimul.

- Uau, exclamă Cinci, părând aproape jenat. Îmi pare rău că am întârziat la petrecere.

- Haide, îi spun eu, arătând din nou către rucsac. Chiar trebuie să plecăm.

Cinci se apleacă și își ridică rucsacul, apoi se uită la Sarah, care a stat în picioare în tăcere.

- Ce număr ai?

Ea dă din cap.

- Sunt doar Sarah, spune ea, zâmbind.

- Un aliat uman, spune Cinci, clătinând din cap. Băieți, mintea mea este, oficial, bulversată.

Șase îmi aruncă o privire plină de îngrijorare. Am același sentiment. Poate că am trecut prin prea multe lupte și am fost prea apropiați, dar se pare că Cinci este mult prea nepăsător. Trebuia să fim deja plecați, departe de acest loc, iar el vrea doar să stăm aici la taclale.

- Uite care-i treaba, îl ia Șase la rost, nu putem sta și s-o lălăim aici. Ei ar putea să...

Şase este întreruptă brusc de un zgomot care vine de undeva de sus. Nu este un sunet făcut de o maşină pământescă. Cu toţii ne uităm la o navă argintie mogadoriană care a pus proiectoarele pe noi şi, pentru o clipă, suntem orbiţi. Cinci îşi protejează ochii şi se întoarce către mine.

- Asta-i nava voastră? întrebă el.

- Mogadorieni! strig eu către el.

Deja forme întunecate coboară de pe navă, primul val de războinici mogadorieni pregătindu-se de atac.

- Oh, spune Cinci, clipind confuz către navă. Deci așa arată.

CAPITOLUL 13 (John)

- Scoate piatra Xitharis! îi strig lui Şase. Dacă devenim invizibili acum, putem pleca înainte să pună mâna pe noi. Ea începe să caute prin geantă, dar e prea târziu.

Înainte ca ea să mai poată face ceva, aerul din jurul nostru bubuie când primul val de mogadorieni trag foc de voie cu blasterele.

Braţara mea se extinde la timp pentru a devia o pereche de proiectile care m-ar fi lovit chiar în piept.

În schimb, proiectilele ating solul suficient de puternic lângă Şase, pe care aproape că o dărâmă. Ea se echilibrează şi aruncă piatra Xitharis către Cinci, dar el stă doar în loc şi se uită la piatră, nefiind sigur ce este. Nu avem timp să îl şcolim acum. Dincolo de primul grup de mogi, pot vedea mai mulţi dintre ei coborând pe frânghii din burta navei lor. În scurt timp, vom fi depăşiţi numeric.

Sarah s-a ascuns deja în spatele unei maşini parcate în apropiere. Stând întinsă în praf, cu pistolul strâns în mână, trage foc după foc. Mă uit la primele două lovituri care lovesc praful la picioarele celui mai apropiat mogadorian, iar apoi o văd pe a treia cum îl loveşte chiar în piept. Mogul se dezintegrează şi Sarah îl ia la ţintă pe un altul.

Şase se face invizibilă imediat ce atinge praful. Nu sunt sigur unde este acum, dar nori de furtună se adună brusc peste ceea ce puţin mai devreme fusese o noapte liniştită şi calmă. E clar că e gata să lovească.

Cinci este lângă mine, încremenit, încă holbându-se la piatra din mână. Scutul meu încasează o grămadă de lovituri de blaster. Probabil că Cinci ar fi fost deja împuşcat dacă nu era chiar lângă mine.

- Ce faci? am strigat la el, zdruncinându-l de braţ. Trebuie să ne mişcăm!

Cinci stă cu ochii larg deschişi şi nu are nicio reacţie. Mă lasă să-l trag înapoi. Îl arunc la pământ în spatele statuii lui Boggy Creek. Statuia de lemn explodează rapid într-o mie de bucăţi carbonizate, dar baza de beton reţine restul focului de blaster, deocamdată. Îmi las Lumenul să se aprindă pe mâna fără scut, pregătindu-mi o lovitură considerabilă. Cinci se uită la mine, cu ochii în stare de şoc de la flăcările învolburate din jur. Deocamdată îl ignor şi ies de după soclul statuii, lansând mingea de foc spre cel mai apropiat grup de mogi. Focul meu înhite trei dintre ei, transformându-i instantaneu în cenuşă. Restul se ascund.

Am auzit picăturile de ploaie cum încep să scadă, deşi niciuna nu m-a nimerit. De fapt, ploaia pare concentrată către nava mogadoriană. Tunetul bubuie. Indiferent care ar fi planul lui Şase, am încredere în ea.

- Eşti bine? strig la Sarah. Maşina în spatele căreia se ascunde este la numai câţiva paşi distanţă, dar arată ca după un mare război.

- Sunt bine! strigă ea. Tu?

- Sunt bine, dar cred că Cinci este şocat sau cam așa ceva!

Am observat trei mogadorieni care traversau strada, încercând să o flancheze pe Sarah. Înainte ca ei să ajungă la ea, le smulg blisterele din mâini cu telekinezia. Văzându-i și ea, Sarah trage în cel mai apropiat și îl nimerește chiar între ochi. Înainte ca restul să-și poată scoate săbiile, o formă suplă se repede către ei din umbră.

Bernie Kosar sub forma unei pantere, cu blana neagră, aproape imposibil de distins în noapte, îl înșfacă de gât pe un mog și îl trânteste la pământ, apoi se repede la celălalt și îl apucă de față. Cu acest grup decimat, BK se postează de partea cealaltă a mașinii, aproape de Sarah.

- *Ai grijă de ea*, îmi direcționez gândul direct către BK.

Mogii pe care i-am împrăștiat mai devreme deja se regroupează, sau poate că un alt grup a coborât din navă. Mai lansez încă două mingi de foc în direcția lor. Asta ar trebui să-i țină ocupați pentru o clipă.

Îl apuc pe Cinci și îl scutur bine de tot până când se uită la mine. Umărul cămășii lui este ars de la mâna mea care e încă prea fierbinte de la Lumen. El tresare, uitându-se la mine cu ochii mari.

- Ce naiba e cu tine? am țipat eu.

- Îmi pare rău, bâlbâie el. Nu am mai văzut niciodată un mogadorian.

Mă uit la el cu neîncredere.

- Glumești?!

- Nu! Albert, căpanul meu, mi-a spus despre ei. Ne-am antrenat pentru... pentru luptă. Dar nu ne-am luptat niciodată cu ei.

- Grozav, mârâie Șase, materializându-se dintr-o dată lângă noi. Avem un începător.

- Pot... pot să vă ajut, mormăie Cinci. Doar că am fost prins cu garda jos.

Nu mă simt prea convins și, deși am respins primul val de mogadorieni, îi pot vedea în continuare cum se deplasează prin întuneric, în apropiere.

- S-a terminat? strigă Sarah din poziția ei. Pentru că nu prea mai am gloanțe!

- Mai vine un val, strig eu înapoi către Sarah, apoi mă întorc spre Șase. Poți să le dai nava jos?

Șase se concentrează un moment. Fulgerele trăsesc pe cerul nopții chiar peste nava mogadoriană. Zguduită în toate direcțiile, văd niște soldați mogi dezzechilibrându-se și căzând de pe corzi de la cincizeci de metri de pământ. Le-a pregătit o furtună serioasă și abia așteaptă să-și dezlănțuie furia pe deplin.

- S-ar putea să îi inund, spune Șase, dar sunt sigură că rahații ăștia nu vor pleca de aici.

Mă uit în jos la Cinci. Mâinile lui tremurânde au scos cele două bile din buzunare. Nu prea îmi inspiră încredere.

Arunc o privire către Sarah și o văd cum țintește și trage într-un mogadorian care încerca să se strecoare spre noi. Nu cu mult timp în urmă, abia am ieșit dintr-o luptă asemănătoare, fericiți că am scăpat cu viață. Acum, însă, simt că putem câștiga lupta asta.

O privesc pe Șase în ochi.

- Hai să-i trimitem un mesaj lui Setrákus Ra. Dacă vrea să pună mâna pe unul dintre noi, va trebui să trimită mai multe nave.

- Pe toți dracii, da, răspunde Șase și ridică ambele mâini spre cer.

Norii negri din jurul navei mogadoriene încep să se rotească într-un vârtej. Trei fulgere brăzdează cerul zbuciumat, lovind nava într-o succesiune rapidă. Văd cum zboară bucăți metalice din coca navei și se prăbușesc la pământ.

Probabil că mogii și-au dat seama că au probleme și încearcă să ia altitudine, ca să scape de furtuna care s-a abătut direct peste ei. Mogii care sunt deja la sol își dublează eforturile ca să ajungă la

noi, focul blasterelor sfârâind prin aer. Mă duc mai aproape de Șase cu scutul meu ca să pot devia toate proiectilele care vin spre ea. Sarah rămâne încordată în spatele mașinii, trăgând orbește peste capotă.

- Trebuie să te grăbești! îi strig lui Șase printre dinți.

- Aproape am terminat, strigă ea, fața ei schimonosindu-se de concentrare.

Grindina de mărimea pumnilor s-a abătut asupra navei, determinând-o să se agite haotic. Doar atunci când a fost sigură că poate s-o răstoarne, Șase și-a răsucit mâinile deasupra capului. Norii adunându-se brusc - pot simți forța vânturilor de aici - o tornadă se pornește chiar sub navă. Nava se clatină și apoi se lasă pe o parte, piloții săi pierzând controlul.

Nava grea o ia către sol, prăbușindu-se în pădurea de lângă autostradă. Câteva secunde mai târziu, flăcările se înalță pe cerul nopții, urmate de o explozie răsunătoare. Apoi, totul se liniștește. Furtuna dispăre, iar noaptea pașnică se întoarce..

- Uau, murmură Cinci.

- Bună treabă, îi spun lui Șase.

Privirea ei s-a mutat deja la următorul ei obiectiv. Poate că le-am prăbușit nava, dar în zonă mai sunt o mulțime de mogadorieni. Cel puțin o duzină. Cu blasteri și săbii pregătite.

- Hai să-i terminăm, spune Șase, devenind invizibilă.

Sunt nerăbdător să intru în luptă. În primul rând, mă uit în jos la Numărul Cinci. Se uită nesigur după mogadorienii care ar putea să apară.

- Nu-i nicio problemă dacă nu ești pregătit pentru asta, îi spun. Mai rezistă puțin.

Cinci încuviințează dând din cap mut. Ies din spatele a ceea ce a fost cândva statuia monstrului Boggy Creek. Imediat, un mogadorian își îndreaptă blasterul spre mine. Înainte de a putea trage, ceva îl lovește în partea din spate a genunchilor. Sabia pe care o poartă legată peste umeri este scoasă din teacă de mâini invizibile și îi pătrunde prin șira spinării. El se dezintegrează și, pentru scurt timp, prin norul de cenușă văd silueta lui Șase.

Alerg spre Sarah care încă este ghemuit în spatele mașinii parcate. Pe partea în care au tras mogadorienii, mașina este topită în unele locuri, dar Sarah pare a fi nevătămată. De îndată ce mă las să alunec la pământ lângă ei, Bernie Kosár își scoate o pereche de aripi ca frunzele de varză și își ia zborul, luând cu el și doi mogadorieni. Ceilalți mogadorieni rămași par confuzi. Nava lor este distrusă, jumătate dintre ei sunt deja morți... mă îndoiesc că se așteptau la o luptă ca asta. Bun, de data asta e rândul lor să fie speriați.

- Ești teafără? o întreb pe Sarah.

- Da, răspunde ea cu respirația tăiată. Își ridică arma. Nu mai am muniție.

Cu telekinezia mea ridic un blaster de la un mogadorian doborât. Sarah prinde arma din aer.

- Acoperă-mă, îi spus. Hai să terminăm asta.

Ies din spatele mașinii, practic invitându-i pe mogadorieni să vină la mine. Doi sunt baricadați în benzinăria din fața mea. Scutul meu se activează imediat, absorbind rafalele lor. Mă gândesc să arunc o minge de foc spre ei, dar nu vreau să arunc benzinăria în aer. Deja am făcut destule pagube în amărâtul de Fouke, care este un orașel destul de sărac.

Îmi folosesc telekinezia ca să le iau blasterele, zdrobindu-le de pământ. Apoi, îmi ridic mâna spre mogi și le fac semn să vină către mine. Ei rânjesc, dinții lor mici strălucind în lumina lunii, și își scot săbiile. Încep să alerge spre mine.

De îndată ce îi văd că au ajuns la o distanță sigură de benzinărie, lansez către ei o minge de foc suficient de mare cât să-i înghită pe amândoi. Niște idioți.

Un alt grup de mogi s-a regrupat suficient cât pentru a porni un atac concentrat. Pornesc spre mine cu toții, încercând să mă înconjoare. Înainte ca ei să mă înconjoare, simt ceva de cauciuc care se strânge în jurul taliei mele și mă trage înapoi, departe de mogi. Speriat, mă uit în jos. Un braț este încolăcit în jurul meu. Un braț lung, foarte lung.

De îndată ce sunt la adăpost, Sarah începe să tragă cu blasterul în grupul de mogi.

Mă uit înapoi tocmai la timp ca să văd brațul lui Cinci cum revine la forma normală și se stânge sub mâneca tricoului. Se uită la mine timid.

- Scuze dacă am întrerupt ceva, spune el, am crezut că ai nevoie de ajutor.

- Ce naiba ai făcut? îl întreb eu, atât curios cât și un pic supărat.

- Căpanul meu a numit asta *Externa*, îmi explică Cinci. El ține în mână mingea de cauciuc pe care o rostogolea în palmă atunci când ne-am întâlnit. Este una dintre Moștenirile mele. Pot lua caracteristicile fizice a tot ceea ce ating.

- Frumos, am răspuns. Poate tipul cel nou nu este atât de inutil, mă gândesc eu.

Unul dintre mogadorieni reușește să scape de sub perdeaua de foc a lui Sarah și vine spre noi. Cinci pășește în fața mea. Pielea lui lucește brusc în lumina lunii, strălucitoare și argintie. Îmi amintesc că cealaltă bilă pe care o avea era o bilă de rulment de oțel. Mogul își flutură sabia spre Cinci într-un arc ce coboară direct în fruntea lui, dar cu un zăngănit răsunător, sabia se rupe în capul Cinci. Mogul este uimit când Cinci îl aruncă în sus cu o mare lovitură de pumn, mâna lui acoperită cu oțel zdrobind craniul mogulului.

Cinci privește înapoi spre mine.

- Aăă, de fapt, niciodată nu am mai încercat asta până acum, începe el să râdă, eliberându-se de tensiune.

- Serios? zic eu izbucnind în râs, energia descătușată a lui Cinci fiind contagioasă. Și dacă nu ar fi funcționat?

Cinci doar ridică din umeri, frecându-și fruntea în locul unde lovise sabia mogulului.

Ne întoarcem la timp pentru a vedea doi mogadorieni cum fug spre pădure, Bernie Kosar țâșnește pe urmele lor. Înainte ca ei să ajungă la liziera pădurii, Șase apare în fața lor. Cu sabia *împrumutată* de la un mogadorian mort, îi spintecă pe amândoi.

Mă uit în jur. Zona este liberă. Monster Mart și împrejurimile sale sunt pline de semnele lăsate de focurile blasterelor, iar un nor de fum încă se ridică din pădure. În afară de mușuroaiele de cenușă împrăștiate peste tot terenul, care îi indică pe mogadorienii morți, nu există nici un alt semn despre atacatorii noștri. I-am distrus.

Sarah vine spre noi cu blasterul mogulului sprijinit pe umăr.

- Asta a fost tot?

- Cred că da, îi spun, menținându-mi vocea la același nivel. Vreau să ridic pumnii, vreau să bat palma... dar îmi păstrez seriozitatea. De data, cred că i-am luat prin surprindere.

- Întotdeauna este așa ușor? întreabă Cinci.

- Nu, îi spun eu. Totuși, acum că suntem toți împreună... Nu mai spun nimic, ca să nu cobesc. Lupta nu se putea termina mai bine de atât. Desigur, asta a fost doar o singură navă mogadoriană; ei au armate întregi staționate în West Virginia și în alte părți, ca să nu mai vorbim de Setrákus Ra. Chiar și așa, i-am terminat în timp record și nu cred că vreunul dintre noi a suferit vreo accidentare. Ieri, când Nouă era pornit să luăm cu asalt West Virginia și să ne luăm revanșa în lupta cu Setrákus Ra, am crezut că nu suntem pregătiți pentru asta. Acum, după această performanță, poate că e timpul să reconsider șansele pe care le avem.

- Unde este Șase? întreb eu, privind în jur. Cineva trebuie să fi auzit prăbușirea navei. Trebuie să plecăm înainte să apară poliția.

Drept răspuns, un huruit scăzut vine dinspre lizieră, din direcția unde a căzut nava mogadoriană. Îmi aprind Lumenul către acea direcție tocmai la timp pentru a o vedea pe Șase alergând spre noi, fluturând brațele.

- Vin! strigă ea.

- Cine vine? întreabă Cinci, înghițind în sec.

- Par a fi pikenii, i-am răspuns.

Se aude un sunet ca de ceva rupt - sunetul unor copaci dezrădăcinați sau rupți. Ceva imens vine spre noi. Îmi pun mâna pe umărul lui Sarah.

- Treci înapoi, îi spun. Rămâi în spatele nostru.

Ea se uită la mine și strânge mai tare în mâini blasterul mogadorian. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că mă va contrazice, chiar dacă știe că lupta cu un Piken este altfel decât să împuști mogii. Una e să tragi cu arma de după un copac, alta e să te bați cu un monstru care crede că blasterul este ceva de gândilat. Sarah îmi atinge brațul cu degetele, așteaptă o clipă, apoi fuge spre oficiul poștal ca să se ascundă acolo.

- Ce naiba e asta? întreabă Cinci, încă în picioare lângă mine, acum arătând spre lizieră.

Amândoi vedem monstrul în același timp când iese dintre copaci, aplecându-se ca s-o înghită pe Șase. Dar nu îi răspund lui Cinci. De fapt, nici nu am ce să-i răspund. Orice ar fi chestia asta, habar nu am cum se numește. E ca un centiped de mărimea unui camion-cisternă, corpul de vierme este acoperit de o piele crăpată și tare. Sute de mici brațe noduroase se extind din corpul său, bătând pământul în timp ce înaintează cu o rapiditate surprinzătoare. Capătul din față seamănă cu un cap de pitbull, cu un bot umed și o gură care se deschide cu șiruri de dinți ascuțiți. În centrul feței are un singur ochi care nu clipește, injectat și plin de răutate. Îmi amintesc de hoarda de creaturi pe care mogii le țineau închise în cuști în West Virginia; dacă ar fi să fac un top al celor mai urâte dihanii, tipul ăsta ar fi primul pe lista mea.

Deși Șase este foarte rapidă, chestia asta e mai rapidă decât ea. Centipedul se apropie de ea și, brusc, nenorocitul se lasă pe o parte. Jumătatea din spate – coada – pivotează și rămâne o clipă deasupra lui Șase, după care se prăbușește în jos.

Șase se aruncă într-o parte tocmai la timp pentru a evita să fie strivită. Bucăți de teren sunt pulverizate acolo unde a lovit coada și o adâncitură imensă apare în pământ. Șase se ridică repede în picioare și își înfige sabia în corpul centipedului. Pare greu de crezut, dar dihania s-a răsucit suficient de repede pentru a smulge sabia din mâinile lui Șase.

- Cum ar trebui să omorâm chestia aia? întreabă Cinci făcând un pas înapoi.

Mintea mea judecă rapid în căutarea unui răspuns. Ce avantaje avem împotriva chestiei ăsteia ca un vierme cu un singur ochi? Este rapid, dar voluminos și limitat la sol. . . .

- Poți zbura, nu? îl întreb pe Cinci.

- De unde știi asta? întreabă el, cu ochii blocați pe fiară. Da, pot.

- Ridică-mă, îi spun. Trebuie să mă urc pe chestia asta.

În timp ce centipedul se repede din nou la Șase, îl văd pe Bernie Kosar sărindu-i în spate. S-a transformat în panteră, iar ghearele îi sunt adânc înfipite în spinarea monstrului. Cu un țipăt ascuțit, enervat, centipedul se rostogolește, forțându-l pe BK să sară de acolo sau să fie zdrobit sub gabaritul său. Distragerea este de ajuns pentru ca Șase să se depărteze la o oarecare distanță de bestie. Se face invizibilă.

- Va fi mai ușor dacă te urci în spatele meu, spune Cinci, îngenunchind în fața mea.

Dacă nu ar fi fost situația asta de viață și de moarte, m-aș fi simțit ca un nătărău cocoțat în spatele lui Cinci. De îndată ce m-am urcat, Cinci o zbughește în aer. Nu este ca o levitație amețită pe care o putem gestiona toți folosindu-ne telekinezia noastră; e rapid, precis, controlat. Cinci urcă la aproximativ treizeci de picioare în aer, chiar deasupra centipedului. Am început bombardarea creaturii cu mingi de foc, aruncându-le în jos cât de repede le pot genera. Răni carbonizate i se deschid pe spate, un miros oribil ridicându-se în aer.

- Dezgustător, murmură Cinci.

Centipedul rage de durere, încolăcindu-se. Ochiul imens mătură frenetic pe câmpul de luptă. Creierul lui mic nu poate înțelege ce anume i-a provocat durerea. Mi-am continuat asaltul sperând să pot ucide chestia asta înainte să-și dea seama ce se întâmplă.

Următoarea mea bilă de foc zboară de-a lungul fiarei pentru că Cinci s-a lansat brusc spre pământ. M-am prins bine de tricoul lui exact în clipa când a zburat din nou. Tricoul lui este îmbibat de sudoare.

- Ești bine? îl întreb eu, strigând ca să mă fac auzit peste vântul puternic și urlatul centipedului.

- Nu-i ușor să transporti un aruncător de flăcări, îmi strigă el înapoi, încercând să glumească, dar vocea lui sună încordată.

- Încă un minut. Mai rezistă!

Ochiul centipedului i se rotește în cap. Începe să urle din nou, de data aceasta aproape voios, iar apoi se lansează în sus, toate brațele lui mititele bătând aerul. Fața lui hidoasă se întoarce spre noi cu dinții scrâșnind. Cinci țipă și se avântă înapoi în aer, iar fiara lovește spațiul gol de unde tocmai plecasem.

Schimbarea bruscă a direcției mă aruncă de pe spatele lui Cinci, mâna mea strângând o bucată ruptă din tricoul lui. Cad.

Reușesc să mă împing în sol cu telekinezia suficient cât să amortizez oarecum aterizarea. Dacă nu aș fi făcut așa, probabil că mi-aș fi rupt un picior la impactul cu solul. Totuși, impactul mi-a scos aerul din plămâni. Și, pentru ca totul să meargă și mai rău, am aterizat chiar în fața fiarei.

De la distanță, le aud pe Șase și Sarah strigând la mine ca să fug de acolo. Prea târziu. Centipedul este la doar patruzeci de metri distanță, huruind spre mine. Din gura larg deschisă, o duhoare infectă iese din întunericul esofagului său.

Îmi pun brațele pe piept și îmi aprind Lumenul pe tot corpul. Dacă chestia asta vrea să mă mănânce, măcar să mă asigur că îi dau foc pe interior. Atâta timp cât pot evita șirurile acelea de dinți, probabil că pot să-l ard în timp ce trec prin el. A mă lăsa înghițit de un centiped mogadorian nu este cel mai bun plan al meu, desigur, dar în secunde când fiara e chiar deasupra mea, e tot ce îmi trece prin cap.

În timp ce se apropie, văd un punct roșu reflectându-se în ochiul centipedului, ca fascicolul de la un pointer laser. De unde vine asta?

Un singur foc de armă explodează la undeva din spatele meu.

Ochiul monstrului explodează. E doar la câțiva pași de mine, iar eu sunt stropit de o zeamă urât mirositoare care a ieșit din ochiul fiarei. Monstrul urlă și se ridică în sus, uitând cu totul de mine. Profit de ocazie ca să mă dau la o parte și lansez câteva mingi de foc sub burta creaturii în timp ce mă deplasez. Fiara este cuprinsă de convulsii, bate din coadă cu o forță suficientă pentru a face pământul de sub picioarele mele să se zguduie. După un ultim spasm, masivul centiped se prăbușește în propria-i mizerie și începe să se dezintegreze treptat.

Cinci aterizează lângă mine cu ambele mâini deasupra capului.

- Omule, îmi pare rău că te-am scăpat atunci.

- Nu-ți face griji, îi răspund eu distrat, împingându-l într-o parte și privind spre Monster Mart.

Niciunul dintre noi nu are armă cu lunetă. Cine și de unde a tras?

Șase și Sarah se duc repede către un bărbat de vârstă mijlocie, înalt și cu barbă, care coboară de pe capota unei mașini vechi. El ține în mână o pușcă cu un dispozitiv laser aplicat pentru linia de ochire. La început am crezut că e doar un bun samaritean care, cred eu, nu ar fi tras cu arma într-o creatură-vierme uriaș dacă acesta nu s-ar fi dezlănțuit prin cartierul lor. Apoi îmi dau seama că e ceva la el care îmi pare a fi într-adevăr familiar.

Apoi observ că mai este cineva în picioare lângă mașină. El îl ajută pe omul mai în vârstă să coboare jos din poziția de lunetist. Când Șase se apropie de el, aproape că îi sare în brațe. Prima dată rămân cu gura deschisă, apoi o rup imediat la fugă spre el.

E Sam.

CAPITOLUL 14 (Sam)

Șase mă strânge în brațe atât de tare încât aproape că mă dă râmă. Brațele ei sunt înfășurate în jurul gâtului meu, iar mâinile mele sunt așezate pe spatele ei. Partea din spate a bluzei ei este transpirată de la lupta pe care garzii tocmai au încheiat-o, dar nu mă deranjează deloc. Sunt mai mult concentrat pe felul în care părul ei blond îmi perie ușor peste obraz. E ca în visele pe care le-am avut când am fost ținut prizonier. În multe dintre ele era și o scenă ca asta.

- Sam, șoptește Șase, uimită, ținându-mă ca și cum aș putea să dispar, ești aici.

Drept răspuns, o strâng și mai tare.. Ne ținem în brațe unul pe celălalt mai mult decât este adecvat, probabil, având în vedere că toți ceilalți sunt pe lângă noi. Alături de mine, l-am auzit pe tata dregându-și gâtul în semn că *Gata, ajunge*.

- Hei, Șase, de ce nu-i lași și pe ceilalți care stau la rând?

E Sarah, care stă lângă noi. Șase îmi dă drumul din brațe, brusc devenind timidă. Nu sunt sigur că am mai văzut figura ei dură schimbându-se atât de mult. Simt cum obrajii mi se aprind. Mă bucur că e întuneric aici.

- Bună, Sam, spune Sarah îmbrățișându-mă.

- Bună, îi răspund. E ciudat să te întâlnesc aici. E un drum lung până în Paradise.

- Nu mai spune! răspunde Sarah.

Peste umărul lui Sarah îl văd pe John care aleargă spre noi. Lângă el este un tip brunet, îndesat, care presupun este Numărul Cinci care a postat acel mesaj on-line. Mesajul acela găsit de tata ne-a adus în Arkansas, programul său de scanare a internetului preluase știrea. Am condus non-stop din Texas pentru a ajunge aici, la timp pentru sfârșitul bătăliei.

În timp ce Cinci rămâne în spatele grupului, puțin cam agitat din cauza întâlnirii cu atât de mulți oameni noi, John pășește direct în fața mea. Un zâmbet mi se lărgeste pe toată fața - e mai mult decât reîntâlnirea cu cel mai bun prieten al meu - e sentimentul că, împreună, vom fi parte din ceva mare. Vom salva lumea.

John îmi zâmbește, clar încântat de faptul că sunt aici, dar în ochii lui e ceva ce încă nu pot descifra. Îmi strânge mâna cu putere.

- Răspunde-mi la o întrebare, spune John brusc, fără să-mi dea drumul la mână. Îți mai amintești ziua aceea în camera ta, atunci când ai bănuțit prima dată că aș putea fi extraterestru?

- Uh, da?

- Ce-ai făcut?

Mă uit chiorăș la John, nu foarte sigur de ce mă întreabă asta. Mă uit înapoi către tatăl meu, care se uită la acest schimb curios, așteptând din partea mea să i-l prezint pe loric.

- Um, am îndreptat un pistol spre tine. La asta te referi?

- Oh, Samuel, murmură tata cu reproș, dar John zâmbește la răspunsul meu. Imediat, mă trage într-o îmbrățișare.

- Îmi pare rău, Sam. Am vrut să mă asigur că nu este vreo glumă de-a lui Setrákus Ra deghizat, explică John. Nu ai idee cât mă bucur să te văd.

- La fel și eu, am răspuns. Chiar mi-a fost dor de luptele cu creaturi și viermi gigantici.

John râde, făcând un pas înapoi.

Cinci ridică mâna ca la școală și face un pas înainte.

- Sunt pierdut. Setrákus Ra își poate schimba forma?

Asta este o noutate și pentru mine. Fără să-mi dau seama ce fac, îmi ating arsurile de la încheieturi. Știu din proprie experiență cât de rău este Setrákus Ra și de ce este capabil.

- De unde știi asta? Te-ai dus după el?

John dă din cap solemn, uitându-se în direcția lui Cinci.

- Da. Aș spune că acum suntem la egalitate. O să vă pun la curent pe amândoi, dar mai întâi. . .

Privirea lui John se mută la tata.

- Sam, este cel care cred eu că este?

Zâmbetul meu crește din nou. Mă simt de parcă am așteptat ani de zile ca să-i prezint tatălui meu pe prietenii mei.

- Băieți, spun eu cu mândrie în voce, acesta este tatăl meu, Malcolm. Pot confirma cu siguranță că nu este Setrákus Ra, dacă sunteți îngrijorați în privința asta.

Tatăl meu pășește înainte, dând mâna cu fiecare dintre garzi și cu Sarah.

- Mulțumesc pentru ajutor, spune John, arătând spre pușca tatălui meu. Mă bucur că ai adus ceva destul de puternic.

- Se vedea că ai totul sub control, îi spune tata lui John. Puteam să trag în chestia aia mogadoriană mai de mult.

- **Sub control**, râde Șase, clătinând din cap. Din punctul meu de vedere, aproape că ai fost înghițit, John.

- Deci..., nu a fost cel mai bun planul meu. John ridică din umeri, zâmbind. Sarah îl mângâie pe spate încurajator.

Cinci ne studiază pe tata și pe mine.

- Nu sunteți lorici, spune el trăgând concluzia. M-am gândit că trebuie să fii căpan, fiind mai în vârstă și toate alea.

Tata râde.

- Îmi pare rău că te dezamăgesc. Sunt doar un bătrân care speră se dea o mână de ajutor.

Cinci își întoarce privirea și se uite la John, dând din cap.

- Ai o adevărată armată aici.

Șase schimbă o privire cu mine. Nu sunt sigur dacă tipul cel nou este sarcastic sau dacă într-adevăr e prost. Judecând după fața ei, Șase nu este sigură nici ea.

- Aici suntem șase, iar în Chicago mai sunt patru care ne așteaptă, îi spune John cu răbdare. Nu cred că zece oameni se califică pentru statutul de armată, dar mulțumesc.

- Cred că nu, mormăie Cinci.

- Vreau să aud totul despre modul în care v-ați regăsit, spune John. El se uită la tatăl meu aproape cu precauție, de parcă tocmai a bătut la ușa familiei noastre și a întrebat dacă aș putea ieși și să ne jucăm de-a invazia extraterestră. În primul rând, domnule Goode, vreau doar să știți că nu am vrut ca Sam să fie implicat în toate astea. Îmi pare rău că l-am pus în pericol, dar nu cred că am fi reușit să ajungem prea departe fără el.

- Categorie nu, este de acord Șase, zâmbind către mine. Mă uit în altă direcție, simțind cum mi se aprind obrazii.

Tatăl meu pare atins.

- A ne pune pe noi în pericol pentru siguranța Pământului este o tradiție a familiei Goode. Dar vă mulțumesc pentru tot ce ați spus. El își pune o mână pe umărul meu. Mă bucur că v-ați găsit unul pe celălalt. Și renunțați la *dle* - Malcolm e suficient.

Se aude o sirenă care se apropie. Om fi noi undeva la țară, în Arkansas, dar cred că autoritățile locale au observat că o navă spațială s-a prăbușit din cer. Vor ajunge aici în curând.

- Ar trebui să ne punem în mișcare, spune Șase.

John dă din cap, deja luând-o spre copaci.

- Mașina noastră este parcată lângă autostradă.

- Voi merge cu Sam și Malcolm, spune Șase. Arată-le drumul.

John, Sarah și Cinci deschid drumul pe spre autostradă. Între timp, pe măsură ce luminile încep să se aprindă prin micul oraș Fouke, tata, eu și cu Șase ne urcăm în vechea noastră camionetă. În timp ce tata se urcă pe scaunul șoferului, Șase îmi atinge brațul.

- Îmi pare rău dacă, ăăă, te-ai simțit jenat când te-am îmbrățișat... În fața tatălui tău și... știi tu. Sper că nu a fost ceva ciudat.

- Nici vorbă, spun în grabă, dorind ca Șase să știe că îmbrățișarea ei a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în ultimul timp. A fost foarte plăcut.

- Să nu te obișnuiești cu mine ca fiind tot timpul emoțională, îmi spune Șase aruncându-mi o privire. Cred că mă tachinează.

- Doar că m-ai prins cu garda jos.

- Vrei să spui că dacă mai vreau o îmbrățișare, ar trebui să dispar din nou?

- Exact, răspunde Șase, pregătindu-se să se așeze pe bancheta din spate. Ea ezită, gândindu-se la ceva pentru o clipă, și apoi, brusc, mă îmbrățișează din nou. Bine. Încă una.

O țin în brațe pe Șase până când tata pornește mașina. Fața lui este luminată de panoul de bord al mașinii și chiar dacă el se preface că nu ne urmărește, îmi pot da seama că o face. Dacă ar fi după mine, nu i-aș mai da drumul din brațe, aș sta așa îmbrățișați până ar sosi polițiștii locali să ne aresteze.

Șase se desface din îmbrățișarea mea, uitându-se în ochii mei. Încerc să îmi păstrez expresia rece, dar probabil că nu funcționează.

- Și ca să îți minte, spune ea, n-am crezut niciodată că ești Setrákus Ra. Te-am recunoscut imediat.

- Mulțumesc, am răspuns neconvingător, negăsind ceva mai bun de spus, ca de exemplu că mă bucur nespun de mult că o revăd. Înainte de a mai putea spune ceva, Șase a ajuns pe bancheta din spate. Tocmai își pune centura de siguranță când Cinci își strecoară capul pe fereastra mașinii.

- ăăă, spune el, ce-a fost chestia aia de piatră cu care ai aruncat spre mine?

Ca la comandă, toți ne întoarcem și ne holbăm la el.

- Te referi la piatra Xitharis? întrebă Șase.

- Da, spune Cinci. Aia. Cred că, ăăă, am pierdut-o.

CAPITOLUL 15 (Sam)

- Uau, Johnny!!! Te-am trimis după întăriri și tu vii cu un tataie, un tocilar și cu un hobbit. Bună treabă.

Nouă salută sarcastic grupul nostru de îndată ce intrăm în foaierea ridicol de mare al apartamentului de lux din Chicago. Deci prima mea impresie despre el în timpul întâlnirii noastre scurte în West Virginia nu a fost greșită. El chiar este un nemernic.

Ne-am întors mai târziu decât s-ar fi așteptat oricine. Am căutat piatra Xitharis, dar dispăruse și nu am putut să zăbovim mai mult decât era necesar. Și, deși nimeni nu părea a fi foarte fericit pentru asta, nimeni nu a încercat să dea vina pe Cinci pentru pierderea ei. Deocamdată, cel puțin.

După ce a fost clar că s-a pierdut, după ce Cinci și-a cerut scuze pentru a suta oară, Șase și-a dat părul pe spate și a ridicat din umeri.

- E doar o piatră, a spus ea, sunând ca și cum încerca să se convingă singură de asta. O piatră puternică, dar suntem destul de puternici și fără ea.

Totuși, este clar că nu toată lumea îl îndrăgește pe Cinci. Mai ales Nouă.

- Fii drăguț, îl avertizează Sarah. E clar că ceilalți s-au obișnuit cu miștocăreala. După modul în care Nouă și John și-au bătut palma în semn de salut, așa spune că au devenit chiar prieteni. Cinci pare rănit. Stând alături de mine, el încearcă subtil să-și sugă burta.

- Mi-a zis *Hobbit*, repetă el în șoaptă.

- E dintr-o carte, încep să-i explic, dar el mi-o taie.

- Am priceput aluzia, spune Cinci. Nu-i foarte frumos.

- Asta e Nouă, spune John. Se va obișnui cu tine. Sau, ei bine, o să te obișnuiești tu cu el.

Cinci îmi aruncă o privire clară că nu se îndoiește de asta și nu pot decât să-i zâmbesc în schimb. Cred că amândoi ne simțim un pic ca outsiders în acest penthouse. Șase a încercat să mă pună la curent cu tot ce a putut ea, pe drumul înapoi, dar aici, în Chicago, sunt o mulțime de fețe noi și povești, ca să nu mai vorbim că ascunzătoarea asta este cea mai suprarrealistă din istorie. Încă nu pot să cred că garzii trăiesc într-un loc ca acesta. E genul de lux exagerat pe care îl vezi în emisiunile de la MTV despre vedetele bogate și stilul lor de viață, care îți induc gelozia. Este impresionant modul în care Nouă și căpanul lui au reușit să pună la punct un asemenea loc și să-l păstreze ascuns față de mogadorieni.

John îi prezintă lui Nouă pe noii veniți, care a încetat să mai facă glume proaste despre Cinci și tata.

- Și ți-l amintești pe Sam, nu? încheie John.

- Evident, spune Nouă înaintând spre mine cu nerăbdare ca să-mi strângă mâna. Strânsoarea este dură și, el fiind cu mult mai înalt decât mine, trebuie să-mi cam ridic gâtul în sus. El își scade vocea, nedorind să fie auzit de către ceilalți. Serios, frate, îmi pare rău că te-am lăsat în peștera aia. Într-un fel, a fost vina mea.

- Stai liniștit, am răspuns, un pic surprins de scuze.

Nouă îmi întoarce mâna înainte să-mi dea drumul, observând cicatricile proaspete de pe încheieturile mele.

- Deci te-au torturat, nu-i așa? întreabă el solemn. Tonul lui îmi spune că a realizat că avem ceva în comun. Cred că am intrat în frăția secretă a victimelor torturii mogadorienilor.

N-a știut ce să-i răspund. Am dat din cap.

- Ai reușit să scapi, îmi spune Nouă punându-și mâna pe umărul meu și strângându-mă cu putere. Bravo ție, frate.

John ne conduce către Nouă, care practic stă în picioare chiar în drumul nostru. Într-un fel, îmi amintește de unul dintre acei câini mari care se dau la toți vizitatorii de îndată ce au intrat pe ușă. Când

în cele din urmă el se dă din drum, îi observ pe ceilalți trei garzi despre care ne-a povestit Șase: Șapte, Opt și tânăra Zece. Ei așteaptă la intrarea în living un pic mai răbdători decât Nouă, cel puțin ne lasă să intrăm.

- Dacă vă întrebați de unde vine mirosul ăsta oribil, să știți că este de la mâncarea vegetariană a Marinei, spune Nouă.

- Salut, spune bruneta Șapte-Marina. O să vă placă, promit.

- Cina, mormăie Nouă. Mi-e indiferent. Cui îi pasă? Avem toată echipa adunată! Chiar dacă ei sunt un bondoc și un tocilar, e bine și așa. Haideți să-i bubuim pe rahații ăia.

- Trebuie să te calmezi, omule. Am condus doisprezece ore, îi spune Șase lui Nouă, punându-i în brațe un rucsac plin cu echipamente. Poftim. Fă-te util.

Sarah se mișcă rapid și îi pune și ea o geantă în brațe lui Nouă. Nu trece mult timp și pe umerii lui se adună toate bagajele pe care le-am avut în mașină.

- Bine, o să mă ocup și de astea, spune Nouă pe un ton agreabil, plecând încet cu bagajele. Dar tot va trebui să vorbim despre tăbăcirea câtorva funduri.

Am observat că Cinci și-a lăsat ochii în jos, în timp ce Nouă ieșea din cameră. Apoi se întoarce spre John.

- Doar nu o să plecăm la luptă din nou, imediat, nu?

John scutură din cap.

- Nouă este doar entuziasmat. Faptul că am reușit să ne adunăm toți la un loc a fost un prim pas uriaș. Acum trebuie să vedem ce urmează să facem în continuare.

- Am înțeles, spune Cinci, privind în jos la mâinile lui. Cred că nu am mai văzut pe nimeni căruia să-i placă violența atât de mult.

- Nu suntem toți la fel ca Nouă, spune Marina ca o scuză, pășind înainte. Ne întâmpină cu căldură, chiar trăgându-i lui Cinci o îmbrățișare rapidă, care îl surprinde și îl amețește un pic. Ea sigur m-a luat mai cu ușurelul față de cum a făcut-o Nouă.

Următorul care a venit să se prezinte a fost Opt. Se simte cum vibrează comoditatea în el, dar este o schimbare frumoasă de ritm față de masculul-alfa Nouă care ne-a luat tare imediat ce am apărut. Totuși, îmi dau seama că e la fel de entuziasmat ca și Nouă, doar că mai cu mult tact.

- Am atât de multe întrebări să vă pun. Vouă, tuturor, spune Opt. Cinci, mor să știu pe unde ai fost, să aud despre tot ce s-a întâmplat cu tine.

- Ăăă..., mormăie Cinci. Bine.

- Sunt sigur că ai trecut prin multe până să ajungi aici, continuă Opt încurajator.

- În mașină, tot ce a putut scoate John de la el a fost un mormăit, îmi șoptește Sarah.

Încep să-i simt puțin copleșiți de situația de față; îi întâlnești pe ultimii oameni rămași în viață ai poporului tău, adunați toți în același loc. Într-un fel, mă bucur că Cinci e cu mine, chiar dacă noi nu vorbim prea mult; în aceste situații sociale, e bine să ai lângă tine pe cineva la fel de ciudat.

- Ai locuit în Jamaica, nu? îl întreabă Opt pe Cinci.

- Așa este, răspunde Cinci. Pentru o vreme, oricum.

Opt pare că așteaptă ca Cinci să dezvolte subiectul. Văzându-l că tace, John îi sare în ajutor.

- A fost un drum lung și cred că toată lumea este obosită. Poate vom spune povești la cină, sugerează John.

Opt aprobă dând din cap și nu îl mai presează pe Cinci pentru mai multe detalii. Înțeleg că John încearcă să se ocupe de Cinci cu mânuși, permițându-i să se aclimatizeze la ceilalți, în ritmul lui. Sunt un pic surprins că Cinci nu pune întrebări despre ceilalți, dar, pe de altă parte, pare a fi reticent cu

răspunsurile la orice întrebare despre propriul trecut. Judecând după faptul că a apărut fără cêpan sau cufăr, sunt sigur că povestea lui este sumbră, așa cum este a fiecăruia dintre garzi.

După ce Opt a terminat cu încercarea de a *stoarce* informații de la Cinci, ultimul dintre noii garzi face un pas înainte și se prezintă. Chiar dacă Șase mi-a spus că ea este cea mai tânără, sunt surprins de cât de mică este Ella în persoană. Nu mi-o pot imagina pe această fetiță opunându-i-se lui Setrákus Ra, cu atât mai puțin că ea ar fi cheia de care să se teamă el, pentru că, din câte mi-a spus Șase, datorită ei au reușit să scape. Sunt impresionat.

- Nu știam că au fost zece garzi, spune Cinci în timp ce îi strânge mâna Ellei. Cred că, de când am sosit, asta este prima lui întrebare despre ceilalți.

- Nu au fost. Eu sunt un fel de... accident.

Am observat că John se uită curios către Marina. Marina ridică sprâncenele în semn de răspuns mut: *Taci, o să-ți spun mai târziu.*

Cinci dă din cap la răspunsul Ellei, apoi o studiază o clipă înainte de a privi în jos la podea.

- Huh, spune Cinci, căutându-și cuvintele. De fapt, cam asta am simțit și eu despre mine. Numerele noastre, Moștenirile noastre, întreaga misiune pe Pământ. Adică... oare s-au gândit mult Bătrânii când ne-au băgat în chestia asta? Crezi că au scos numele noastre dintr-o pălărie?

Toată lumea tace pentru o clipă, uitându-se la Cinci. E un discurs destul de ciudat, mai ales dacă ne gândim că este pentru prima dată când se unesc toți garzii care au mai rămas. Ar trebui să fie un moment de sărbătoare, dar Cinci pare a avea intenția de a strica petrecerea.

- Păi, da, spune Opt, rupând vesel tăcerea. Dacă o spui așa, sună amuzant.

Tatăl meu își drege vocea, apoi vorbește încet.

- Pot să vă asigur că alegerea voastră a fost mai bine gândită decât credeți, și nu o tragere la sorți. El se întoarce către Ella, tratând-o cu o privire liniștitoare ca atunci când eu mă întorceam de la școală după ce fusesem agresat de careva. Iar faptul că tu ai scăpat de pe Lorien a fost, cu siguranță, mai mult decât un accident. A fost mai mult ca o binecuvântare, așa spune.

- Uh, ai dreptate, spune Cinci, încă uitându-se la podea în timp ce i se adresează tatălui meu. Cred că bătrânul om este vreun expert în Lorien. El se uită în sus, apoi, forțând un zâmbet pe care să-l vadă restul dintre noi care ne uităm la el cu priviri ciudate. Îmi pare rău, adaugă el repede, doar mă gândesc cu voce tare. Nici nu știu despre ce vorbesc.

- Eu nu mă consider un expert, spune tata diplomatic. Îmi pare rău dacă te-am jignit. Dar eu cred în munca Bătrânilor voștri. Dacă nu așa fi făcut-o... Oftează, probabil gândindu-se la timpul petrecut ca prizonier al mogadorienilor.

Cinci arată timid acum.

- Patru... ăăă, John... Sunt destul de obosit. Există pe aici vreun loc unde să mă pot odihni pentru o vreme?

- Sigur, omule, îi răspunde John, bătându-l ușor pe spate pe Cinci. De ce nu mergeți să vedeți unde vă sunt camerele?

Acum câteva minute am empatizat cu Cinci pentru vreo situație ciudată prin care trebuie să fi trecut el. Dar, nu știu, ceva în felul în care a vorbit cu tatăl meu m-a frecat bine. A fost aproape o notă de dispreț în glasul lui, de parcă tatăl meu nu ar fi putut avea informații utile despre garzi.

Întregul grup, mai puțin Nouă, suntem conduși pe un hol plin de opere de artă care, probabil, ar aduce o mică avere dacă ar fi vândute prin licitație unui muzeu. Eu încă nu pot să cred că un tip ca Nouă locuiește aici. Simt că ar trebui să port smoching doar pentru că mă plimb pe holul ăsta. Așa cum

făceam noi turul apartamentului, Sarah și Șase au dispărut din drum, iar Ella s-a scuzat spunând că se duce să-l ajute pe Nouă cu bagajele. În cele din urmă, John s-a oprit în mijlocul holului.

- Camera asta este liberă, spune John, deschizând o ușă pentru Cinci. În sertare sunt niște haine, pentru cazul în care simți nevoia să te schimbi.

- Mulțumesc, spune Cinci intrând în cameră. E pe cale să trântescă ușa, dar își dă seama că suntem toți suntem acolo, cam cu ochii la el. Ăăă, ne vedem la cină, cred, murmură el, înainte de a închide ușa.

- Cum spui tu, tipule, zice Opt sec. Marina îi trage un cot în coaste și îl șușuie. Arunc o privire spre ușa închisă, în spatele căreia pariez că Cinci este încă în picioare, ascultând. Îmi cam pare rău pentru el. Nu este ușor să fii un outsider.

John se întoarce către mine și tata.

- Sunteți oboșiți? Sau vreți să facem un tur?

- Nu, spun eu. Arată-ne drumul. Este prima dată când văd un penthouse.

- Și eu la fel, adaugă tata zâmbind.

- Minunat, răspunde John, ușurat că nu suntem la fel de antisociali ca Cinci. Băieți, cred că următoarea oprire o să vă dea pe spate!

Tata a rămas câțiva pași în spatele grupului ca să admire operele de artă. După ce ne-am continuat drumul pe hol și ne-am îndepărtat de camera lui Cinci, ieșind din raza auditivă, Opt pune întrebarea la care cred că mulți dintre noi se gândeau.

- Ce-i cu tipul cel nou? Aruncă o privire spre mine. Nu tu, Sam. Tu pari perfect normal.

- Mersi.

John scutură din cap, puțin dezorientat.

- Nu știi, sincer. E un pic ciudat, nu? Nu este cum mă așteptam.

- Probabil că e doar puțin nervos, adaugă Marina. O să-i treacă.

- Unde este căpanul lui? întreb. Ce a făcut el în toți acești ani?

- A fost destul de tăcut pe drumul de întoarcere, îmi răspunde John. Nici chiar Sarah nu a putut să scoată mai mult de la el, și știi cum e ea.

- Da. E suficient de sociabilă pentru a te stoarce de secrete lorice în timp ce vorbește cu tine despre orice.

John râde, prinzând gluma mea imediat.

- Sarah este atât de fermecătoare încât ar putea convinge un extraterestru fugar să-i dea o poză cu el pentru ziarul școlii.

- Atât de fermecătoare încât același extraterestru ar putea arunca chiar cu pietre în fereastra ei în mijlocul nopții, chiar dacă federalii sunt cazați în casa ei.

Opt și Marina schimbă priviri confuze, iar eu și John am izbucnit în râs.

- Ai aruncat cu pietre în geamul lui Sarah? îl întreabă Marina pe John, ridicând o sprânceană. Ca în Romeo și Julieta?

- Uh, după cum ar spune cei de la FBI: "Oh, ia fii atent, suntem aici." spune John, nerăbdător să schimbe subiectul. Am zâmbit către Marina și am dat din cap.

La capătul coridorului, John ne arată o cameră care arată de parcă garzii au folosit-o ca bază pentru operațiunile lor. Pe un perete sunt înșirate ecranele imense ale computerelor, iar pe unul dintre ele rulează un program similar cu crawler-ul web al tatălui meu. Cuferele lorice sunt stocate aici, împreună cu tableta pe care am recuperat-o din laboratorul tatălui meu. Restul camerei este absolut aglomerată cu diverse piese de tehnologie; o parte din tehnică este nouă și abia scoasă din cutie, alte

piese par a fi fost recuperate de la o groapă de gunoi. În unele locuri, de-a lungul pereților, gadget-uri și piese de schimb sunt îngrămădite și stivuite până în tavan. Tata se aprinde imediat la față.

- Frumoasă colecție, exclamă el, cu ochii scanând camera ca un copil în dimineața de Crăciun.

- Acesta a fost atelierul lui Sandor, căpanul lui Nouă, explică John. Ne-am uitat prin lucruri ca să vedem ce putem folosi, dar nici unul dintre noi nu este expert în tehnologie. John se întoarce către tatăl meu. Sper să îți dai seama dacă e ceva folositor, domnule Goode. Ăăă, Malcolm.

Tata își freacă mâinile.

- Cu plăcere, John. A trecut prea mult timp de când nu am mai avut la dispoziție un loc ca acesta. Am o mulțime de treabă de făcut aici.

- Mă întrebam, de asemenea, dacă ai putea arunca o privire și la asta, spune John, invitându-ne să trecem printr-un set de uși duble. Nouă îi spune „Sala de Lectură”.

Intrăm într-o cameră uriașă, cu tavan înalt, și trecem pe lângă un raft cu arme intimidante care fac pistoalele pe care le-a avut tata în Texas să arate ca niște jucării. Camera este aproximativ de dimensiunea sălii de sport a liceului nostru, făcându-mă din nou să mă minunez de imensitatea apartamentului de lux. La un capăt al camerei se află un aparat mare ce seamănă cu o cabină de pilotaj construită în perete, o serie de console fiind în jurul ei. Scaunul pare a fi distrus, de parcă ceva imens a căzut de sus direct pe el.

- Uimitor, remarcă tatăl meu.

- Spațiul acesta a fost folosit pentru instruire. Nouă spune că Sandor a avut, la un moment dat, o grămadă de capcane și obstacole cuplate. El bate într-un panou de pe perete unde se pare că ceva ar trebui să iasă, dar nu se întâmplă nimic. De nervi, Nouă a aruncat cu ceva în el și i-a distrus comenzile. Acum este doar un fel de ceva...

- Se pare că ai dreptate, am spus. Nu e greu să ți-l imaginezi pe Nouă zburând și aruncând cu tot felul de chestii.

- Chestia aia, spune el, arătând spre scaun, se numește *pupitru*. Dacă am putea să-l repornim, cred că am putea să ne îmbunătățim antrenamentele.

Tata deja era în genunchi înaintea pupitrului, adunând fire uzate și plăcuțe metalice îndoite.

- O muncă foarte impresionantă, spune el.

Mă uit la mașinărie peste umărul lui, chiar dacă nu am nicio idee la ce mă uit.

- Poți s-o repari?

- Pot să încerc, spune tata, întorcându-se către John. Voi ajuta în orice mod posibil.

- Și eu, am spus, dându-i lui John un salut rapid. El începe să râdă.

- Știu că abia ai ajuns aici, spune John. Sper că nu sunt insistent. Sincer, mă bucur nespuse să te avem aici. Și mă bucur că v-ați regăsit.

Când John vorbește despre mine și tatăl meu, sesizez în glasul lui un pic de dor. Mă întreb dacă se gândește la cum ar fi fost să avem această conversație în Paradise, cu tatăl meu și Henri discutând împreună despre tehnologie..., asta doar dacă lucrurile ar fi mers un pic diferit.

Tata îi scutură din nou mâna lui John, punându-i și cealaltă mână pe braț. Ne bucurăm că te-am găsit, John. Știu că v-a fost greu, dar nu sunteți singuri în treaba asta. Nu mai sunteți.

CAPITOLUL 16

Marina s-a autodepășit cu pregătirea cinei. Există feluri de mâncare cu orez, fasole și tortilla proaspete, un bol rece de gazpacho, un fel de miere cu vinete prăjite și o duzină de alte feluri de

mâncare spaniolă care nici măcar nu știu cum se numesc. Am uitat cât de bună poate să fie mâncarea gătită acasă și mănânc ca un lup, mă opresc câteva secunde, apoi o iau de la capăt.

Toți suntem așezați sub un candelabru strălucitor în sufrageria lui Nouă. John stă la un capăt al mesei, tatăl meu la celălalt, iar restul dintre noi, între ei. Eu stau lângă tata și Nouă.

- Nebunie, murmură Nouă în timp ce își bagă tortilla în gură. Niciodată nu am avut atâta lume la masa asta.

Toată lumea este relaxată, se spun povești și se fac glume. Cinci mănâncă mult, dar nu spune prea multe. Alături de el, Ella își ia mâncarea în primire. Pare obosită dar încă zâmbește și râde ori de câte ori cineva face o glumă bună. Șase stă chiar în fața mea, pe partea cealaltă a mesei. Încerc să par indiferent și să nu mă holbez la ea prea mult.

Când terminăm de mâncat, John se ridică și atrage atenția tuturor. Se uită la Sarah și primește un zâmbet încurajator. Își drege glasul și îmi dau seama că s-a gândit mult la ceea ce e pe cale să ne spună.

- Este un fapt incredibil să văd că toată lumea s-a adunat la masa asta. Cu toții am ajuns aici de departe și am trecut prin atât de multe situații. Asta îmi dă speranța că am putea câștiga acest război.

Nouă scoate un sunet ascuțit, *woop woop*, care face pe toată lumea să râdă, întrerupând, pentru moment, discursul serios al lui John. Cinci se uită în jur la toată lumea, zâmbetul liniștit de pe fața lui arată că a început să se simtă mai confortabil.

- Știu că unii dintre noi tocmai s-au întâlnit pentru prima dată, continuă John. Deci, m-am gândit că ar putea fi de ajutor dacă ne-am aduna în jurul mesei și ne-am spune poveștile.

- Este un subiect distractiv, murmură Șase.

John este descurajat.

- Știu că unele dintre povești, probabil toate, nu sunt dintre cele mai fericite. Dar cred că e important pentru noi să ne amintim cum am ajuns aici și pentru ce luptăm.

Privind către Cinci, am înțeles ce vrea să facă John. El speră ca, prin a-și spune poveștile lor, garzii l-ar putea face pe cel mai nou membru să fie un pic mai deschis.

- Apropo de noii veniți, aș vrea să aud tot și toate prin câte ați trecut, spune tata.

- Da, i se aprinde lui Cinci becuțelul, surprinzându-i pe toți. Și eu.

- Bine, spune John. Pot să încep eu.

John se lansează într-o poveste care îmi este mai mult decât familiară. El începe cu sosirea sa în Paradise, după mulți ani petrecuți pe drum. Vorbește despre întâlnirea cu Sarah și cu mine și despre cât de greu ia fost să-și țină Moștenirile secrete.

John își încheie povestea cu bătălia de la liceul nostru, sosirea la timp a lui Șase și moartea lui Henri. La final toată lumea tace, nimeni nu spune nimic.

- Oh, la naiba, spune Nouă. Aproape că am uitat.

Nouă se apleacă sub scaun și ridică o sticlă de șampanie brumată dintr-o găleată cu gheață. Arunc o privire rapidă spre tata, dar nu pare că e în starea de spirit pentru a juca rolul adultului responsabil. În schimb, își ridică paharul. Rapid, Nouă dă o tură în jurul mesei, turnând șampanie pentru toată lumea. Ella primește doar un pic.

- De unde a apărut asta? întreabă Opt.

- Din ascunzătoarea mea secretă. Nu-ți face griji. După ce a terminat de turnat șampania, Nouă ridică paharul. Pentru Henri.

Toată lumea ridică paharele și toastează pentru Henri. Deși face la fel ca toată lumea, îmi dau seama că pe John la mișcat gestul. El se uită în jos la masă și, cu un mic semn, îi mulțumește lui Nouă. La naiba, chiar și eu sunt un pic surprins de gestul lui Nouă - între gestul ăsta și micul nostru *moment de*

tandrețe din pragul ușii de mai devreme, s-ar putea să-i fac un upgrade și să spun că treaba cu luarea sacului meu și cărat de el a fost o chestie minoră.

- Poate că trebuia să recrutați întregul oraș Paradise ca să lupte alături de noi, spune Cinci. Se pare că este un adevărat loc prietenos pentru extratereștri.

- Ar fi trebuit să punem autocolante, spun eu. "Dragi elevi din Liceul Paradise, luptați alături de extratereștri".

- E rândul meu, spune Șase. Ea își spune povestea rapid, începând cu capturarea ei și a Katarinei, continuând cu închisoarea și trecând repede la evadarea ei.

- Pentru Katarina. De data asta, John ridică mâna în semn de toast. Toată lumea ridică paharele din nou și bem pentru câpan-ul căzut al lui Șase.

- Și din cauza asta nu puteți posta nimic pe internet, spune Nouă, referindu-se la povestea lui Șase, dar aruncând o privire ascuțită în direcția lui Cinci. Cinci se uită înapoi către Nouă, fără să spună nimic.

- Ați fost foarte apropiați de câpan-ii voștri, spune Marina. Povestea mea este un pic diferită.

Marina ne spune despre cum a crescut în Spania, cum câpan-ul ei, Adelina, practic a neglijat-o, neantrenând-o și nespunându-i nimic despre ceilalți garzi. Sunt puțin uimit că un loric s-ar fi putut comporta așa. Nu m-am gândit niciodată că un loric și-ar fi putut ignora responsabilitățile. Ar putea fi o poveste cel mult foarte amară, dar modul în care o descrie Marina este mai trist decât orice altceva. Vocea ei se încălzește abia atunci când vorbește despre Hector, omul care a luat-o în grija sa pentru a o proteja. Într-un mod ciudat, povestea are aproape un final fericit, cu Adelina acceptând în cele din urmă sarcinile chiar dacă asta însemna moartea pentru ea. Îmi dau seama că, de fapt, nu a fost ceva foarte fericit, dar modul în care povestește Marina, o face pe Adelina să pară cel puțin eroină.

Opt ridică paharul.

- Pentru Hector și Adelina, spune el.

E rândul lui Nouă. Aparent, a fost vina lui Nouă că totul s-a destrămat în viața lui. S-a îndrăgostit de o fată umană care lucra în secret pentru mogadoriani și care ia condus, pe el și pe câpan-ul lui, într-o capcană. Nouă trece peste ce s-a întâmplat cu ei după ce au fost capturați. Având și eu o anumită experiență cu lucrurile oribile petrecute în West Virginia, privirea întunecată din ochii lui Nouă nu m-a surprins deloc.

- Pentru Sandor, spune John.

- Pentru Sandor și șampania sa, adaugă Opt, care îi smulge un zâmbet lui Nouă.

- Cred că într-adevăr ai avut noroc, îi spune Cinci lui John, arătând cu degetul în direcția lui Sarah. Și ea ar fi putut fi un spion mog.

- Hei, îi răspunde Sarah. Nu-i frumos.

- Au forțat-o, mârâie Nouă, referindu-se la fata de care se îndrăgostise. Nici un om întreg la minte nu ar lucra de bună voie pentru ticăloșii ăia.

- Cu excepția guvernului... spun eu, amintindu-mi de agenții care m-au transportat din West Virginia în Baza Dulce.

Nouă se întoarce spre mine.

- Ei bine, orice om care ar lucra cu albinoșii ăia, monștri-cenușă, nu poate fi în toate mințile.

- Sau poate că nu știu pentru cine lucrează, spune John. Sunt convins că majoritatea oamenilor, dacă ar ști adevărul, ar fi de partea noastră.

- M-am obișnuit să nu am încredere în oameni, spune Opt. Reynolds, căpan-ul meu, a fost trădat de o femeie de care se îndrăgostise. Mi-a luat ceva timp să trec peste asta, dar în cele din urmă am ajuns să cred în binele umanității.

Opt continuă să ne spună cum a învățat să își controleze Moștenirile și că, în cele din urmă, a intrat în contact cu sătenii locali care l-au crezut a fi reîncarnarea zeului hindus Vishnu. Chiar dacă mogadorienii îi știau locația, ei nu au putut să ajungă la el din cauza unei armate de oameni care îl proteja.

Cinci se uită la Opt, dând din cap, arătând că ceva nou și uimitor tocmai i s-a dezvăluit.

- Asta-i grozav, spune el. I-ai păcălit să creadă că ești unul dintre zeii lor.

- N-am vrut să-i păcălesc, mai exact, spune Opt apărându-se. Regret că nu am fost mult mai cinstit.

- Nu ar trebui să regreti, continuă Cinci. Vreau să spun că e minunat să îți poți face prieteni printre oameni, cum și-au făcut John și Marina. E mai bine ca ei să lupte pentru tine decât împotriva ta, nu? El aruncă o privire spre Nouă. Mai bine să deții controlul decât să fii orbit de fetițele umane de lângă tine.

Nouă se apleacă înainte, ca și cum ar fi pe cale să iasă din scaun.

- Ce vrei să spui?

- Au fost făcute greșeli, intervine John cu atenție, dar trebuie să nu uităm că oamenii luptă și ei cu același inamic ca al nostru, chiar dacă nu toți își dau seama încă. Nu putem duce lupta asta singuri.

- Pentru umanitate, spun eu în glumă, ridicând paharul meu. Toată lumea se uită la mine și mi-am pus imediat paharul jos, simțindu-mă un pic amețit.

Pentru un moment, se simte puțină tensiune. Nouă încă se mai uită urât la Cinci. Ella ridică mâna.

- Aș dori să vă povestesc și eu, spune ea.

Povestea ei este mai neplăcută decât oricare dintre celelalte pe care le-am auzit. Ea nu a fost trimisă pe Pământ cu ceilalți garzi. În schimb, tatăl ei bogat și ciudat a urcat-o pe o navă spațială împreună cu majordomul familiei și o grămadă de himere. Privind în jurul mesei, am sentimentul că nici ceilalți garzi nu au auzit toată această poveste. John se uită la ea confuz, iar Șase ascultă cu atenție.

- Uau, Ella, spune John. Când ai învățat toate astea?

- Ieri, răspunde ea sec. Scria în scrisoarea lui Crayton.

Marina ridică paharul.

- Pentru Crayton. Un mare căpan.

Toată lumea îi urmează exemplul. Ella devine tăcută. Îmi dau seama că acest tip, Crayton, a însemnat mult pentru ea.

- Ia gândește-te, meditează Cinci. Dacă nava noastră nu ar fi ajuns pe Pământ, tu ar fi trebuit să salvezi planeta singură.

Ella face ochii mari.

- Nu m-am gândit la asta.

- Te-ai putea descurca, spune Nouă rânjind.

- Deci... spune John uitându-se la Cinci. Toți am spus cum am ajuns aici. E rândul tău - cum ai reușit să stai ascuns atât de mult timp?

- Da, omule, sare Opt. Varsă tot.

Cinci se afundă în scaunul său. Pentru un moment, am crezut că o să rămână tăcut, sperând că toată lumea o să uite de el, ca un copil care se ascunde în spatele clasei. E foarte bun la a face mici

comentarii ascuțite atunci când alte persoane vorbesc, dar atunci când îi vine rândul să-și spună propria poveste e mai mult decât reticent.

- Povestea mea nu este, ăăă, interesantă cum au fost ale voastre, începe Cinci după o clipă. Noi nu am făcut nimic special pentru a rămâne ascunși. Doar am avut noroc, cred. Am găsit niște locuri unde mogadorienii nu ne-au căutat.

- Și care au fost locurile alea, mai exact?, întreabă John.

- În insule, răspunde Cinci. Insule mici unde nimănui nu i-ar trece prin cap să caute. Unele insule nici măcar nu sunt trecute pe hărți. Ne duceam din insulă în insulă, cam cum ați călătorit voi din oraș în oraș. La fiecare câteva luni alegeam o insulă mai populată - Jamaica, Puerto Rico - și vindeam unele dintre pietrele noastre pentru bunuri. Altminteri, le păstram pentru noi.

- Ce s-a întâmplat cu căpan-ul tău? îl întreabă Marina încet.

- ăăă, cred că acesta e singurul lucru pe care îl am în comun cu voi. A murit. Se numea Albert.

- Mogadorienii? întreabă Nouă cu voce tare.

- Nu, nu, nu a fost așa, răspunde Cinci, ezitând. Nu a fost vreo bătălie mare sau vreun sacrificiu curajos. S-a îmbolnăvit și, după o vreme, a murit. Era bătrân, cred că mult mai bătrân decât vă descrieți voi căpan-ii. Ar fi putut trece drept bunicul meu. Nu cred că i-a priit călătoria pe Pământ. El a fost tot timpul bolnav. Clima caldă îi ajută doar pe unii, cred. Eram pe o mică insulă în sudul Insulelor Caraibe atunci când deja se simțea foarte rău. Nu știam cum să-l ajut...

Cinci trase un oftat. Toți am tăcut, lăsându-l să-și mai revină puțin.

- Nu... nu m-a lăsat să-i aduc un doctor. Era prea îngrijorat că, dacă ar fi fost examinat, s-ar descoperi ceva despre el și am fi ajuns pe mâna mogadorienilor. N-am văzut niciodată vreun mogadorian. Totul părea normal, credeți-mă. Cinci râde cu amărăciune, ca și cum el ar fi supărat pe el însuși. Pentru o vreme, chiar am fost convinși că era un om nebun care m-a răpit. Credeam că el mi-a făcut aceste cicatrici pe picior în timp ce dormeam.

Încerc să îmi imaginez ce viață trebuie să fi trăit Cinci, fără să interacționeze cu nimeni, doar cu un om bătrân și bolnav. Asta ar putea explica de ce pare atât de ciudat când este împreună cu ceilalți.

- Abia când mi s-a dezvoltat telekinezia am început cu adevărat să-l cred pe Albert. Iar asta s-a întâmplat atunci când el era foarte bolnav. Pe patul de moarte, el m-a pus să promit că după ce îmi dezvolt toate Moștenirile, o să încerc să vă găsesc pe voi, băieți. Până atunci, el m-a făcut să-i promit că rămân ascuns.

- Ai făcut o treabă bună, spune Șase.

- Îmi pare rău pentru Albert, adaugă Ella.

- Mulțumesc, spune Cinci. A fost un om bun și îmi doresc să-l fi ascultat mai mult. După ce a murit, mi-a fost mai ușor să mă deplasez. Am rămas pe insulă, păstrând distanța față de toată lumea. Eram, ăăă, un singuratic, cred. Zilele au trecut ca prin ceață. În cele din urmă, mi s-au dezvoltat toate Moștenirile și am venit în America, în speranța de a vă găsi pe voi, băieți.

- Ce s-a întâmplat cu cufărul tău? întreabă John.

- Oh, da, cufărul, îi răspunde Cinci nervos, scărpinându-se în cap. Am călătorit în mare parte cu barca. Albert m-a învățat să aleg tipuri de nave pe care, știți voi, oamenii să nu pună prea multe întrebări și care să nu atragă atenția. Când am aterizat pentru prima dată în Florida, acolo am dat peste mai mulți oameni decât eram eu obișnuit. Un copil singuratic care duce cu el un cufăr... am simțit că toată lumea se uită la mine. Arătam de parcă săpasem după o comoară pe o insulă sau cam așa ceva. Poate am fost paranoic, dar aveam impresia că toată lumea voia să mi-l fure.

- Deci, ce ai făcut cu el? îl presează John.

- Nu credeam că era bine pentru mine să îl tot car cu mine. Am găsit un loc retras în Everglades și l-am îngropat acolo. Cinci se uită la cei din grup. A fost o idee proastă?

- Și eu l-am îngropat pe al meu din același motiv, răspunde Șase. Când m-am întors după el, cineva mi-l luase deja.

- Oh, exclamă Cinci. La naiba.

- Dacă ai ascuns cufărul la fel de bine cum ți-ai ascuns și abilitățile, sunt sigur că e încă acolo, spune Opt cu optimism.

- Trebuie să ți-l recuperezi cât mai curând posibil, spune John.

Cinci dă din cap cu nerăbdare.

- Da, desigur. Îmi amintesc exact unde l-am pus.

- Cuferele sunt imperativ necesare, izbucnește tata. El își ciupește vârful nasului, un gest care am observat că a început să-l facă ori de câte ori se străduiește să-și amintească ceva. Fiecare dintre cufere conține ceva - nu sunt sigur exact ce, sau cum funcționează, dar există elemente în acele cufere care vă vor ajuta să luați legătura cu planeta Lorien atunci când va veni momentul.

Toată lumea se uită la el cu atenție.

- De unde știi asta? îl întreabă John.

- Tocmai... tocmai mi-am amintit, răspunde tata.

Nouă se uită la mine, apoi înapoi la tata.

- Deci?

- Cred că e timpul pentru povestea mea, spune el, uitându-se la cei din jur. Ar trebui să vă avertizez că există lacune în amintirile mele. Mogadorienii mi-au făcut ceva. Au încercat să scoată din mintea mea tot ceea ce știam despre voi. Acum încep să îmi amintesc, dar pe bucăți. Vă voi spune tot ce pot.

- Dar cum ai știut despre noi? întreabă Opt. Noi nu înțelegem nici măcar ce avem în Cufere.

Tata face o pauză, privind în jur la grup.

- Am știut pentru că mi-a spus Pittacus Lore.

CAPITOLUL 17

Se putea auzi acul căzând.

John a vorbit primul.

- Cum ți-a spus? Ce vrei să spui?

- Mi-a spus personal, răspunde tata.

- Tu vrei să ne spui că te-ai întâlnit cu Pittacus Lore? exclamă sceptic Nouă.

- Cum este posibil? întreabă Marina.

- Am găsit un schelet în atelier purtând un pandantiv loric... John înhite greu înainte de a continua. El a fost?

Tata își coboară privirea.

- Mă tem că da. Când a ajuns, rănilor lui erau atât de grave încât nu am putut face nimic pentru el. Acum, întrebările au început să curgă.

- Ce ți-a spus?

- Cum a ajuns pe Pământ?

- De ce te-a ales pe tine?

- Știai că Johnny crede că este Pittacus reîncarnat?

Tata le face semn cu mâinile de sus în jos, ca atunci când un dirijor încearcă să liniștească o orchestră zgomotoasă. El pare bucuros de toate întrebările, dar, în același timp, se luptă să-și amintească răspunsurile.

- Nu știi de ce am fost ales tocmai eu din toată populația Pământului, explică tatăl meu. Am fost astronom. Zona mea de cercetare era adâncul spațiului, în special încercarea de a lua contact cu forme de viață extraterestre. Credeam cu tărie că pe Pământ existau semne ale vizitei extraterestrelor, ceea ce nu m-a făcut prea popular printre unii dintre colegii mei fără prea multă imaginație.

- Însă ai avut dreptate, spune Opt. Loralții sunt aici. Picturile acelea rupestre pe care le-am găsit în India.

- Exact, continuă tata. Cei mai mulți dintre colegii mei din comunitatea științifică m-au respins ca pe un nebun. Presupun că trebuie să fi părut ca unul, din moment ce tot vorbeam despre vizitatorii extraterestri. El uită în jur. Și totuși, iată-vă.

- Mulțumesc pentru rezumat, îl întrerupe Nouă, dar putem trece la partea cu Pittacus?

Tata zâmbește.

- Din laboratorul meu, am început să bombardez spațiul cu unde radio pentru comunicații. Am avut impresia că am dat peste ceva. Făceam asta în timpul meu liber. Fusesem, ăăă, pus pe liber, ca să spun așa, din poziția mea de la universitate.

- Îmi amintesc asta, am spus. Mama a fost tare supărată.

- Nici nu știu la ce mă așteptam de la experimentele mele. Un răspuns, cu siguranță. Poate o explozie de muzică extraterestră sau imagini cu o galaxie ciudată. Tata fornăie, clătinând din cap și gândindu-se la cât de nepregătit era. Am primit mai mult decât visasem. Într-o noapte, un bărbat a venit la ușa mea. Era rănit și incoerent, la început l-am confundat cu un excentric sau cu un vagabond. Și apoi, în fața ochilor mei, a început să crească.

- Adică mai înalt? întreabă Șase, ridicând o sprânceană.

Tata râde.

- Într-adevăr. Acum nu mi se mai pare cine știe ce, având în vedere tot ce am văzut, dar a fost prima dată când am văzut cum acționează o Moștenire. Aș vrea să pot spune că am reacționat cu curiozitate științifică adecvată, dar, ca să fiu cinstit, vă spun că am țipat.

Am dat din cap. Se pare că așa reacționează cei din familia Goode.

- Un Garde pe Pământ, exclamă Marina. Cine era?

- S-a prezentat ca fiind Pittacus Lore.

Nouă pufnește batjocoritor și îi aruncă o privire lui John.

- Toată lumea se crede Pittacus!

- Vrei să spui că te-ai întâlnit cu unul dintre Înțelepți? spune John, ignorându-l pe Nouă. Sau cineva care pretindea a fi un Înțelept?

- Cum arăta? Ce a spus? întreabă Ella.

- În primul rând, mi-a spus că rănilor lui au fost provocate de o rasă extraterestră ostilă, care în curând va veni pe Pământ. Mi-a spus că nu va supraviețui nopții și. . . nu s-a înșelat. Tata închide ochii, forțându-și creierul să lucreze. Pittacus mi-a spus multe în timpul scurt pe care l-a avut, dar mi-e teamă că detaliile îmi sunt neclare. El mi-a cerut să pregătesc un grup de oameni care să vă primească, să-i ajut pe căpan-ii voștri să fugă cu voi, oferindu-le îndrumare. Am fost primul dintre Greeters¹.

1. Greeters = Cei care salută; Cei care întâmpină (nota traducătorului)

- Ce altceva ți-a mai spus? întrebă John, aplecându-se înainte cu nerăbdare.

- Îmi amintesc ceva legat de Cuferele voastre. Moștenirile. El mi-a spus că fiecare Cufăr ar conține ceva – mi se pare că el le-a numit Pietre Phoenix – luate din inima Lorienului. Deși el le-a numit pietre, nu cred că trebuie să luăm asta literalmente. Pietrele Phoenix ar putea fi orice, sub orice formă. Iar când vă veți întoarce pe planeta voastră, aceste elemente ar trebui să relanseze ecosistemul. Cred că acum sunteți în posesia instrumentelor care să aducă înapoi la viață lumea voastră.

Marina și Opt schimbă priviri entuziasmate, probabil gândindu-se la bogăția luxuriantă a Lorienului despre care le-a tot povestit John.

- Dar ce facem cu acele Cufere pe care le-am pierdut deja? întrebă Șase. Am crezut că conținutul lor se distruge atunci când garzii lor mor.

Tata clatină din cap.

- Îmi pare rău, nu am un răspuns la asta. Nu pot decât să sper că Moștenire rămase vă vor fi de ajuns.

- Uite, treaba cu restaurarea Lorienului este mișto și toate alea, spune Nouă, dar eu nu aud nimic despre ceva care să ne ajute să-i omorâm pe mogadorieni sau despre cum să protejăm Pământul.

- Cêpan-ul meu mi-a spus că fiecare dintre noi ar fi moștenit Moștenirile unui Întept, spune Opt. Întotdeauna am crezut că eu am fost Pittacus, dar... El uită la John, apoi ridică din umeri. Ți-a spus ceva despre asta?

- Nu, răspunde tata. Cel puțin nu îmi amintesc acum. Când cêpan-ul tău a spus că ai moștenit Moștenirile unui Întept, s-ar putea să nu fi vorbit în sensul literar. Ar fi putut fi o metaforă pentru rolurile voastre pentru când veți crește și veți putea reconstrui societatea de pe Lorien. Problema e că nu mai e la fel de simplu să deveniți voi Înteptii, pentru că trei dintre voi sunt deja morți. Iar prezența Ellei aici pare să indice faptul că nimic nu este atât de veșted și uscat.

- Deci suntem în întuneric la fel cum am fost mai înainte, spune Șase tăios, apoi se uită la mine. Nu că nu ar fi o poveste interesantă.

- Ia stai puțin, spune John, încă preocupat de ceea ce a spus tata. Există, cu siguranță, informații pe care le putem folosi. Cuferele, de exemplu. Trebuie să le facem un inventar, să vedem dacă ne putem da seama care dintre lucrurile noastre sunt aceste Pietre Phoenix.

- Probabil că e ceva cu care nu înjunghii, nu tragi sau nu explodează, își oferă Nouă ajutorul.

- Voi încerca să vă ajut, dacă pot, se oferă și tata. Dacă mă uit la conținutul Cuferele voastre, s-ar putea să îmi amintesc ceva.

- Ce s-a întâmplat cu ceilalți Greeters? întrebă Cinci. Mai sunt în viață?

Expresia de pe fața tatălui meu se întunecă. Acum ne apropiem de partea din povestea despre care știu câte ceva. Destul de curând, lumea întreagă va fi lovită tocmai de *bunii-mogadorieni-care-vin-să-ne-salveze-de-la-moarte-sigură*. Tata încă nu și-a pierdut speranța în legătură cu Adam; l-am tot văzut verificând telefonul înainte de cină. Cum nu a dat nici un semn de viață în tot acest timp, am început să cred că nu a reușit să scape. Mort sau viu, nu sunt foarte sigur cum ar putea Adam și implicarea noastră cu el, să treacă fără probleme în fața garzilor.

- I-am adunat personal pe Greeters. Erau oameni în care puteam avea încredere – oameni de știință care lucrau pe cont propriu. Dar nu-mi mai amintesc numele și nici chipurile lor. Mogadorienii au văzut asta.

Tata își ridică paharul de șampanie cu o mână tremurândă și ia o înghițitură rapidă. Fața lui se schimonosește, ca și când amintirile l-ar durea. Sau i-ar lipsi.

- Toți știam care sunt riscurile, continuă tata, în cele din urmă. I-am primit cu bucurie. Era șansa noastră de a face parte din ceva uimitor. Eu încă mai cred asta, spune el cu o notă de mândrie, privind în jur la garzi. Așa cum mogadorienii vă căutau pe voi, la fel ne-au căutat și pe noi. Evident, noi am fost mai ușor de găsit – doar ne-am trăit viețile pe Pământ, înțelegeți? Toți aveam familii. Unul câte unul, ne-au dat de urmă. Ne-au cuplat la aparate, au încercat să ne pătrundă în minți, să ne vadă amintirile, căutând ceva care să-i ajute în vânătoarea lor. Din cauza asta în mintea mea sunt atât de multe lucruri încă ceață. Nu știu dacă răul pe care mi l-au făcut mai poate fi reparat vreodată.

Ella aruncă o privire către Marina, apoi către John.

- Nu puteți să îl vindecați?

- Am putea încerca, răspunde Marina, studiindu-l pe tata. N-am mai încercat vindecarea minții cuiva.

Tata își trece o mână peste barbă, încruntându-se.

- Am fost singurul care a supraviețuit. Am pierdut ani întregi din cauza ticăloșilor ăia. Se uită la mine. Intenționez să le plătesc cu vârf și îndesat pentru asta.

- Cum ai scăpat? întreabă John.

- Am avut ajutor. Mogadorienii m-au sedat și m-au ținut într-o stare catatonică ani la rând. Mă trezeau doar atunci când aveau de făcut un nou experiment pe mintea mea. În cele din urmă, un băiat m-a eliberat.

- Un băiat? întreabă Marina, ridicând o sprânceană.

- Eu tot nu înțeleg, spune Opt. Cum a reușit cineva să intre într-o bază a mogilor? A fost unul dintre agenții guvernamentali? Și de ce te-ar fi ajutat?

Înainte ca tata să poată răspunde, a vorbit Cinci. Modul în care se încruntă la tata, e ca și cum el deja a pus cap la cap întreaga poveste.

- El nu a fost om, nu-i așa?

Tata se uită întâi la Cinci, apoi la John, înainte de a-și întoarce privirea spre mine.

- El mi-a spus că se numește Adam, dar numele său real era Adamus. El a fost un mogadorian.

- Un mogadorian te-a ajutat? întreabă Marina încet, în timp ce toți ceilalți se uită la tata cu neliniște.

Nouă se ridică brusc, uitându-se la John.

- Omule, asta-i o capcană și se vede de la o poștă. Trebuie să închidem locul acesta imediat.

John ridică o mână, încercând să îl liniștească pe Nouă. Nici unul dintre ceilalți nu s-au ridicat odată cu Nouă, ceea ce este o ușurare. Totuși, ei se uită unul la altul cu teamă și, chiar dacă eu am încredere în garzi, sunt dintr-o dată îngrijorat de faptul că s-ar putea să nu aibă încredere în tata.

- Calmează-te, îi spune John lui Nouă. Trebuie să aflăm toată povestea. Malcolm, ceea ce spui este nebunie curată.

- Știu, crede-mă, răspunde tata. Dar am învățat că există două tipuri de mogadorieni. Unii dintre ei sunt cultivați și crescuți prin inginerie genetică – ei îi numesc *cultivați*. Eu cred că sunt ca soldații de doi bani pe care i-ați văzut atât de des. Sunt cei hidoși, care nu ar putea trece drept oameni niciodată. Ei sunt crescuți doar pentru a ucide. Ceilalți se numesc *neaoși*. Aceștia din urmă sunt clasa conducătoare. Adam a fost unul dintre ei, fiul unui general mogadorian.

- Interesant, spune Opt. N-am știut niciodată modul în care funcționează societatea lor.

- Cui îi pasă? mârâie Nouă. Stă cu mâinile pe spatele scaunului lui, de parcă e gata să-l arunce. Treci la partea care dovedește că tipul ăsta nu este la fel ca ceilalți mogadorieni.

- Ei au experimentat pe Adam cu aceleași mașini pe care le-au folosit să răscolească în memoria mea, continuă tata, nefiind descurajat de tensiunea în creștere. Aveau corpul unui garde - Numărul Unu, cred - și au încercat să descarce amintirile lui Unu în Adam, gândindu-se că i-ar ajuta să-i găsească pe restul dintre voi.

- Corpul *ei*, spune Marina încet. Asta e o nebunie.

Tata dă din cap, fiind de acord cu ea.

- Intenția mogadorienilor nu a funcționat. Expus la amintirile lui Unu, cred că Adam a dezvoltat îndoieli cu privire la poporul său. El s-a revoltat. În acest proces de revoltă, el m-a ajutat să evadez și să-l găsesc pe Sam.

Nouă clatină din cap.

- Tipul tău un fel de agent dublu, un rahat care le place cel mai mult, insistă el.

- Te-ai întâlnit cu puștiul ăsta mog? mă întreabă Șase.

Acum, toată lumea se uită la mine cu aceleași priviri cu care l-au sfredelit pe tata. Mi-am dres glasul ca să scap de senzația de disconfort.

- Da. Era la Baza Dulce. A ținut pe loc un escadron de mogi în timp ce tata și cu mine fugeam.

Tata s-a încruntat și și-a plecat privirea în jos la masă.

- Mă tem că nu a supraviețuit luptei.

- Ei bine, asta-i o ușurare, mormăie Nouă, așezându-se din nou la locul său.

- Mai e ceva. . . spun eu, privind cu ezitare la tata, întrebându-mă cum ar trebui să formulez fraza următoare.

- Ce este, Sam? întreabă John.

- În timpul luptei, el a făcut... a provocat un cutremur. A fost de parcă ar fi avut și el Moșteniri.

- Un rahat peste alt rahat, fornăie Nouă.

- Este adevărat, îl asigură tata. Am uitat de asta. Ceva s-a întâmplat cu el în timpul experimentului.

Ella vorbește cu o notă de teamă în glas.

- Este adevărat? Ei ne pot fura puterile?

- Nu cred că a furat Moșteniri, clarifică tata. El a spus că a fost un cadou de la lorici.

Opt se uită în jur.

- Voi vă amintiți să fi făcut vreun cadou mogadorienilor?

John își încrucișează brațele pe piept.

- Nu pare să fie posibil așa ceva.

- Îmi pare rău că vestea asta vă supără, spune tata privind în jur. Am vrut să vă spun totul, chiar și detaliile neplăcute.

- E chiar așa de rău? întreabă Marina. Adică, dacă unul dintre mogadorieni ar putea înțelege că ceea ce fac ei este greșit, nu ar putea și alții să...

- Acum vrei să te bazezi pe ei prin obținerea simpatiei? i-o retează Nouă, iar Marina tace imediat.

Atunci mi-a trecut ceva prin minte, poate datorită faptului că am vorbit prea mult despre cum își dezvoltă garzii Moștenirile, poate datorită noilor detalii pe care le-am ascultat de la tata despre lumea lor.

- Moștenirile voastre provin de pe Lorien, nu?

- Asta mi-a spus Henri, îmi răspunde John.

- Și Katarina a spus la fel, adaugă Șase.

- Deci, dacă așa stă treaba, nu pare a fi ceva care ar putea fi furat chiar și de o tehnologie a mogilor. Adică, dacă ei ar putea face asta, până acum ar fi furat mai multe puteri de pe Lorien, nu?

- Ce vrei să spui? Întreabă John, ridicând din sprâncene.

- Ei bine, ceea ce vreau să spun este că... dacă Adam are Moștenirile acelea pentru că Unu a vrut să i le dea?

Pe de-o parte, Nouă strâmbă din nas ironic. Pe de altă parte, tata își drege grijuliu gâtul, mângâindu-și bărbia.

- Interesantă teorie, spune el.

- Mda, mă rog, spune Nouă, aplecându-se în față să-l privească pe tata mai bine. Ești sigur că asta nu a fost o capcană elaborată a mogilor? Ești sigur că nu te-au urmărit?

- Sunt sigur de asta, răspunde tata cu autoritate.

La masă, Cinci chicotește. Pe durata discuțiilor despre Adam a tăcut tot timpul. Acum, el se uită în jur neîncrezător.

- Îmi pare rău, dar în jumătate din poveștile pe care le-ați spus, oamenii implicați v-au trădat și v-au dat pe mâna mogadorienilor. Își flutură mâna spre noi. Aceștia doi au fost în contact cu mogii până în urmă cu câteva săptămâni. Și-acum, țineți-vă bine... Voi chiar credeți că se poate avea încredere în ei?

John nu ezită.

- Da, spune el, privindu-l pe Cinci chiar în ochi. Am încredere în ei cu viața mea. Și dacă dezertorul ăla mogadorian mai este încă în viață, îl vom găsi.

CAPITOLUL 18 (Sam)

Nu am putut să dorm în acea noapte. Întins pe canapeaua din sufrageria lui Nouă, ar fi trebuit să dorm ca un copil. A fost o schimbare radicală față de condițiile pe care le-am îndurat cu tata prin moteluri cu paturi tari, mușcați de purici, ca să nu mai vorbim de *cazarea minunată* a lui Setrákus Ra.

Sunt prea multe la care să mă gândesc. Deși în cele din urmă am reușit să mă reîntâlnesc cu garzii și cu tata, gata să începem lupta împotriva mogadorienilor, mă simt neliniștit. Neliniștit cu privire la viitor. Neliniștit cu privire la lorici.

Mă întreb cum doarme tata. Părea epuizat după cină; știu că răspunsurile la întrebările garzilor, cu memoria sa ruptă în bucăți, au pus o presiune majoră asupra lui.

Poate că doar m-am simțit eu ciudat după întâlnirea cu atât de mulți garzi noi. Am avut timp să îmi întăresc prietenia cu John și Șase, să mă obișnuiesc cu toate chestiile alea extraterestre... Fiind în mijlocul lor, m-am cam simțit pe dinafară. Aș putea să mă descurc cu fanfaronada lui Nouă. Marina și Ella par a fi destul de normale. Dar apoi a venit Opt cu povestea aceea în care, practic, păcălea oamenii să lupte pentru el. Și Cinci... ei bine, eu nu cred că cineva chiar a înțeles cum s-a descurcat el până acum. Uneori părea că este persoana cea mai idioată din lume, iar alte ori părea că își bate joc de toată lumea.

Care este rolul meu aici? Să-l încurajez pe John, amicul meu din liceu? Vreau să contribui cu mai mult decât atât. Dar nu știu sigur cum să fac asta.

Cred că am dormit un pic, dar m-am foit toată noaptea pe canapea. Limbile ceasului ridicol de scump din colț, cu aspect antic de pe vremea bunicului, arată că e devreme. Aș putea foarte bine să mă dau jos din pat și să mă apuc să fac ceva. Mâinile mele nu mai au răbdare. Poate ar trebui să cobor în Sala de Lectură și să mă apuc de o parte din treaba pe care tata urmează să o termine. Nu pot reconstrui exact panoul acela de comandă, dar sunt destul de sigur că pot conecta și singur unele fire tăiate.

Apartamentul de lux este straniu de liniștit acum când mă plimb prin el. Podeaua scârțâie pe hol, și aproape imediat se deschide ușa de la camera lui Cinci, luându-mă prin surprindere. Este complet

îmbrăcat, ceea ce este ciudat, ca și cum el a stat rezemat de ușă și a așteptat să sară la primul semn de probleme. Una dintre mâinile sale se mișcă nervos, o pereche bile din marmură se învârtesc în palma lui.

- Salut, spun eu în șoaptă. Sunt doar eu. Îmi pare rău dacă te-am trezit.

- Ce faci aici? șoptește el cu suspiciune.

- Aș putea să te întreb același lucru, i-am răspuns.

El oftează și pare să dea înapoi un pic, ca și când mi-ar arăta că nu vrea o confruntare.

- Da, îmi pare rău. Nu pot să dorm. Locul acesta ciudat mă depășește. E prea mare. Cinci face o pauză, uitându-se în altă direcție jenat. Încă din Arkansas, mă tot gândesc că unul dintre monștrii ăia or să apară și or să mă ia.

- Da, cunosc sentimentul. E în regulă. Cred că suntem în siguranță aici.

Am pornit pe hol.

- Mă duc în Sala de Lectură. Vrei să vii?

Cinci clatină din cap.

- Nu, mulțumesc. Începe să închidă ușa, apoi se oprește. Știi, eu nu prea cred că tu și tatăl tău sunteți spioni mogadorieni sau orice altceva. La cină doar, ăăă, făceam pe avocatul diavolului, cred.

- Da. Mersi.

- Adică, dacă aș fi fost un mogadorian care recrutează spioni, aș fi ales oameni care să pară un pic mai duri, știi?

- Uh-huh, am răspuns, încrucișându-mi brațele. Tu chiar nu știi când să taci, nu?

- Ăăă, îmi pare rău... Că a ieșit așa greșit, răspunde Cinci, încrețindu-și fruntea. Sunt un antisocial. Crezi că a observat cineva?

- Ăăă. . .

Cinci zâmbete.

- Glumesc, Sam. Desigur că au observat. Știu că sunt un nesimțit. Cum ai spus și tu, uneori nu pot tac.

- Dacă s-au obișnuit cu Nouă, se pot obișnui și cu tine, îi spun.

- Da. Asta e, uh, încurajator, cred. Suspină Cinci. Noapte bună, Sam. Să nu pui la cale planuri malefice în Sala de Lectură.

Cinci închide ușa. Eu rămân pe hol, ascultând foșnetul din camera lui. E un pic cam nesuferit, desigur, dar pot să înțeleg de ce este neliniștit în preajma celorlalți garzi. Și eu mă simt la fel.

Sunt surprins să găsesc luminile aprinse în Sala de Lectură. Sarah stă acolo, în picioare, în zona de tragere. Poartă un maiou scurt și o pereche de pantaloni de trening. Mai are, de asemenea, o arbaletă, care ar putea fi una dintre cele mai ciudate lucruri pe care le-am văzut vreodată. Am privit-o cum se pregătește să tragă cu o săgeată.

- Pot să-ți fac o poză pentru albumul de revedere? întreb. Vocea mea răsună în spațiul vast.

Sarah tresare. Săgeata trasă era pe cale să treacă vâjâind pe lângă ținta cu mogulul de hârtie agățată la capătul opus al camerei. Ea se întoarce cu un zâmbet, fluturând arbaleta și scrâșnind din dinți amenințător. Mimez că-i fac o poză cu o cameră imaginată.

- Puștii din Paradise nu vor crede asta, îi spus. Dar tu ești propusă pentru "Cea Mai Populară Majoretă".

Sarah râde.

- Dumnezeule, suntem departe de albumul de revedere, nu-i așa?

- Da, fără glumă.

Sarah pune arbaleta jos și mă surprinde cu o îmbrățișare.

- Ce a fost asta?

- Și tu poți să folosești una, răspunde ea, ridicând din umeri. Pe de altă parte, dar să nu le spui și celorlalți despre asta, este atât de frumos să mai ai și un alt om lângă tine.

Îmi dau seama că eu și Sarah suntem singurii adolescenți de pe Pământ care știu cum e să fii prieten cu o grămadă de extraterestri care luptă într-un război intergalactic. Deși nu am vorbit despre asta, am împărtășit o tonă din aceleași experiențe ciudate.

- Ar trebui să fim ca un grup de sprijin de două persoane, sugerez eu.

- Știi, dacă m-ai fi întrebat asta anul trecut, ți-aș fi spus că cel mai înfricoșător lucru pe care l-am văzut vreodată a fost finala de la olimpiada de chimie. Sarah râde. Iar acum, nu mai departe de ieri, m-am uitat cum prietenul meu se lupta cu un monstru gigantic în formă de vierme.

Am început să râd.

- Viața a luat-o razna repede.

- Nu e de mirare că ne transformăm în insomniaci.

Mă duc la pupitru și încep să caut câteva fire la care a lucrat tatăl meu înainte. Sarah se așează cu picioarele încrucișate lângă mine și privește.

- Deci, ai venit să tragi cu arbaleta pentru că nu poți să dormi?

- Îmi face la fel de bine ca un pahar de lapte cald, răspunde ea. De fapt, încă învăț să trag, dar nu am vrut să-i trezesc pe toți cu armele de foc.

- Da, probabil nu ar fi fost o idee bună. Toată lumea e un pic încordată, nu-i așa?

- Asta-i doar pe jumătate adevărat.

Arunc o privire către Sarah. E atât de greu de crezut că este aceeași fată cu care mergeam la liceu. Ceea ce mă intrigă este faptul că avem o discuție despre antrenamentul cu armele de foc.

- De fapt, am venit aici din mai multe motive, continuă ea. John nu doarme prea mult. Când o face, totul se clatină și se răstoarnă. Apoi, dimineața se dă jos din pat și se duce direct pe acoperiș. Crede că nu observ, dar eu îl văd.

Am zâmbit către Sarah, arcuindu-mi o sprânceană.

- Împărțirea patului, nu-i așa?

Ea mă lovește în joacă.

- Cum zici tu, Sam. Dar mai sunt și alte dormitoare. Totuși, nu e ceea ce crezi tu. Nu e ceva foarte romantic să te ascunzi de criminalii invadatori extraterestri, știi? Ca să nu mai vorbim că nu-mi place ideea că Opt se poate teleporta oriunde. Ea își mijește ochii la mine. Chiar și așa, să nu le spui părinților mei.

- Secretul tău e în siguranță cu mine, i-am spus. Noi, oamenii, trebuie să rămânem uniți.

Am terminat reconectarea firelor și ceva parcă a prins viață în interiorul pupitrului. Unul dintre panourile de pe perete se aprinde brusc, ca un piston, apoi se stinge iar.

- Pentru ce-i asta? întreabă Sarah.

- Parcă ar fi un simulator de luptă, cred. Nouă mi-a spus că căpan-ul lui a avut tot felul de obstacole și capcane puse pe aici.

Sarah bate în podea în fața ei. Ceva metalic se zguduie sub mâna ei și ea o trage repede înapoi.

- Poate că ar trebui să am grijă unde mă așez.

Mă opresc din descâlcirea firelor, gândindu-mă să îl aștept pe tata înainte de a mai face ceva și, de asemenea, nu doresc să declanșez din greșeală vreo capcană care s-o străpungă pe Sarah.

Sarah mă atinge ușor pe braț.

- Deci, tu de ce nu dormi, Sam?

Fără să-mi dau seama, mă trezesc că îmi pipăi cicatricile de la încheieturile mâinilor.

- Am avut o mulțime de timp să mă gândesc atunci când am fost prizonier, i-am răspuns.

- Înțeleg ce zici.

Ei bine, mai există un lucru pe care eu și Sarah îl avem în comun.

- Am petrecut mult timp gândindu-mă la John și la ceilalți... La cum aș putea să-i ajut.

- Și?

Mi-am deschis mâinile larg, arătându-i lui Sarah ceea ce am adus cu mine: o mulțime de nimic.

- Oh, spune ea. Ei bine, există întotdeauna arbaleta.

- Sunt îngrijorat că nu voi fi capabil să-i ajut. Mi-e teamă că, mai devreme sau mai târziu, voi fi capturat din nou, sau mai rău, și că mai mult o să încurc lucrurile pentru ceilalți. Apoi am auzit povestea pe care Opt a spus-o în seara asta și mă întreb dacă nu ar fi fost mai bine dacă John m-ar fi lăsat în Paradise, așa cum Opt ia lăsat acei soldați. Poate că ar fi fost mai bine să mă lase acolo, iar acum nu și-ar mai fi făcut griji pentru mine.

- Sau pentru mine, spune Sarah, încruntându-se.

- Nu am vrut să spun asta, am răspuns în grabă.

- E în regulă, spune Sarah, atingându-mi brațul. E în regulă pentru că te înșeli, Sam. John și ceilalți au nevoie de noi. Sunt lucruri pe care le putem face.

Am încuviințat dând din cap, dorind să o cred, dar apoi m-am uitat la cicatricile de pe încheieturile mâinilor mele și mi-am amintit ce mi-a spus Setrákus Ra în West Virginia. Am tăcut. Sarah se ridică în picioare, luându-mă de mână.

- Pentru început, spune ea, am putea merge să luăm micul dejun. Probabil că nu or să ne facă cetățeni de onoare ai Lorien-ului, dar e un început.

Îmi forțez un zâmbet și mă ridic în picioare. Sarah nu îmi dă drumul la mână. Ea se uită la cicatricile mov-închis de pe încheieturile mele.

- Orice ți s-a întâmplat, Sam, spune ea, susținându-mi privirea, acum s-a terminat. Ești în siguranță.

Înainte de a putea răspunde, un țipăt prelung izbucnește dintr-unul dintre dormitoare.

CAPITOLUL 19 (Marina)

Am sărit în sus și m-am trezit imediat ce Ella a început să țipe. Era noaptea mea să stau cu ea, iar ea a adormit liniștită. Am stat până târziu și am vorbit despre noii veniți și despre ceea ce ne-a spus Malcolm Goode despre Pittacus Lore și posibilitatea ca mogadorienii să ne fie de folos. În cele din urmă, Ella a adormit și am sperat că poate coșmarurile ei, care o afectează de când ne-am întors din New Mexico, au dispărut, în cele din urmă, pentru totdeauna. De când a citit scrisoarea lui Crayton, nu a mai avut nici un coșmar. Poate că, la urma urmei, s-a eliberat de tot stresul. Acum că a trecut peste neliniștea generată de acea scrisoare nedeschisă, lucrurile ar putea reveni la normal.

Ar fi trebuit să știu mai bine.

- Ella. Ella, trezește-te! strig, încercând să mă decid dacă ar trebui s-o scutur puțin. Mă simt un pic panicată, mai ales atunci când văd că nu se trezește imediat. Ella își înfinge degetele în pături, lovind cu călcâiele în saltea, toate în timp ce urlă până aproape să răgușească. Se zvârcolește atât de mult încât e aproape să cadă din pat. Am prins-o la timp să nu cadă.

De îndată ce ating umărul Ellei, o imagine apare în mintea mea. Nu sunt sigură de unde vine. Se simte ca atunci când Ella vorbește cu mine telepatic, dar niciodată nu am mai recepționat imagini în timpul conversației telepatice.

Ceea ce văd este oribil. E Chicago, aceeași zonă a lacului unde m-am plimbat cu Opt în urmă cu două zile. Sunt cadavre împrăștiate peste tot. Cadavre umane. Cerul este plin de coloane de fum de la incendiile din apropiere. Suprafața lacului este acoperită de ceva vâscos și negru, parcă ar fi petrol. Aud țipete. Miroase a ars. În depărtare se aud explozii...

Mă îndepărtez de Ella cu un icnet. Doar așa, viziunea aceea dispare. Nu mai am respirație, tremur, în stomacul meu simt greață.

Ella s-a oprit din țipat. Acum e trează, uitându-se în sus la mine cu ochii mari, speriați. Mă uit la ceas și realizez că a trecut mai puțin de un minut de când a început Ella să țipe.

- Ai văzut și tu? șoptește ea.

Eu dau din cap, nefiind sigură cum să răspund, cu atât mai puțin să descriu ceea ce tocmai am văzut. Cum a fost posibil să mă văd în visul Ellei?

Cineva bate la ușă și fără să aștepte un răspuns, Sarah bagă capul. Îl văd și pe Sam stând în spatele ei pe hol. Amândoi arată îngrijorați.

- E totul...?

Înainte ca Sarah să poată termina, Ella face o mișcare bruscă spre ușă, trântind-o și închizând-o cu telekinezia ei.

- Ella! De ce ai făcut asta?

- Ei nu ar trebui să stea aproape de mine, răspunde ea, cu ochii larg deschiși și înnebunită.

Cineva smucește de ușă, dar nu se clintește. Acum aud vocea lui John, probabil atras de toate țipetele și agitația.

- Marina? Totul în regulă acolo?

- Suntem bine! Strig eu spre ușă. Lasă-ne un minut.

Ella trage o pătură în jurul ei, iar buclele i se revarsă pe capul patului când se sprijină de perete. Ochii ei sunt încă larg deschiși și tremură ca o frunză. Când încerc să o ating, se face mică și se ferește de mine.

- Nu! strigă ea. Dacă te trimit înapoi acolo?

- Calmează-te, Ella, îi spun liniștitor. S-a terminat. Visele nu te pot răni, mai ales când esti trează.

Ea mă lasă s-o țin de mână. De data asta nu mai primesc niciun șoc telepatic și sunt recunoscătoare pentru asta. Oricare ar fi fost efectul pe care l-a avut coșmarul acela ciudat asupra telepatiei Ellei, acum a dispărut.

- Cât... cât de mult ai văzut? întrebă ea, cu ochii săgetând prin cameră, de parcă ar putea exista prin cameră umbre ascunse ale coșmarului pe care l-a avut.

- Nici nu știu exact ce-am văzut, am răspuns. A fost un oraș. Părea că s-a întâmplat ceva groaznic.

Ella dă din cap.

- Pentru asta vin.

- Cine? întreb eu, dar am deja o idee la ce se referă Ella.

- Mogadorienii. El mi-a arăt ce se va întâmpla după ce vor veni. M-a... m-a ținut de mână și m-a făcut să văd toate nenorocirile acelea. Ella se cutremură și se aruncă în brațele mele. Simt cum mă apucă tremuratul și pe mine. Gândul că a trebuit să treacă prin masacrul acela mână în mână cu Setrákus Ra este suficient să mă zguduie. Am încercat să afișez o atitudine puternică pentru Ella.

- Shh, îi șoptesc eu. E în regulă acum. S-a terminat.

- Se va întâmpla, strigă Ella. Nu-l putem opri.

- Nu este adevărat, îi răspund eu, strângând-o mai bine în brațe. Încerc să mă gândesc la ceea ce ar spune John sau Șase în această situație. Coșmarurile sunt minciuni, Ella.

- De unde știi?

- Îți mai amintești acele picturi rupestre pe care ni le-a arătat Opt în India? Cea în care Opt moarte? Acea trebuia să fie o profeție, dar am rupt-o noi. Nu e nici un viitor stabilit, doar cel pe care ni-l facem noi.

Ella îmi dă drumul și respiră adânc, încercând să se adune.

- Îmi doresc ca aceste coșmaruri să se oprească, spune Ella. Nu știu de ce mi se întâmplă asta.

- Este Setrákus Ra care încearcă să te sperie, i-am spus. Încearcă să te sperie, pentru că îi este frică de noi.

Mă bucur că am putut s-o calmez, să sune încrezător ceea ce i-am spus, pentru că eu, de fapt, sunt destul de speriată. Lumina soarelui începe să pătrundă prin perdele, iar dincolo de fereastră este un oraș frumos, plin de oameni nevinovați, pe care tocmai l-am văzut devastat. Pentru că visul acela părea atât de real, nu pot decât să mă cutremur. Ce se va întâmpla dacă nu vom reuși să oprim ceea ce vine?

CAPITOLUL 20 (John)

Mai târziu în acea dimineață, am adunat pe toată lumea în camera de zi pentru ceea ce sper că va fi o ședință strategică. Aseară, la cină, au apărut unele lucruri importante, iar acum este timpul să ne facem planul pentru următoarea mișcare. Oricum, prima problemă pe ordinea de zi a grupului nostru obosit, pentru mulți dintre ei s-au trezit din cauza țipetelor de acum câteva ore, este această problemă cu coșmarurile Ellei.

Malcolm își freacă barba gânditor.

- Să presupunem că aceste coșmaruri sunt cauzate de Setrákus Ra. Mi se pare extrem de îngrijorător faptul că el este în stare să le transmită, într-un fel sau altul, prin intermediul unor forme de telepatie mogadoriană, fără a ști exact locația noastră. De fapt, ai spus că ai văzut Chicago arzând, corect?

Ella dă din cap, nu e dornică să-ți amintească ultimul ei coșmar. Bernie Kosar, ghemuit la picioarele ei, își întinde botul spre ea.

- Era Chicago după o mare bătălie, clarifică Marina.

- El ne face problemele astea? Întreabă Șase. Sau este ca un fel de profeție?

- Credeam că am terminat cu profețiile, spune Opt dându-și ochii peste cap.

- Uneori, există un pic de adevăr în coșmaruri, spun eu.

- Ca atunci când am avut acea viziune despre New Mexico, completează Nouă.

- Da, dar alteori, e ca și cum el doar încearcă să-și bată joc de noi.

- Pe mine nu mă îngrijorează conținutul imaginilor și nici faptul că Setrákus Ra este capabil să le transmită tuturor, spune Malcolm, riduri adânci formându-se pe fața lui ca semn că se gândește intens la asta. Credeți că e posibil să ne urmărească prin visurile astea?

- Dacă ar fi putut face asta, nu am fi fost deja angajați în luptă cu mogii? Întreabă Opt. De ce s-a mai deranjat să-i prindă pe John și Nouă, atunci, în New Mexico?

Am dat din cap în semn că sunt de acord, gândindu-mă la viziunile pe care le-am avut eu și Nouă la vremea aceea.

- Chiar dacă aceste coșmaruri pot fi înspăimântătoare, nu cred că știe unde suntem. Cred că încearcă să facem mișcări greșite.

- Întrebarea este, în cazul ăsta, cum putem opri aceste coșmaruri? se întreabă Malcolm.

- Am o soluție, spune Șase, și toată lumea se uită în direcția ei. Ea soarbe o gură de cafea din cana ei. Să mergem și să-l omorâm pe Setrákus Ra.

Nouă bate din palme și punctează ceea ce a spus Șase.

- Îmi place cum gândește tipa.

- Oh, e chiar atât de ușor? întrebă Cinci, vorbind pentru prima dată. O faci să sune de parcă ai duce gunoiul.

- Aș vrea să fie atât de simplu, spun eu. Dar nu știm unde este și, chiar dacă am putea să-l găsim, nu va fi o luptă ușoară. Ultima dată când ne-am dus peste el aproape ne-a omorât.

- Am putea să-l facem pe el să vină la noi, sugerează Nouă, uitându-se la Cinci. Poate mai facem niște cercuri ciudate.

- Doar nu vorbești serios, spune Sam. I-am observat neliniștea după cum se foia în scaun la auzul numelui lui Setrákus Ra.

- Nu vorbește serios, spune Cinci, uitându-se în direcția lui Nouă. Doar face moșto de mine.

Nouă ridică din umeri și mimează un căscat.

- Mi-e indiferent. Eu tot cred că ar trebui să mergem la luptă.

- Tu numai la luptă te gândești? i-o retează Opt.

- Da, numai la asta mă gândesc.

- Pentru prima dată, suntem toți împreună, spun eu, păstrându-mi vocea calmă. Avem elementul surpriză de partea noastră. Avem oportunitatea de a ne pregăti și de a ne alege următoarea luptă. Să nu ne grăbim cu nimic.

- John are dreptate, spune Marina. Există încă atât de multe lucruri pe care nu le știm despre noi înșine, despre puterile noastre, despre Cuferele noastre...

- Ar fi bine să știm exact cu ce lucrăm, spune Opt. Ieri, am făcut câteva antrenamente cu Nouă în Sala de Lectură. Ne-a fost de ajutor. Chiar surprinzător.

Nouă râde.

- Complimentul acceptat, insulta ignorată.

- Da, intervine Sarah. Cred că vorbesc pentru noi, oamenii, când spun că un pic mai mult antrenament de luptă nu ar strica.

- Învățarea conținutului Cuferele noastre ar putea să ne fie de ajutor, spun eu. Poate ne-am putea da seama care sunt acele pietre Phoenix despre care a vorbit Malcolm.

- Un inventar pare a fi în ordine, spune Malcolm.

- Ceea ce înseamnă că trebuie să facem o prioritate din găsirea celorlalte Cufere, spun eu, aruncându-i o privire lui Cinci.

- Absolut, răspunde Cinci, aparent mult mai sigur pe el decât l-am văzut vreodată. Știu exact unde să mă duc. Putem face asta oricând doriți.

- Asta ar putea fi o bună primă misiune, spune Opt. Mai ales dacă am putea-o face sub radarul mogilor.

- Eu încă mai cred că ar trebui să le aruncăm în aer radarul ăsta înspăimântător, mârâie Nouă.

- În curând, amice, am răspuns. Pentru moment, trebuie să jucăm în condiții de siguranță. Acum, ne adunăm puterile. Malcolm, ce mai știi de tipul mogadorian? Adam?

Malcolm dă din cap în semn că *nimic*, chipul lui fiind posomorât.

- Am conectat un tracker, așa că vom fi alertați dacă telefonul său mobil se deschide, dar încă nimic. Mă tem de ce este cel mai rău.

- Poate că și-a aruncat telefonul, sugerează Sam, încercând să-l înveselească pe tatăl lui care și-a cam pierdut speranța.

- Am cam deviat de la subiect, nu-i așa? intervine Șase. Ce facem cu coșmarurile Ellei?

Răspunsul a venit de la Ella, care a stat și a ascultat în liniște.

- O să scap de ele. Data viitoare când o să mai intre ciudatul ăla mare în capul meu, am de gând să-i trag un pumn în *biluțe*.

- Uau!

- Bine, spun eu, zâmbind. Întâlnirea se suspendă.

CAPITOLUL 21 (Marina)

Mai târziu, cei patru dintre noi care încă mai au Cuferele, ne adunăm în atelier cu Malcolm. Sunt fericită să ajut – doar că nu sunt sigură cât de folositor voi fi. Adelina nu a fost lângă mine suficient timp pentru a-mi explica ce sunt obiectele acelea din cufăr.

Din Sala de Lectură vine sunetul înfundat al tragerilor la țintă pe care le face Șase cu Sam, Sarah și Ella. Cred că și Cinci este acolo, deși el nu s-a arătat prea încântat de perspectiva de a învăța să tragă. Nouă privește cu jind la ușa sălii de antrenament. Oftând dramatic, el începe să scoțoască prin cufăr.

- Fi atent, spune Nouă. Scoate o mică piatră violetă și apoi o așează pe dosul palmei. Piatra alunecă și trece prin mâna lui. Nouă întoarce mâna și piatra apare în palma lui. Destul de tare, nu? mă întreabă, ridicându-și sprâncenele.

- Ăăă, și ce anume ar trebui să facă? întreabă Opt, căutând în propriul cufăr.

- Nu știu. Să impresioneze fetele? Nouă se uită la mine. A funcționat?

- Ăăă... am ezitat, încercând să nu-mi dau ochii peste cap prea tare. Nu chiar. Dar, am văzut tipi care se pot teleporta, așa că sunt cam greu de impresionat.

- Ești foarte crud.

- Ce simți atunci când trece prin mână? întreabă Malcolm. El ține un pix în echilibru peste pupitru.

- Ăăă, ceva cam ciudat, cred. Mâna îmi amorțește până ce piatra trece prin ea. Nouă ridică din umeri, privind în jur. Vreți s-o încercați?

- De fapt, da, spune Malcolm. Când pune piatra pe mâna lui, nu se întâmplă nimic. Hmm. Cred că e doar pentru lorici.

Malcolm îi înapoiază piatra lui Nouă. În loc s-o bage înapoi în cufăr, Nouă își bagă piatra violet în buzunar. Poate că o s-o scoată mai târziu ca să impresioneze unele doamne.

John scoate niște frunze cu aspect fragil, împachetate și legate cu niște sfori îngălbenite. El le leagă ușor în mâinile sale, neștiind sigur ce să facă din ele.

- Cred că astea au legătură cu Lorien-ul, nu?

- Poate că e o amintire de la Henri de când grebla gazonul, spune Nouă în timp ce răscolește din nou prin propriul său Cufăr. Eu nu am nicio frunză aici.

Malcolm pune frunzele în palma lui John. Ușor, el își plimbă degetul arătător pe marginea unei frunze. Aproape că mă aștept ca chestia aia delicată să se năruie. Dintr-o dată, un sunet ca o briză ușoară umple camera. Se oprește de îndată ce Malcolm trage înapoi degetul.

- Ați auzit asta? întreabă el.

- Suna ca si cum cineva a lăsat o fereastră deschisă, spune Opt, privind în jur la cei patru pereți aglomerați cu echipament. Nu se vede nici măcar o rază de lumină.

- A fost sunetul vântului de pe Lorien, spune John, cu ochii privind în gol. Nu știu cum, dar știu că asta a fost.

- Fă-o din nou, spune Nouă, iar eu sunt un pic surprins de sinceritatea din glasul lui.

În clipa aceea, chiar și eu voiam să mai aud odată vântul acela. A fost ceva reconfortant.

John își trece mâinile peste frunze, iar de această dată sunetul este complet. Simt furnicături pe piele; e aproape ca și cum pot simți aerul proaspăt loric pe pielea mea. Este frumos.

- Uimitor! spune Opt.

- Dar pentru ce este? întreabă Nouă, revenind la sinceritatea lui obișnuită.

- Este un memento, răspunde John cu voce joasă, de parcă ar fi un pic tulburat și ar încerca să ascundă asta. O amintire a ceea ce am lăsat în urmă. Să nu uităm pentru ce luptăm.

- Interesant. Malcolm își notează ceva. Vor fi necesare studii suplimentare.

Unul câte unul, pe măsură ce ne golim Cuferele, Malcolm se apleacă peste umerii noștri să se uite. El notează totul, făcând notițe cu obiectele cu care știm cum să lucrăm și subliniindu-le pe cele pe care nu știm cum să le folosim. De la mânușile negre care strălucesc când le ating, la dispozitivul circular care arată ca un fel de busolă, aproape toate obiectele inventariate din Cufărul meu sunt subliniate.

- Ce crezi că-i asta? întreabă Opt, care a ridicat un corn curbat ce arată de parcă a fost rupt de pe capul unui cerb mic. E singurul lucru de aici care nu știu cum funcționează.

La cinci secunde după ce Opt a ridicat cornul, Bernie Kosar intră val-vârtej prin ușa atelierului cu botul în aer. Se uită încântat, dând din coadă. El sare chiar pe Opt, lătrând la el.

- Vrea cornul, spune John. În cazul în care nu ți-ai dat seama.

Ridicând din umeri, Opt lasă cornul în jos, iar BK îl prinde în fălcile lui. El se trânteste pe spate și începe să se rostogolească înainte și înapoi. Emite un sunet de parcă toarce fericit, iar asta sigur nu merge cu forma s-a de câine. De fapt, forma s-a începe să pâlpâie, ca și cum el ar avea probleme să se autocontroleze.

- Ce ciudățenia dracu'! râde Nouă isteric. Dacă nu eram urmăriți, aș fi pus asta pe internet.

- Ho, ho, spune John, frecându-și tâmplele. Calmează-te, BK.

Malcolm se uită de la BK la John.

- Poți comunica cu el?

- Da, răspunde John. Telepatric. Și Nouă poate. Se descurcă destul de bine. El zice că acest corn este... nu știu cum să vă spun, sună de parcă ar fi într-un limbaj ciudat, un totem sau ceva. E o chestie pentru himere.

- Ei bine, din moment ce el este singura noastră himeră, poate să-l păstreze, spune Opt, râzând în timp ce se apleacă în genunchi pentru a-l freca pe BK pe burtă.

- Ella a venit aici pe o navă plină cu himere, sun eu. Credeți că am putea folosi asta ca să atragem himerele? Poate că s-au rătăcit și trebuie să știe unde să ne găsească.

Malcolm începe imediat să scrie pe clipboard-ul lui.

- Foarte bine gândit, Marina.

Am zâmbet, mă simt un pic umflată de mândrie. Acum e rândul meu să mă uit în Cufăr și să-mi dau seama ce sunt lucrurile de acolo.

- Dacă mai vreți rahaturi de-astea naturale plictisitoare, am asta, spune Nouă ridicând un mic săculeț din piele. Îl dăm din mână în mână și fiecare dintre noi privește înăuntru. E plin cu sol de culoare ciocolată-maro.

- Când Sandor îmi explica Moștenirea mea, mi-a spus că am fost merit pentru creșterea a fel de fel de lucruri. Dar asta nu ne-ar fi de folos deocamdată.

Nouă leagă la loc săculețul din piele la partea de sus și îl aruncă înapoi în Cufăr. Cred că nu îl interesează lucrurile astea care nu îi pot ucide pe mogadorieni. Mă uit prin Cufărul meu, dau deoparte tot felul de pietre care ar fi putut finanța versiunea mea spaniolă de penthouse, ca a lui Nouă, dacă Adelinei i-ar fi păsat de mine, uitându-mă după orice ar putea avea de a face cu repornirea Lorienului.

- Ce ziceți de asta? întreb, ridicând un flacon subțire de apă limpede ca cristalul. Sticla se simte rece la atingerea degetelor mele.

- Bea-l, sugerează Nouă.

Malcolm clatină din cap.

- V-aș sfătui să nu înghițiți nimic din ceea ce se află în Cufere până nu aflăm ce sunt alea și ce fac.

- Ai auzit? îl întreabă Opt pe Nouă dându-i un cot. Nu mânca orice piatră.

Am destupat flaconul. De îndată ce ia contact cu aerul, lichidul se transformă într-o nuanță de albastru, exact la fel ca pietrele loralite. E doar o reacție scurtă, însă, albastrul se decolorează repede și revine înapoi la apa limpede. Îmi plimb degetul pe peretele flaconului și apare un traseu de un albastru strălucitor în lichid, apoi dispare după ce iau degetul de pe flacon. Am observat ramificații mici, albastre, sub vârful degetelor mele acolo unde am ținut flaconul.

- Ați văzut asta?

- E ca și cum lichidul poate simți atingerea ta prin sticlă, spune John.

- Îmi dai voie? întreabă Malcolm.

I-am dat flaconul lui Malcolm. Când l-a luat, culoarea lichidului din flacon nu s-a mai schimbat.

- Hmm, spune el, și îi dă flaconul lui John. Încercă.

De îndată ce John ia flaconul de la Malcolm, lichidul clipește din nou și devine de culoarea unui cobalt strălucitor de loralit. Noi toți privim cum se stinge încet, cu excepția locului în care John menține atingerea. După modul în care pulsează, e ca și cum lichidul ar vrea să iasă din flacon, de parcă este dornic să fie în contact cu noi.

- Deci, detectează lorici, spune Opt. Dar la ce ne mai folosește asta, din moment ce suntem singurii care am mai rămas?

- Vreau să încerc ceva, spun eu, luând înapoi flaconul de la John. Atent, țin vârful flaconul astfel încât doar o singură picătură să se scurgă în palma mea. Lichidul devine albastru și o senzație de gădilat se răspândește peste palma mea. Apoi, picătura tremură și se extinde, crește în masă și densitate până când mă pomenesc că țin în mână o pepită bună de loralit.

- Uau! spune Opt, luând piatra din mâna mea și începând s-o examineze.

- Chiar că "Uau!".

Malcolm se apleacă, privind cu uimire piatra.

- Orice ar fi chestia asta, ea sfidează legile fizicii.

- Deci cu chestia asta putem crea loralite, spune John amuzat. Nouă și cu mine avem câte ceva ce am putea folosi pentru agricultură sau pentru plantare, iar Opt are un obiect care poate convoca himere. Lucrurile astea nu ar putea să ne ajute să relansăm Lorienul?

- Ba cred că da, spune Malcolm.

Am pus dopul înapoi la flacon, nu doresc să mai irosesc nicio picătură din prețiosul nostru lichid loralit.

Inventarierea continuă pentru o vreme, timp în care Malcolm își ia notițe meticolos. Toți suntem dornici să învățăm cât putem de mult despre Moștenirile noastre, cu excepția lui Nouă. El continuă să se tot uite spre ușa sălii de curs. Ne-a promis că ne vom antrena cu el după ce terminăm cu toate "lucrurile inteligente". Într-adevăr, aștept cu nerăbdare să mai am o sesiune de antrenament cu el. Simt că mai am o mulțime de învățat până să ajung la același nivel de luptă ca și ceilalți.

Când ceilalți pleacă, Opt și eu rămânem să ne punem înapoi în Cufere ultimele lucruri. Am pus în Cufăr și piatra loralit pe care am creat-o, dar Opt o scoate afară. El o strânge bine în pumn și se concentrează asupra ei.

- Ce faci?

El deschide ochii și suspină.

- Am vrut să văd dacă o pot teleporta lângă celelalte pietre loralite. Am mai încercat asta și cu pandantivul meu, da nu am reușit. Nu sunt suficient de mari.

- Ce? Voi ai să dai o tură rapidă până la Stonehenge? Sau poate în Somalia?

Îmi recuperez piatra de la el și o pun înapoi în cufăr, închizându-l.

- Lucrurile se vor mișca mult mai repede acum, asta e tot. Mi-aș fi dorit să avem mai mult timp pentru cercetarea asta.

- Noi? îi răspund eu, simțind cum căldura îmi cuprinde brusc fața. Aveai de gând să mă teleportezi cu tine?

Opt clipește la mine și îmi trânteste un zâmbet dezarmant.

- Doar pentru o clipă. Vrei să-mi spui că nu ai fi vrut?

Opt are dreptate, în mod evident. După ce m-am trezit înainte de ivirea zorilor de la țipetele Ellei și am fost martoră la acea viziune oribilă din Chicago, mi-ar prinde bine o mică pauză de la toate problemele noastre lorice. Dar nu e timp pentru asta acum. Ating ușor brațul lui Opt.

- Îmi pare rău, îi spun. Trebuie să fim serioși. Așa cum a spus și Nouă, nu avem timp să ne plimbăm aiurea prin țări străine sau chiar pe malul mării.

Opt suspină cu vădită dezamăgire.

- Ah, bine, spune el, vom mânca tot pizza. Se oprește pentru o clipă, arătând că ar vrea să spună ceva mai mult, dar apoi Nouă intră val-vârtej în cameră. Deja s-a schimbat în haine de antrenament.

- Fraierilor, sunteți gata de lucru?

CAPITOLUL 22 (Marina)

- Haideți să îl luăm și pe Cinci, spune Nouă morocănos, după ce Opt și cu mine ne-am schimbat. Tipul ăla ar putea să ne ajute la antrenament.

Îl găsim pe Cinci întins pe una din canapelele din livingul lui Nouă. Și-a pus niște jocuri video din colecția lui Nouă pe un televizor cu ecran mare. Nu am mai avut nicio experiență cu jocurile video, iar jocul lui Cinci mă face să mă ia amețea. Jocul este un FPP¹, caracterul lui Cinci rulează pe un câmp de luptă cu o mitralieră, doborând soldați inamici. Cinci nici măcar nu bagă de seamă că am intrat în cameră până când Opt nu își drege tare gâtul.

1. FPP - first-person perspective – graphical perspective in video games – atunci când în jocul video se vede doar arma personajului, de exemplu. N.Tr.

- Oh, salut! spune Cinci, fără să se deranjeze să pună pauză la joc. Chestia asta este uimitoare. Nu am avut niciodată așa ceva pe insule. Uitați-vă la asta.

Pe ecran, personajul Cinci lansează o grenadă. Un grup de soldați inamici ascunși în spatele unui morman de saci de nisip explodează într-o ploaie de mâini și picioare dezmembrate. Îmi întorc privirea în altă parte. În comparație cu ceea ce am văzut în visul Ellei în această dimineață, jocul video pare un pic prea realist.

- Foarte tare! spune Opt politicos.

Nouă cască. El stă chiar în fața televizorului, astfel încât în cele din urmă Cinci este forțat să întrerupă jocul.

- Și mie mi-a plăcut să mă joc cu asta când eram copil, spune Nouă. Acum îmi place să lupt mai mult în lumea reală. Vrei să ni te alături?

Cinci ridică o sprânceană.

- Facem chestii adevărate? Mergem să omorâm niște soldați ca în... ăă...? Își mijeste ochii și face aluzie la jocul video. Al Doilea Război Mondial. Cred că nu am învățat bine Istoria Pământului, pentru că eu credeam că războiul s-a terminat peste tot.

- Ne vom antrena, îi răspunde Nouă serios. Din câte am auzit despre Arkansas, se pare că jocul ar putea să ne fie de folos.

Am observat un fulger de furie în ochii lui Cinci și, pentru o clipă, am crezut că o să sară de pe canapea. Dar s-a așezat înapoi, încrucișându-și brațele și făcând un efort pentru a-și menține starea de neutralitate.

- Nu prea am chef chiar acum, spune Cinci. Se întinde mai bine pe canapea, făcând din asta un adevărat spectacol. Oricum, jocul ăsta este bun pentru coordonarea mână-ochi. Probabil că cea mai bună pregătire mi-o iau de aici.

Acum îmi dau seama că s-ar putea să nu fi fost o idee bună. Nouă este ultima persoană cu deprinderi diplomatice din lume. După ce am petrecut ceva timp lângă el, am învățat să nu-l iau prea în serios. Dar se vede treaba că Cinci încă nu a ajuns la aceeași toleranță.

- Este într-adevăr surprinzător de distractiv, spun eu, încercând să calmez lucrurile. Dacă Cinci nu are chef să se antreneze cu tine, poate că i-ar place să se antreneze cu noi. Asta ne-ar oferi șansa de a lucra împreună, ca o echipă. De asemenea, ne-ar place foarte mult să avem ocazia să ne cunoaștem mai bine.

Pentru o clipă, Cinci pare că s-a mai înmuiat. Înseamnă că am intuit bine; dacă ești drăguț cu el, își lasă garda jos. Nimănui nu îi place să i se spună ce să facă, mai ales atunci când am fost singuri pentru atâta timp, așa cum a fost Cinci. Parcă l-am scos din peșteră și l-am urcat cu noi în tren.

Din păcate, Nouă nu e atât de bun la citirea semnelor, sau poate e doar nerăbdător. Trece liniștit în spatele canapelei pe care stă Cinci și, cu o singură mână, răstoarnă canapeaua. Cinci se revarsă pe podea.

Opt clatină din cap dezaprobator, deși în colțul gurii îi joacă un mic zâmbet. Știu că Cinci nu i-a făcut cea mai bună primă impresie, dar Opt uită ce ne-a făcut el în India. Totuși, nu așa trebuie tratat cel mai nou garde dintre noi.

- Las-o baltă, Nouă, spun eu, folosind tonul dezamăgit, dar fără furie, folosit pentru a obține ceea ce voiam de la maici. Ești un bătauș.

Nouă mă ignoră. Cinci s-a ridicat deja înapoi în picioare, uitându-se la Nouă.

- De ce ai făcut asta?

- E canapeaua mea, spune Nouă. Pot să fac ce vreau cu ea.

Cinci scoate un sforăit dezgustat.

- Este atât de copilăresc ce ai făcut. Ești ridicol.

- Poate, îi răspunde Nouă, ridicând din umeri. Poți să-mi arăți cât de ridicol sunt la antrenament.

Deci asta este tot una dintre micile șmecherii motivaționale ale lui Nouă, încercând să-l facă pe Cinci să se supere pe el că să vină la luptă în Sala de Lectură. Exact ca un băiețel rău. Puteam foarte bine să-l rugăm frumos pe Cinci. Cinci continuă să se holbeze la Nouă, măsurându-l din ochi. Zâmbește superior, iar în ochii lui a apărut o licărire de ceva răutăcios, și am impresia că Cinci și-a dat seama de tactica lui Nouă.

- Uite cum facem, spune Cinci. Te las de bunăvoie să mă lovești chiar aici. Dacă mă vei putea răni, voi veni cu tine la antrenament. Dacă nu mă poți răni, dispari cu cheștiile astea de macho din fața mea pentru restul zilei.

Pe fața lui Nouă se aprinde un zâmbet de lup.

- Vrei să te lovesc, micuțule?

- Sigur, răspunde Cinci stând cu mâinile în buzunare și invitându-l să-l lovească în bărbie. Lovește-mă!

- Băieți, asta-i o prostie, spun eu, încercând să dezamorsez ceea ce a devenit brusc o situație foarte absurdă.

Cinci și Nouă sunt implicați în acest concurs absurd în loc să învățăm să lucrăm împreună. Arunc o privire către Opt ca să-i cer sprijinul. Un zâmbet mic îi joacă în colțurile buzelor, aproape că este amuzat de toată chestia asta. Când surprinde privirea mea de dezaprobare, zâmbetul lui Opt se transformă într-unul timid, apoi pune o mână pe umărul lui Nouă.

- Hai să mergem să ne antrenăm, spune Opt păstrându-și vocea joasă. Cinci poate veni de când e gata.

Nouă se scutură ca să scape de mâna lui Opt și își duce brațul înapoi cu pumnul pregătit să lovească. Ridică din sprâncene la Cinci.

- Ești sigur că vrei să mă testezi, Frodo?

- Sper că lovești cu pumnul mai bine decât insultă, spune Cinci dându-se înapoi.

Trebuie să recunosc, îi admir spiritul. Desigur, toate astea ar fi putut fi evitate de la început dacă ar fi putut să-și înghită mândria. Modul în care acționează, atât Cinci cât și Nouă, este patetic. Doi dintre ultimii lorici rămași în univers trebuie să-și acorde mai mult timp.

Ca și mine, Opt vrea să pună capăt acestui joc. Amândoi facem un pas înapoi.

Nouă se pregătește. Își trosnește degetele, își rotește gâtul și își îndreaptă umerii. Cred că eu sunt mult mai nervoasă decât Cinci; el doar stă acolo pasiv, așteptând ca Nouă să-l lovească cu pumnul.

În cele din urmă, Nouă își ia avânt. Este o lovitură de pumn venită de sus în jos, și, chiar dacă este suficientă să doboare pe cineva, cred că l-am văzut pe Nouă dând pumni mai puternici și mai rapizi. Cred că s-a decis să nu-l lovească prea tare, ca să nu-l rănească pe Cinci așa de rău.

În același timp, pielea lui Cinci s-a transformat în oțel sclipitor. Pumnul lui Nouă se lipește de maxilarul metalic al lui Cinci și imediat se apucă să strige de durere. E ca și când a lovit o grindă de metal. Mi-am pus mâna la gură ca să-mi înăbuș un strigăt de surpriză. Lângă mine, Opt se oprește din râs, surprins, când își dă seama că mâna lui Nouă este sigur ruptă. El se răsucește către Cinci, strângând mâna la piept.

Pielea lui Cinci revine la normal.

- Asta a fost tot?

Nouă mârâie o serie de blesteme. Mă grăbesc să mă uit la mâna lui, dar el mă împinge și iese din cameră, îndreptându-se spre Sala de Lectură. Sunt sigură că va vrea să-i vindec mâna îndată ce se calmează. Oricum, după ce a acționat ca un ticălos, merită un pic de durere.

- Dacă l-ar fi ascultat cu adevărat pe Patru când a vorbit despre lupta noastră din Arkansas, și-ar fi dat seama ce urmează, spune Cinci uitându-se în urma lui Nouă cum iese furtunos, vocea lui de lemn sunând aproape plictisită.

- Nu e chiar un maestru tehnician, răspunde Opt cu răceală. Ei bine, bun venit în echipă. Oricum, bucură-te de jocurile video.

Opt iese din cameră ducându-se după Nouă. Cinci se uită la el cum pleacă, părând a fi un pic uimit că Opt s-a supărat pe el. Îl ajută pe Cinci să pună la loc canapeaua pe care a răsturnat-o Nouă.

- Nu-mi dau seama cu ce am greșit eu aici, spune Cinci încet. Eu sunt băiatul rău?

- Nu ești, am răspuns. Lucrurile au scăpat de sub control. Doar că ai fost cam prost.

- S-a luat de mine de când am intrat pe ușă, continuă Cinci. Mă gândesc că dacă nu-mi puneam mintea cu el, nu se întâmpla asta.

Mă așez pe canapea lângă Cinci.

- Înțeleg, îi spun. Nouă are felul lui personal de a intra pe sub pielea oamenilor. John mi-a povestit că, într-o zi, el și Nouă aproape că s-au rupt în bucăți. Te vei obișnui cu el.

- Tocmai asta este. Nu vreau să mă obișnuiesc cu el.

Cinci ridică controlerul de la jocul video, dar nu începe să se joace. Apasă pe câteva butoane și ecranul se întunecă.

- Și chestia e că am vrut să mă antrenez cu voi. Nu vreau să fiu lăsat pe dinafară. Vreau să văd ce puteți să faceți și să învățăm să lucrăm împreună. Doar că nu mi-a plăcut modul în care mi-a cerut-o. Nu m-am putut abține.

Îl bat pe Cinci ușor pe umăr.

- Să știi că tu și Nouă nu sunteți chiar atât de diferiți.

Uitându-se la covor, pare să ia în considerare acest lucru.

- Nici eu nu cred că nu sunt. Ar trebui să-mi cer scuze pentru că și-a rupt mâna?

Dau din cap râzând un pic.

- Cred că mândria i-a fost rănită mai mult decât mâna, dar nu ar trebui să-ți ceri scuze pentru asta.

Mă ridic, îl apuc pe Cinci de braț și îl trag ca să se ridice în picioare.

- Vino. Hai să mergem să ne antrenăm.

Cinci ezită.

- Crezi că mai sunt binevenit?

- Ești unul dintre noi, nu-i așa? spun eu decisiv. Ce moment este mai bun pentru a învăța să lucrezi în echipă decât să pocnești un coechipier în față?

Cinci aproape că își permite să râdă și el. Dă din cap aprobator și plecăm spre Sala de Lectură împreună.

- Mulțumesc, Marina, spune el. Știi, ești prima persoană care mă face într-adevăr să mă simt binevenit aici.

Ei bine, măcar atât să pot face și eu. S-ar putea să nu o pot ajuta pe Ella cu visele ei, sau să nu identific nici măcar jumătate din obiectele din Moștenirea mea ori să lupt precum ceilalți, dar cel puțin mă pricep să-i împac pe ticăloși. Mă întreb dacă nu o fi și asta tot vreo Moștenire.

CAPITOLUL 23 (Sam)

John ridică în lumină card-ul de identitate de Illinois. Îl răsuțește între degete și se uită la poza cu el, minunându-se. Apoi se întoarce către mine zâmbind larg.

- Ai făcut o treabă bună, Sam. A ieșit la fel de bine ca cele pe care le făcea Henri.

- În sfârșit, am oftat ușurat.

O duzină de cărți de identitate similare, toate cu unele defecte minore, stau într-o grămadă lângă calculatorul principal al lui Sandor. Toate au poza lui John și numele *John Kent*.

- Ar trebui să faci una și pentru tine, spune John. Ai putea să folosești un nume de genul *Sam Wayne*.

- *Sam Wayne*?

- Da, ca Bruce Wayne. Amicul lui Superman, fără puteri. Țasta e motivul pentru care ai ales *Kent* pentru numele tău, nu? E o referință la Superman.

- Nu credeam că o să te prinzi, am răspuns. Nu știam că te uiți la benzi desenate.

- Nu mă uit, dar extraterestrilor le place să-i supravegheze pe ceilalți. John vine pe partea cealaltă a biroului, plimbându-și mâna pe una dintre margini, să se uite la ecran peste umărul meu. Toate astea erau deja în calculatorul lui Sandor?

- Da, am răspuns, mișcând cursorul pe diferite programe de falsificare și spargere de baze de date guvernamentale instalate pe calculatorul Sandor. Trebuia doar să ajung să am acces la ele. Și, ăăă, să-mi dau seama cum să le folosesc corect... Îi arăt actele false stricate.

- Foarte tare, spune John. Hai să facem identități noi pentru toată lumea. Asta o să ne ajute când vom merge să recuperăm Cufărul lui Cinci.

- Nu se teleportează Opt până acolo?

John scutură din cap.

- Aseară spunea că poate să călătorească doar între aceste pietre masive localite. Pentru călătoriile scurte există riscul să fim reparați din aer... Sau să ne teleporteze într-un zid.

- Da, asta ar fi dureros.

Am reglat camera web care este agățată pe monitor, astfel încât să se focalizeze pe mine. Când văd că imaginea mea apare pe ecran, îmi aranjez puțin părul și afișez un zâmbet stupid.

- Frumos, spune Ioan, încă uitându-se la monitor.

- Ce pot să zic? Sunt fotogenic.

- Întotdeauna m-am întrebat de ce, în Liceul Paradise, imaginea zilei era Sam Goode - Ziua Recunoștinței.

- Acum știi.

Trag imaginea cu mouse-ul într-unul din programele instalate de Sandor și se redimensionează imediat pentru noul meu permis de conducere.

- Deci... încep eu neconvingător. Vreau să te întreb ceva.

- Da?

- Cum mai stă treaba între tine și Șase acum că Sarah, ăăă, nu e trădătoare?

John râde.

- De fapt, am vorbit despre asta în drum spre Arkansas. Cred că acum suntem în regulă. A fost cam ciudat pentru o vreme. Sunt cu Sarah. Sută la sută.

- OK, asta e bine, răspund eu cu nonșalanță, dar John nu se oprește aici.

- E toată numai a ta, spune el, iar fața mea se înfierbântă imediat.

- Nu de asta am întrebat.

- Uh-huh, sigur, spune John aruncând spre mine un șurub găsit pe birou. Vrei să spui că ai uitat ce s-a întâmplat înainte să plece în Spania? Nu ți-a spus clar că te place? Nu te-a sărutat?

Ridic din umeri, aruncând șurubul înapoi în direcția lui John.

- Hmm, sună cunoscut, dar nu prea am avut timp să mă gândesc la asta. Și chiar dacă spun asta acum, mă gândesc că îmbrățișarea lui Șase de atunci, în Arkansas, a fost doar pentru că ne-am revăzut.

Fața mea devine și mai fierbinte.

Din fericire, înainte ca John să poată continua discuția cu mine, intră tata. El ne zâmbeste în timp ce își șterge mâinile unsuroase pe o cârpă veche. Arată rupt de oboseală de la munca la mașinăriile din Sala de Lectură, dar pe fața lui este un zâmbet mulțumit. Munca la tehnologia lorică nu se compară cu timpul petrecut într-o închisoare mogadoriană.

- Cum a mers? îl întreb.

- Mintea umană este un lucru uimitor, Sam, spune tata filozofic. Când ai lacune în memorie așa cum am eu, începi să apreciezi mai bine lucrurile pe care ți le amintești. Mâinile tale se mișcă din reflex și fac munca pe care ai mai făcut-o de nenumărate ori, fără a fi nevoie să te gândești măcar. Cine are nevoie de Moșteniri când avem puterea infinită a minții umane de care dispunem, nu-i așa?

- Să știi că pe mine, de fapt, nu m-ar deranja niște Moșteniri, spun eu uitându-mă la John. Scuze, îi place să îmbine filozofia cu chestiile științifice.

- Nu mă deranjează deloc, spune John, zâmbetul lui devenind melancolic când se uită la mine și apoi la tatăl meu.

- Reparațiile nu sunt ușoare, continuă tata. Munca lui Sandor este impresionantă, iar eu... am fost scos din joc pentru un timp. Totul funcționează după cum îmi amintesc, doar că totul este mult mai mic. Pupitrul ar putea fi prea complicat pentru mine ca să îl pot face pe deplin operațional. Am reușit să fac unele reparații la panourile de comenzi. Și unele dintre capcane ar trebui să fie operaționale acum. Nu e perfect, dar tot e ceva.

- Sunt sigur că e minunat, spune John. Orice lucru care ar putea îmbunătăți antrenamentul, va ajuta. Aș vrea să adunăm toată echipa și să discutăm înainte de a pleca în Flo...

Nouă deschide ușa atelierului cu o forță suficientă ca s-o scoată din balamale. Face un pas înainte și lovește violent cu piciorul un teanc de vechituri, trimițând în direcția noastră circuite și fier vechi. Mi-am acoperit fața încercând să mă protejiez, dar John prinde obiectele cu telekinezia lui.

- Ce dracu? strigă John. Calmează-te!

Nouă sare în sus speriat, arătând că nu și-a dat seama eram aici.

- Îmi pare rău, murmură el, apoi se oprește în fața lui John. Își ține mâna dreaptă hidos umflată. Vindecă-mi asta.

- La naiba, am spus. Ce ai pățit?

- I-am tras un pumn în cap lui Cinci, spune Nouă. Nu a ieșit bine.

Ei bine, uite că nu a durat prea mult, mă gândesc eu. Nouă s-a tot luat de Cinci încă de când acesta a intrat pe ușă. Mai mult mă surprinde faptul că Nouă a venit aici pentru vindecare. Nu așa mi-am imaginat că va fi lupta. Mi-am ținut gura închisă, lăsându-l pe John să se ocupe de câinele lui de atac rănit. El apucă antebrațul lui Nouă, poate cu prea multă grijă decât este necesar, și își pune mâna peste pumnul zdrobit al lui Nouă. Dar nu îl vindecă.

- Ar trebui să te relaxezi, spune John privind în ochii lui Nouă. Noi nu ne luăm la pumni prietenii. Nu-i provocăm la luptă pe acoperiș. Fără rahaturi de genul ăsta.

Nouă privește în jos la John și, pentru o clipă, cred că s-ar putea să-i tragă și lui un pumn. Nu o face. În schimb, etalează un rânjel mare, ca și cum totul a fost o mare glumă.

- Sunt cel mai de rahat comitet de primire, nu-i așa?

- Pe vremea când eram în Paradise, mama lui Sarah avea obiceiul să servească cu prăjituri pe orice nou venit care se muta în cartier. Poate că ar trebui să coci prăjituri de fiecare dată când lovești pe cineva cu pumnul, îi sugerez eu.

John râde în timp ce se ocupă de vindecare mâinii lui Nouă.

- Îmi place ideea asta, Sam.

- Eu nu coc prăjituri, mârâie Nouă, fixându-mă cu o privire mortală.

Tata își drege glasul. Toți ne întoarcem și ne uităm spre el. Stă în picioare cu mâinile încrucișate la spate; sunt convins că la fel stătea și în fața studenților lui de la universitate.

- Nouă, mă întrebam dacă ai vrea să mă ajuți în Sala de Lectură?

- Cu ce?

- Echipamentul a fost construit de cêpan-ul tău. Speram că mă vei putea lămuri în legătură cu modul în care funcționează.

Nouă râde cu neîncredere.

- Da, ăăă, îmi pare rău, amice. Chestiile astea de tocilar i le-am lăsat lui.

- Înțeleg, răspunde tata descurajat de fanfaronada lui Nouă. În acest caz, poate reușim să ne dăm seama cum funcționează... dacă lucrăm în echipă? Asta dacă nu ești prea ocupat să dai cu pumnul în cine știe ce altceva.

Spre surprinderea mea, îl văd pe Nouă că stă și se gândește la propunere. Văd același chip melancolic pe fața lui la fel cum am observat pe fața lui John mai devreme și asta îmi dă convingerea că amândoi se gândesc la cêpan-ii lor. Atunci mi-am dat seama ce face tata: îl ia pe tipul furios și îl implică într-un proiect, ca la *Afterschool Special*. O mișcare de părinte, dar îl admir.

- Bine, da, spune Nouă. E rahatul meu. Ar trebui să știi cum funcționează. După tine.

După ce Nouă și tata pleacă spre Sala de Lectură, John se întoarce spre mine.

- Tatăl tău este un băiat bun, spune el. S-ar putea să-l facem cêpan onorific.

- Mulțumesc, am răspuns zâmbind fragil. Un nod rece mi s-a format în stomac, pentru că știu ce se întâmplă cu cêpan-ul unui Garde, ce se întâmplă cu adulții. E un gând întunecat, știu, dar nu mi-l pot suprima. Abia mi-am recuperat tatăl... nu vreau să-l pierd din nou. Fără să-mi dau seama, am început să-mi frec cicatricile de pe încheieturile mâinilor. Probabil că John a intuit ce simt, pentru că și-a pus o mână pe umărul meu.

- Nu îți mai face griji, Sam, spune el. Nu vom mai pierde pe nimeni.

Sper că are dreptate.

CAPITOLUL 24 (John)

- Deci, când plecați în Florida? mă întrebă Sarah ca din întâmplare, de parcă ar fi vorba despre o vacanță planificată.

Sunt obosit. Dar este o oboseală bună, totuși - astăzi a fost o zi productivă. Nu ne-am mai petrecut timpul fugind și ascunzându-ne, nu am mai irosit timpul. Ne-am inventariat Cuferele, Sam a reușit să imprime câteva ID-uri false solide, iar eu mi-am petrecut ceva timp antrenându-mă în Sala de Lectură recent renovată.

- Peste două zile, sper, i-am răspuns lui Sarah, întinzându-mă pe podea pentru a face un set rapid de flotări, înainte de culcare. Aș vrea ca mâine să ne întâlnim toți în Sala de Lectură, să vedem cum arată echipa. Nu mă aștept să avem prea multe probleme cu recuperarea Cufărului lui Cincinnati, dar nu se știe niciodată. Ar fi bine să avem o experiență împreună. Apoi vom pleca.

Sarah continuă să tacă. Mă uit la ea. Stă pe marginea patului – **patul nostru**, încă sună ciudat când mă gândesc la asta – cu picioarele strânse sub ea. Este îmbrăcată în pijama – bluza este un tricou gri, în formă de V la gât și poartă un șort de-al meu. Se uită la mine, dar nu este atentă la nimic din ce spun. Îmi dreg glasul, iar ea clipește din ochi intermitent, arătându-mi un zâmbet strâmb.

- Îmi pare rău, m-ai distras cu flotările. Despre ce vorbeam?

Mă așez pe pat lângă ea, încolăcindu-mi degetele prin părul ei abia periat. Îmi zâmbește și dintr-o dată nu mai sunt atât de obosit. Aș minți dacă aș spune nu m-am gândit la ce s-ar fi putut întâmpla cu noi dacă nu împărțeam patul. Lucrurile au fost agitate de când am fost în Chicago: coșmarurile Ellei, apelul de ajutor al lui Cinci și propria mea insomnie. Plus că nu m-am simțit bine cu toți ceilalți dormind în camerele alăturate.

- Vorbeam de Florida, îi amintesc.

- Oh, da, spune Sarah. Ai locuit acolo un timp, nu-i așa?

- Da, câteva luni. De ce?

- Încerc să completez unele spații libere. Încă sunt multe lucruri pe care nu le știu despre tine, John Smith. Ea își pune mâna pe obrazul meu, își lasă degetele să alunece în jos pe gâtul meu și apoi de-a lungul umărul. De asemenea, statul de vorbă mă ajută să **nu** mă gândesc, de fapt, la ceea ce vreau să fac.

Mâna mea alunecă prin părul ei, apoi coboară pe ceafa ei, dansând încet la nivelul coloanei vertebrale. Sarah tremură un pic și o trag mai aproape, aplecându-mi capul în jos spre ea.

- Știi, se pare că în seara asta e destul de liniște. Cred că toată lumea doarme.

Ca un blestem, cineva bate la ușa noastră. Ochii lui Sarah se lărgesc și începe să râdă, fața ei îmbujorându-se.

- Este un moment oribil pentru una dintre Moștenirile tale?

Am deschis ușa și am găsit-o pe Șase așteptând îmbrăcată, de parcă ar fi venit de afară. Ea se uită peste umărul meu la Sarah, apoi prinde privirea mea exasperată și îmi trânteste un rânjel diabolic.

- Hopa, spune ea, întrerup?

- E în regulă, spun eu. Ce faci?

- Trebuie să veniți pe acoperiș și să vedeți ceva. BK a înnebunit.

Ne tragem niște haine peste pijamale și pornim pe hol după Șase. Îl aud pe BK chiar înainte să ajung la scara ce duce pe acoperiș. Sunetul pe care îl scoate este ca un amestec între urletul unui lup și mugetul scos de trompa unui elefant în călduri, nu sună deloc rău, dar e clar că sunetul nu este de pe Pământ.

- Nu vrea să se mai oprească, spune Nouă de îndată ce am apărut pe acoperiș. Își freacă tâmpilele, probabil epuizat de folosirea telepatiei în încercarea de a-l calma pe BK.

Încă este în forma sa de beagle, deși o grămadă de umflături se întind haotic pe sub pielea lui, de parcă în orice secundă s-ar putea schimba în altceva. Dinții lui sunt încleștați pe cornul din Cufărul lui Opt, dar asta nu împiedică sunetul să iasă. Saliva curge de pe corn și de pe blana lui BK. Se ridică pe picioarele din spate cu botul orientat spre lună, zgomotul acela ciudat ieșind din el. Se pare că e într-un fel de transă.

Opt se teleportează din camera de jos.

- Sam și Malcolm monitorizează canalele de urgență, doar pentru cazul în care vreun vecin băgăcios cheamă poliția, spune el. Nu știu ce l-a apucat, John, dar cred că are ceva de-a face cu cornul acela de cerb.

- Pe toți dracii! spune Șase. Ea își întinde degetele spre BK. Liniște, Bernie Kosar!

BK nu pare să observe. O văd pe Marina aplecată peste marginea acoperișului, folosindu-și vederea ei de noapte pentru a fii cu ochii pe oricine care ne-ar putea deranja. Din fericire, suntem destul de sus, iar Chicago este destul de mare încât nu cred că cineva l-ar putea auzi BK. Dar chiar și așa, nu vrem să riscăm nimic.

- Ați încercat să luați cornul de la el? am întrebat.

- Da, răspunde Nouă. Dar nu i-a plăcut asta. A mârâit la mine și tot nu i-a dat drumul. N-am vrut să-l rănesc.

- Parcă nu ar fi BK, spune Sarah cu îngrijorare în ochi.

- V-ați gândit că s-ar putea să fie un fel de coșmar al himerelor? sugerează Șase.

Dau din cap. Toată ciudățenia asta cu BK a început când a pus laba pe cornul de cerb. Nimic din ceea ce avem în Cuferele noastre nu ar trebui să lucreze împotriva noastră. Chiar și brățara mea, care doare ca naiba când se activează, s-a dovedit a fi de ajutor. Ar trebui să existe o explicație rațională pentru asta.

- Unde este Ella? întreabă Sarah. Ar putea fi și asta ca întâmplarea aceea cu ea, dar pentru himere?

- Acum doarme, răspunde Marina. Și lucrul ăsta pare total diferit.

Mă întind cu telepatia mea spre el.

- *Bernie Kosar, trebuie să te liniștești, îi spun, dar nu primesc nici un răspuns. Nu văd nici o altă opțiune decât să încerc să-i iau cornul cu forța și fac un pas înainte. Înainte să fac al doilea pas, Bernie se lasă pe toate cele patru labe și dă drumul cornului. Ecoul urletului său îmi mai răsună în urechi timp de câteva secunde după ce s-a terminat. Prind cornul cu telekinezia mea și îl scutur de bale. BK se gudură fericit, privind în jur la toți.*

Mă uit la Nouă, apoi amândoi încercăm un contact telepatic cu BK.

- E ca și cum el nu știe ce s-a întâmplat, spun eu.

- Ești beat, BK? îl întreabă Nouă intrigat.

BK sare pe lângă noi dând din coadă. Se bucură așa cum face orice câine care se bucură după o plimbare afară.

- Ne-ai speriat, îi spun. Știi că ai făcut scandal și că ai scos tot felul de zgomote, nu?

BK se așează la picioarele mele. Sarah se ghemuiește și îl scarpină după urechi.

- Puteți să-l întrebați ce făcea? spune Sarah privind în sus la mine și Nouă.

- Încercăm, îi răspund, iar Nouă dă din cap și se uită cruciș la BK. Sunt o mulțime de imagini și sentimente, știi? Nu sunt chiar cuvinte.

- Lătrat telepatic, observă Opt.

- Cam așa ceva, răspunde Nouă.

- El spune că... fac pauză ca să mă asigur că interpretarea gândurilor lui BK este corectă. Spune că i-a chemat și pe ceilalți. Ridic cornul. Cred că pentru asta este chestia asta.

- *Ceilalți?* întreabă Marina. Adică himerele de pe nava lui Ella?

- Cred că da, îi răspund eu privind în jos la BK. *Crezi că te-au auzit?*

BK se rostogolește pe spate, cerându-i lui Sarah să-l frece pe burtă. Cred că e echivalentul himerelor de a ridica din umeri.

- Zice că nu știe, spun eu.

Nouă dă din cap.

- Ei bine, am ieșit din criză. Mă duc la culcare. Putem avea o noapte fără țipete sau urlete, vă rog?

Toată lumea îl urmează pe Nouă jos, pe acoperiș rămânând doar Sarah, BK și cu mine. Aerul nopții este rece și, acum că BK s-a oprit din urlat, e liniște. Îngenunchez lângă Sarah și o iau în brațe.

- Ți-e rece?

- Nu chiar, spune ea zâmbind. Dar mă poți ține în brațe. Acum văd de ce îți place atât de mult pe aici. Stăm așa pentru o vreme, Sarah în brațele mele, amândoi uitându-ne în depărtare la Chicago. Acesta este unul din acele momente perfecte, momentul acela pe care trebuie să-l ții minte și să ți-l amintești atunci când lucrurile devin sumbre.

Și apoi, pentru că tot a avut dreptate Sarah când a spus că-i *un moment oribil pentru una dintre Moștenirile mele*, o formă întunecată se desprinde de pe cerul nopții și vine direct spre noi.

CAPITOLUL 25

- Ce-i asta? țipă Sarah.

- Nu știi, îi răspund sărind în picioare și instinctiv mă așez între Sarah și forma aceea întunecată care vine spre noi. Îmi aprind Lumenul, simt din nou senzația aceea plăcută de căldură, fiind gata pentru orice.

Forma întunecată încetinește. Îmi dau seama că este un om. Forma aceea aterizează grațios pe cealaltă parte a acoperișului, brațele fiindu-i ridicate într-un gest de pace.

- Cinci.

- Salut, băieți, spune Cinci. V-ați trezit târziu. V-am speriat?

- Tu ce crezi? întreabă Sarah arătând la mingiile de foc încă aprinse în mâinile mele.

Stând deoparte, într-un final, las Lumenul să se stingă. Îmbrăcat într-un trening negru, Cinci își trage gluga de pe cap, astfel încât acum îi pot vedea fața.

- La naiba! Scuze. Nu credeam că cineva m-ar putea observa.

Adineauri am crezut că suntem atacați, așa că, cuvintele mele ies mai dure decât aș vrea.

- Ce naiba făceai?

- Zburam și eu pe aici. Uneori îmi place să văd cât de departe pot ajunge.

Încerc să răspund pe un ton care să nu sune prea autoritar. Sunt de acord cu orice tip de antrenament, dar să zbori deasupra orașului Chicago pare o idee destul de stupidă. Ascunderea la vedere este un lucru; dar ascunderea sub forma unui adolescent care zboară pe deasupra orașului este alta.

- Nu ești îngrijorat că cineva te-ar putea vedea? îl întreabă Sarah, luându-mi cuvintele din gură.

Cinci dă din cap.

- Fără supărare, Sarah, dar o să fii surprinsă să afli cât de puțini oameni se deranjează să se uite în sus. Oricum, e noapte, iar eu port haine negre. Credeți-mă, băieți, sunt precaut.

- Totuși, trebuie să te gândești că există camere de supraveghere, avioane... și cine știe ce altceva, spun eu, încercând să nu sune ca o morală.

Cinci suspină profund și dă din mâini, ca și cum ar fi fost sătul de atâta ceartă. După cearta pe care a avut-o cu Nouă mai devreme, cred că nu mai vrea și alte probleme.

- Dacă așa vrei, o să mă opresc, spune el. Dar să știi că asta mă face să mă simt bine. Se îndepărtează. De fapt, aș putea, probabil, să trag o gonetă până în Everglades, să îmi recuperez Cufărul și să mă întorc înainte de micul dejun.

Îmi place atitudinea lui Cinci; dintr-odată, el nu mai pare a fi genul de om pentru care să-ți faci griji că sare peste antrenament ca să-și piardă vremea cu jocurile video. Totuși, am dat din cap dezaprobat.

- Vom merge acolo ca o echipă, Cinci. Nu trebuie să mai facem nimic singuri, niciodată.

- Siguranța numărului mare. Ai dreptate. Cinci cascade, întinzându-și brațele. Bine, la următorul antrenament voi fi prezent. Ziua de mâine o începem în Sala de Lectură, corect?

- Corect.

Odată ce Cinci a coborât scările, mă întorc la Sarah. Ea privește cerul nopții, un zâmbet mic jucându-i în colțul gurii. O iau de mână.

- Ce zici de asta? o întreb.

Ea ridică din umeri.

- Daca ai putea zbura așa, nu ai face-o?

- Numai dacă ai putea zbura cu mine.

Sarah își dă ochii peste cap, trăgându-mi ușor un cot în coaste.

- Bine, demodatule. Să mergem la culcare înainte să se mai întâmple vreo nebunie.

CAPITOLUL 26 (Marina – John - Sam)

- Ești sigură că vrei să faci asta?

Ella dă din cap afirmativ în timp ce mergem împreună spre Sala de Lectură. E palidă, iar la ochi are cearcăne întunecate, de parcă tocmai a scăpat de o boală oribilă. Aseară a reușit să doarmă fără coșmaruri și fără să mai țipe, dar e încă epuizată.

- Pot s-o fac, spune Ella înaintând.

- Nimeni nu se va gândi mai puțin la tine dacă stai afară, i-am spus.

- Nu trebuie să mă tratați ca pe un copil, mi-a răspuns ea brusc. Mă pot antrena din greu la fel ca și voi.

Am dat din cap aprobator, fiind de acord cu argumentul ei. Poate că o activitate fizică va fi bună pentru Ella. Cel puțin asta ar trebui s-o obosească suficient, astfel încât să mă lase și pe mine să mă odihnesc.

Noi suntem ultimele care intrăm în Sala de Lectură. Toată lumea stă în mijlocul camerei, toți sunt îmbrăcați în haine de antrenament. Malcolm stă în spatele consolei lui, examinând butoanele strălucitoare și pârgھیile prin ochelarii lui.

Nouă bate din palme când ne vede.

- În regulă! Hai să începem! Capturați drapelul, baby! Testul final al lucrului în echipă și, ăăă, capacitatea de luptă.

Șase se uită la Cinci și își înăbușe un geamăt. Eu stau lângă Opt, care îmi face cu ochiul și îmi dă un zâmbet rapid. Sper să ajungem în aceeași echipă.

- Regulile sunt simple, spune Nouă. Ne arată, prin gesturi, capetele opuse ale sălii de sport unde sunt montate o pereche de steaguri improvizate, făcute din niște tricouri vechi cu Chicago Bulls. Câștigă echipa care ia steagul de la cealaltă echipă și îl aduce la ea în *tabără*. Trebuie să țineti steagul în mână tot timpul, fără telekinezie. De asemenea, nu aveți voie să teleportați steagul în tabăra voastră - ahem, asta se referă la tine, Opt.

Opt zâmbește cu superioritate.

- Nicio problemă. Îmi plac provocările.

Pe podea, puse grămadă, sunt patru puști mogadoriene pe care am pus mâna când am fost în Arkansas. Ne gândisem că le-am putea folosi pentru astfel de antrenamente. Am observat că Sam se uită la ele cu neîncredere.

- Pentru ce sunt astea? întreabă el.

- Fiecare echipă va primi două arme, explică John intervenind. Malcolm le-a modificat astfel încât acum sunt neletale. Sunt ca armele paralizante. Noi întotdeauna ajungem să folosim armele mogi-lor împotriva lor; m-am gândit că ar fi bune să ne antrenăm cu ele.

- De asemenea, am vrut să dau o șansă de a lupta și celor care nu sunt Garde, spune Nouă uitându-se la Sam și Sarah.

Malcolm se îndepărtează de pupitru, cu mâinile împreunate la spate.

- Voi folosi sistemul instalat în Sala de Lectură ca să activez niște obstacole, spune el. Amintiți-vă: dacă cineva este rănit, puteți cere un time-out, astfel încât Marina sau John să vă poată vindeca.

Nouă suspină enervat.

- Într-o luptă reală nu există time-out, așa că haideți să încercăm să nu ne purtăm ca niște fricoși.

John se uită în jur ca un cavaler, să vadă dacă toată lumea este de acord.

- Nu uitați, acesta este doar un antrenament. Nu încercăm să ne omorâm unul pe altul.

John și Nouă, în calitate de căpitani, ne împart în două echipe. John alege primul și o ia pe Șase, iar Nouă îl alege pe Opt. Apoi, John îl ia pe Cinci și Nouă pe Marina. A treia alege a lui John este Bernie Kosar, iar Nouă surprinde pe toată lumea prin alegerea lui Sarah. Mă așteptam să fiu ales ultimul; nu e nici o rușine în asta atunci când restul jucătorilor sunt plini de superputeri. John mă alege, probabil dorind să împartă oamenii în mod egal, lăsând-o pe Ella să se alătore echipei lui Nouă.

Ne strângem grămadă în *tabăra* noastră la capătul sălii de sport.

- Voi deveni invizibilă imediat, spune Șase. Dacă veți reuși să-i țineți pe ceilalți ocupați, ar trebui să reușesc să le iau steagul fără nici o problemă.

John dă din cap în sem că este de acord.

- Cel mai mult mă îngrijorează Opt. Probabil că se va teleporta în *tabăra* noastră imediat și o să facă un *du-te-vino* cu steagul. Sam, vreau ca tu și Bernie Kosar să stați de pază.

Îl bat pe Bernie Kosar ușor pe cap. Blana sa de beagle se transformă sub degetele mele într-una netedă de tigru.

- Ăăă, da... Ne putem descurca.

- Cinci, tu și cu mine vom merge la atac. O să-i ținem ocupați până când Șase trece de ei.

Cinci arată peste umăr către cealaltă echipă care, la fel ca noi, sunt adunați grămadă.

- Vreau să mă ocup eu de Nouă.

John schimbă o privire rapidă cu mine, amândoi ne amintim incidentul de ieri. Nu în fiecare zi găsești voluntari care să vrea să se bată cu un Garde nebun de legat. John ridică din umeri.

- Sigur. Eu o să-ți apăr spatele. Dar de data asta să-l iei mai ușor, bine?

Cinci zâmbete, o privire cavaleriească citindu-se în ochii lui.

- Fără promisiuni.

După ce am terminat cu pregătirea tactică, i-am zâmbit lui Șase.

- Mult noroc. Nici nu te vor vedea venind.

Mă încurajez singur. *La treabă, Sam.* Șase îmi întoarce zâmbetul rapid. Ea ridică unul dintre blasterele mogadoriene și mi-l aruncă mine.

- Mersi, Sam. Mă bazez pe tine să mă acoperi, bine?

- O să mă teleporteze acolo, o să le iau steagul și o să-i fac bucăți, spune Opt în timp ce își troznește degetele. Nici măcar nu vom transpira.

Nouă dă din cap.

- Exact la asta se așteaptă și ei. Totuși, da, așa să faci. Dar să fie doar o diversiune.

Sarah ne întrerupe ridicând mâna.

- Scuze, Nouă, dar trebuie să te întreb ceva. De ce m-ai ales pe mine?

Nouă zâmbește la ea.

- Ești arma mea secretă, Hart. John nu va putea fi eficient cu Pupăcioasa lângă el.

- Pupăcioasa? replică Sarah sec, îndreptând spre el pistolul mogadorian. Vrei să te împușc?

- Am văzut-o cum trage. Să știi că nu ratează, îi spun eu lui Nouă. Am văzut-o pe Sarah trăgând în timpul antrenamentului. Sunt invidioasă pe precizia ei. Eu nu am fost în stare să mă acomodez cu armele de foc la fel de repede cum a făcut-o ea. Armele îmi dau o stare de nervi.

- Știu că nu ratează, răspunde Nouă, devenind serios. De aceea ea va fi cu ochii pe Șase.

- Știi că o să se facă invizibilă, spune Opt. Cum o s-o putem opri?

- Aici intervine Ella, răspunde Nouă. Ella își ridică privirea speriată de la blaster când și-a auzit numele. Cred că s-a simțit un pic rănită că a fost aleasă ultima.

- Eu? întrebă ea neîncrezătoare.

- Pe toți dracii, da, îi răspunde Nouă. Tu vei folosi ciudățenia ta de telepatie pentru a indica locația lui Șase când e invizibilă. Apoi, tu și Sarah o dați de gol.

- Ăăă, nu știu dacă pot să fac asta.

- Ai localizat-o la dracu-n praznic în New Mexico. Asta-i doar o cameră. Nouă o scutură pe Ella de umeri încurajator. Încearcă pentru mine, bine?

- Eu ce trebuie să fac? întreb.

Nouă își ia fața aia mândră, cred că l-am auzit pe John referindu-se la ea ca la "mâncătoare-de-rahah", adică fața pe care o face atunci când el crede că vine cu ceva foarte... spumos. El mă apucă de mână și câteva fire de păr de pe brațul meu se ridică, un mic șoc electric trecând prin mine.

- Tu, Marina, ești adevărata mea armă secretă.

- Ambele echipe, sunteți gata? strigă Malcolm de la pupitru.

Cele două echipe stau cam la zece metri distanță una de alta, aproape la jumătatea distanței față de Sala de Lectură. Arunc o privire în jur. Toți cei din echipa mea arată determinați. Sam a început deja să transpire un pic, ajustându-și constant blasterul. Lângă mine, Sarah îmi dă un zâmbet inocent în timp ce își strânge blasterul în mâini. În schimb, inima mea bate cu putere, dar încerc să păstrez o față serioasă.

- Gata! îi strig lui Malcolm.

- Haideți să tăbăcim niște funduri! strigă Nouă.

Malcolm apasă câteva butoane de pe pupitru. Camera prinde viață în jurul nostru. Secțiuni ale podelei încep să se ridice, creând blocuri în spatele cărora să se poată ascunde oamenii. O pereche de mingi medicinale se leagănă în lanțuri care atârnă din tavan. Prin duzele din pereți ies explozii de fum.

- Începeți! strigă Malcolm.

Pentru o clipă, nimeni nu face nicio mișcare. Apoi, dintr-o dată, brățara mea prinde viață. Scutul meu roșu se desfășoară la timp pentru a bloca o rafală de blaster. Mă uit prin sală și o văd pe Sarah râzând la mine, țeva blasterului ei fumegând.

- Îmi pare rău, baby! strigă ea, înainte să se ascundă în spatele unui bloc de acoperire.

Lângă mine, o văd pe Șase cum dispăre în aer. Sam se retrage spre steagul nostru. Toată lumea este în mișcare și brusc totul e ca într-o bătălie adevărată. Haos.

Apoi apare Nouă. Vine direct spre mine.

E atât de rapid încât abia am timp să-mi aprind Lumenul și să arunc o mică minge de foc spre el. El sare peste ea și aterizează fix în fața mea. Cad pe spate, scutul care stă între noi mă fixează la pământ. Nouă se apasă pe scut cu toată puterea lui. Lovește în materialul roșu, dar scutul rezistă. Frustrat, Nouă sare pe mine, iar scutul meu se retrage în brățară imediat. Mă ridic în picioare cât de repede pot, dar chiar și blocat de scutul meu, lovitura lui Nouă scoate aerul din mine. Sunt mai lent decât ar trebui să fiu.

- Fiți-ar brățara a naibii, Johnny, mormăie Nouă. M-am tot gândit la chestia asta a ta de când ne-am luptat ultima dată. M-a curentat rău când am încercat să ți-o smulg de pe mână, așa că mă întreb ce s-ar întâmpla dacă...

Îi simt telekinezia. E prea târziu să mai fac ceva. Mă prinde de antebrațul mâinii drepte și mă aruncă cât colo.

- Ha! strigă Nouă vesel. Ce-o să mai faci acum?

Tocmai când Nouă se repezea spre mine, brațul de cauciuc al lui Cinci alunecă în jurul taliei lui și îl aruncă în lateral. Nouă se ridică în picioare cu viteză. Cinci stă în fața lui, răsucind în palme mingea de cauciuc și bila cromată de rulment. Pielea lui se transformă din cauciuc în oțel solid.

- Ești gata să ți-o mai iei odată? îl întreabă Cinci.

- Oh, nici nu ai idee, mârâie Nouă răspunsul.

S-a întâmplat exact cum a spus John. Aproape imediat ce am trecut la apărarea steagului nostru, Opt s-a teleportat în apropiere. Amintindu-mi regulile, adică el nu are voie să teleporteze steagul prin cameră, îl aștept pe Opt să smulgă steagul nostru de pe perete. De îndată ce o va face, îl împușc cu blasterul.

Opt țipă surprins când primul meu foc tras îl electrocutează pe spate, doborându-l din picioare. Se rostogolește.

- La naiba, Sam! Împuști omul pe la spate!? Nu-i frumos.

Îndrept blasterul către el.

- Lasă steagul jos!

- Nu cred, spune el ridicându-se în picioare. Am mai tras în el de câteva ori, dar Opt s-a ferit cu agilitate, aterizând în spatele unui bloc de acoperire. Chiar și așa, îl am în vizor și el o știe. Nu are cum să plece de acolo cu steagul nostru.

- Bine, Sam, încearcă asta pe altă dimensiune, strigă Opt. El își bagă steagul în gură și își schimbă forma într-o creatură ciudată, un leu cu zece brațe. Sare peste baricadă spre mine și îmi smulge blasterul din mâini cu o labă plină de gheare.

- Pe el, BK! țip eu.

Înainte ca Opt să mai poată face o altă mișcare, Bernie Kosar se repede la el. BK și-a schimbat și el forma. S-a transformat într-un șarpe boa gigant. Se înfășoară în jurul lui Opt, fixându-i brațele. Când Opt vede că nu mai poate să respire, lasă steagul să-i cadă din gură. Iau steagul și îl fixează înapoi pe peretele nostru.

Mă uit la Sarah și Ella, amândouă stau ghemuite în spatele paravanului din apropierea steagului nostru, blasterele lor rotindu-se prin încăpere. Ele caută o țintă pe care nu o pot vedea.

- Haide, Ella, spune Sarah plină de speranță. Poți să o faci.

Pe chipul Ellei se citește concentrarea în încercarea de a o localiza telepatic pe Șase. Sper să nu fie un efort prea mare pentru ea, mai ales după situația prin care a trecut ieri. Dintr-odată, Ella se luminează la față.

- Acolo! strigă ea și începe să tragă cu arma ei în aer, undeva în dreapta. Sarah face la fel, fără să țintească ceva anume, doar încercând să acopere aceeași zonă în care trage Ella.

Cele mai multe dintre explozii se lovesc inofensiv de perete. După câteva rafale, însă, unul dintre curentii electrici pare să se oprească în aer. Acesta sfârâie pentru un moment și văd conturul scheletului lui Șase, aproape ca la Raze X, cum este trântit la pământ. Forma lui Șase reapare, privind în jur

surprinsă și confuză că a fost prinsă. Este nevoită să se retragă prin mersul crabului pentru a evita un alt val de rafale de la Sarah și Ella.

- Bună treabă, fetelor! le strig eu. Ella și Sarah își permit un moment de entuziasm ca să bată palma înainte de a o lua din nou la țintă pe Șase.

Mă furișez de-a lungul peretelui, privind acțiunea de pe margine. Nimeni nu-mi acordă nici o atenție încă, iar asta este exact ceea ce vrea echipa noastră.

În mijlocul camerei, Nouă se ferește de lovitura unui pumn de oțel dat de Cinci, după care prinde brațul acestuia, îl trece pe deasupra capului și i-l răsuțește dureros la spate. El începe să-i desfacă degetele lui Cinci.

- Oi fi tu din metal, îl aud pe Nouă spunând printre dinți, dar tot nu ești mai puternic decât mine.

Nouă se forțează să-i deschidă pumnul lui Cinci. Aud zăngănitul metalic al bilei de rulment din mâna lui Cinci căzând pe podea. Imediat, pielea lui Cinci revine la normal. Nouă îl aruncă departe, chiar într-una din mingiile medicinale care se leagănă. Mingea îl lovește pe Cinci în față, căzând peste el. El geme și se ține de cap.

- Hopa, spune Nouă. Se pare că cineva și-a pierdut *bilele*.

Sunt distrasă de luptă, așa că sunt la un pas să calc pe brățara pe care Nouă a smuls-o de pe încheietura mâinii lui John. Gândindu-mă că s-ar putea să-mi fie de folos, o ridic și mi-o fixează pe încheietura mâinii. Senzația de gheață care se răspândește pe braț mă surprinde atât de mult încât aproape că îmi vine să o smulg. Mă forțez să mă concentrez, alunecând de-a lungul peretelui, rămânând cât se poate de discretă.

- Hei! strigă John, și am nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama că vorbește cu mine. Ai ceva ce îmi aparține!

Ambii pumni ai lui John strălucesc de la focul aprins. El trimite două sfere arzătoare de mărimea unei mingi de baschet care zboară direct spre mine.

N-aș fi lansat spre Marina mingi de foc de o asemenea intensitate dacă nu eram sigur că brățara le-ar putea opri. Scutul se desfășoară la timp pentru a le absorbi, dar forța loviturii o izbește de perete, amețind-o. Nu știu ce avea de gând să facă acolo, furișându-se pe lângă perete, dar sunt sigur că face parte din planul gândit de echipa lor.

Arunc o privire peste umăr acolo unde Cinci încearcă să-l dea jos de pe el pe Nouă. Nu-i a bună. Lansez o minge de foc spre Nouă și el se ferește. Asta îi oferă lui Cinci o șansă de a se ridica în picioare și de a se depărta oarecum de el. Desigur, de îndată ce Cinci este înapoi în picioare, un val de energie tras din blasterul lui Sarah îl pune din nou la podea. Chiar dacă ea trage asupra echipei mele, nu am altceva de făcut decât să o admir pentru cât de bine se descurcă.

Cinci va trebui să se descurce singur acum. Trebuie să-mi dau seama cum să ajung la Marina și să-mi iau brățara înapoi. Pornesc în viteză spre ea tocmai când se îndepărtează de perete. Ochii i se măresc de uimire atunci când mă vede pe mine venind și încearcă să lovească cu piciorul din lateral. Deviez lovitura și o immobilizez la zid, încercând să-i smulg brățara.

- Care-i planul tău, Marina?

- Nu o să-ți spun niciodată! țipă ea, zbatându-se și încercând prin orice mijloace să mă lovească. Se vede de la o poștă că cineva a luat lecții de luptă murdară de la Nouă.

- John! îl aud pe Sam strigând din cealaltă parte a sălii. Ai grijă!

Știu ce vine de îndată ce Sam strigă, dar nu există nicio modalitate de a mă eschiva. Opt se teleportează lângă mine, pocnindu-mă în falcă și trimițându-mă departe de Marina. Mă întorc cu față

spre el, dar el se teleportează în spatele meu, lovindu-mă în spate cu ambele picioare. Cad pe un genunchi. Cum ar trebui să înving în luptă corp la corp un tip care se teleportează?

Încerc să îl împuşc pe Opt, dar se mişcă prea repede. El continuă să se teleporteze pe lângă John, lovindu-l cu un pumn rapid şi apoi dispărând înainte ca John să poată contraataca. Lângă mine, Bernie Kosar este încă în aceeaşi formă de boa ca atunci când Opt s-a teleportat din ghearele sale.

- BK, du-te să-l ajuţi pe John! Eu păzesc fortul.

El se transformă într-un şoim imens şi se înalţă pentru a-l ajuta pe John. Mişcarea asta mă lasă singur în apărarea steagului.

Cea mai bună şansă pentru victorie rămâne tot Şase. E prinsă în spatele adăpostului, cu Sarah şi Ella trăgând cu blasterul asupra ei ca să o ţină acolo. O văd clar din poziţia mea. Stă ghemuită, concentrându-se, o briză uşoară suflându-i prin părul negru.

Ia stai așa. De unde vine briza asta?

Dintr-odată, simt cum se schimbă presiunea aerului în cameră. Şase se ridică din spatele paravanului şi îşi întinde mâinile spre Sarah şi Ella. Ella este lovită şi împinsă în perete. Sarah cade şi ea, scăpând blasterul din mâini.

Înainte ca cele două să-şi termine rostogolea, Şase sprintează înainte. Sarah ajunge la arma ei, dar Şase îşi foloseşte telekinezia pentru a trimite arma cât mai departe prin alunecare pe podea. Şase sare în sus, apucă steagul de pe perete şi începe să se retragă spre tabăra noastră.

- Du-te, Şase! îi strig, simţind un val de mândrie; cred că nimeni de aici nu şi-a dat seama, în afară de mine, că John şi Şase luptă împotriva unor începători. Şi suntem pe cale să câştigăm!

În timp ce Şase sprintează înapoi spre tabăra noastră din Sala de Lectură, eu îmi țin arma ridicată, gata să pornesc foc de acoperire.

Opt este prea ocupat, încercând să dejoace planurile lui John şi BK, pentru a observa că Şase trece pe lângă el. Cu toate acestea, Nouă vede ce se întâmplă. El îl aruncă într-o parte pe şifonatul şi epuizatul Cinci şi porneşte în viteză după Şase ca s-o ajungă pe la mijlocul sălii. Îi strig lui Şase să se facă invizibilă în timp ce Nouă îi blochează drumul. Ea nu o face. De fapt, îmi lasă impresia că vrea să lupte cu Nouă.

Nouă lansează un mare croşeu de dreapta, dar Şase se fereşte cu uşurinţă. Rapid, ea îl loveşte de două ori, stânga-dreapta, apoi încearcă să-i secere picioarele de sub el. Nouă sare peste piciorul lui Şase şi o apucă de încheietura mâinii atunci când ea încearcă să-l lovească cu podul palmei la nas. Cu mâna liberă, Nouă loveşte cu pumnul, dar Şase îi blochează lovitura şi îi prinde braţul printr-o mişcare ca de cârlig. Amândoi rămân așa, fiecare dintre ei controlând unul dintre braţele celuilalt. Şase se răsucesc şi se zbate, dar îmi dau seama că Nouă începe s-o copleşească.

Pentru un moment, rămân înmărmurit privind lupta dintre Şase şi Nouă. Cred că instinctul îmi spune să nu mă bag atunci când Garzii luptă, fie împotriva mogulilor, fie între ei. Dar apoi mi-am dat seama că am posibilitatea să trag în Nouă. Spatele lui lat este o ţintă perfectă. Aş putea încheia acest joc chiar acum. Cu doar o apăsare de trăgaci, Nouă va cădea, iar Şase va fi eliberată şi va putea să se întoarcă în tabăra noastră.

Ridic arma, ochesc şi trag.

Nu ştiu cum a reuşit s-o facă. Poate o fi fost doar ghinion. Nouă a răsucit-o pe Şase exact în momentul în care am tras. Explozia o loveşte pe Şase în spate şi ea se înconvoaie, apoi cade la podea zvârcolindu-se. Steagul cade fâlfâind din strânsoarea ei, iar Nouă îl ridică de jos.

- Şase! îi strig eu speriat. Îmi pare rău!

Nici nu o văd pe Marina venind.

Acum este șansa ta, Marina. Du-te!

Cu Sam distras, am sprintat pe lângă el și smulg steagul lor de pe perete. Mă observă abia când încep să alerg înapoi spre tabăra mea, rămânând aproape de perete. El încearcă să mă ia la țintă, dar îi smulg arma din mâini cu ajutorul telekineziei. Acum, el nu va mai fi o problemă. Cinci este căzut la doar câțiva metri mai încolo, părând amețit după confruntarea cu Nouă. Nici el nu va fi o problemă.

Trebuie să am grijă la John și Bernie Kosar.

Cei doi se îndepărtează de Opt când mă văd alergând cu steagul. Opt se teleportează repede în calea lui BK, îl prinde și se teleportează cu el în cealaltă parte a camerei. Mai rămâne doar John.

Nouă încearcă să-l intercepteze, dar, chiar dacă abia a scăpat de efectele loviturii de blaster, Șase reușește să-și scoată piciorul de sub ea și să-i pună piedică lui Nouă. John are cale liberă spre mine. Încă port brățara lui, așa că trebuie să știe că lansarea mingiilor de foc spre mine nu va funcționa. În schimb, el aleargă în linie dreaptă spre mine ca să-mi taie calea.

Este derutant la început, folosind Moștenirea *Antigravitație* pe care Nouă mi-a transferat-o la începutul jocului. E ciudat cum se simte totul în jurul tău atunci când alergi pe perete, picioarele mele călcând acolo unde ar trebui să-mi fie imposibil să ajung. John vine cu atâta viteză încât nu are timp să se adapteze la situație și se izbește în peretele de sub mine.

Sprintez pe tavan spre baza noastră și cobor înapoi pe podea, ținând steagul sus. O parte din mine nu poate să creadă, chiar și atunci când Malcolm suflă cu putere într-un fluier de semnalizare și pune capăt jocului. Am făcut-o. Am câștigat!

- La naiba, spun eu frecându-mi capul acolo unde m-am lovit de perete. Nu m-am așteptat la asta.

Zâmbesc când mă uit la Marina care se bucură. Opt se teleportează prin încăpere ca să o îmbrățișeze, iar Ella aleargă să li se alăture. Nouă șchioapătă, dar ridică o mână spre mine.

- Ați făcut un joc bun, șefu', spune el.

- Da, și voi, îi spun eu strângându-i mâna. Acum câteva săptămâni, ideea de a pierde în fața lui Nouă m-ar fi înnebunit. Acum, nu pare să mai conteze la fel de mult. Cel mai important lucru este faptul că ambele părți au lucrat bine împreună. Ne-am etalat Moștenirile, abilitățile de luptă, toată lumea a păzit spatele fiecăruia... știu că a fost doar un joc, dar asta mă face să cred că putem face orice.

Nouă pleacă de lângă mine și se duce să-l ajute pe Cinci să se ridice în picioare. Cinci arată destul de *șifonat*, are vânătăi pe toată fața, un braț îi atâră moale pe lângă el. Nouă face spectacol și se preface că scutură praful și scamele de pe el.

- Fără resentimente, spune Nouă zâmbind.

- Da, sigur, răspunde Cinci posac.

Mă uit la Sam care îngenunchează lângă Șase. Încă e zdruncinată de șocul electric de la blaster. Îmi dau seama că Sam se simte vinovat.

- Șase, începe el, îmi pare rău, nu am vrut să...

Șase îi face semn să se oprească.

- Las-o baltă, Sam. A fost un accident.

- Nu chiar, intervine Nouă. Ella m-a avertizat telepatic. Așa am știut că trebuie să te răsucesc.

Toată lumea se întoarce să se uite la Ella. Fața ei radiază de excitare. Arată mai sănătoasă decât atunci când am început. Și mult mai trează.

În timp ce ceilalți traversează camera să o felicite pe Marina și să se vindece, Malcolm vine la mine. Mă mângâie pe spate.

- Bună treabă, spune el.

- Nu chiar. Am pierdut.

Malcolm clatină din cap.

- Nu asta am vrut să spun. Ai făcut bine că i-ai adunat pe toți împreună. Știi ce am văzut în timp ce mă uitam la toate astea, John?

Mă uit la Malcolm, așteptând un răspuns.

- O forță care trebuie recunoscută.

CAPITOLUL 27 (John)

După antrenament, când am ieșit de la duș, Sam mă aștepta în holul din fața băii. E încruntat, cam aceeași mutră pe care a avut-o după capturarea steagului, de parcă din cauza lui s-ar fi pierdut războiul în loc s-o ia ca atare, adică o greșeală într-un joc de antrenament.

- Eu chiar am dat-o în bară acolo, spune el. Înțeleg de ce nu poți să mă iei în Everglades.

După ce toată lumea a fost vindecată, grupul a venit pentru a vota în unanimitate cine zboară mâine către Everglades împreună cu mine. Sam stă în spate, dar asta nu are nimic de-a face cu *performanța* sa din Sala de Lectură; el și Malcolm vor rămâne în Chicago, folosind tableta ca să ne coordoneze în caz că suntem nevoiți să ne despărțim, și să monitorizeze fluxurile de știri, în caz că avem probleme. Este o sarcină importantă, dar nu i-aș putea pune pe ceilalți să o facă. Nimeni nu vrea să rămână în urmă în prima noastră misiune de Garzi uniți.

- Știi bine că nu e asta, Sam.

- Da, da, răspunde el cu jumătate de gură.

- Haide, a fost doar un joc. Uită de asta, îi răspund eu lovindu-l ușor cu pumnul în braț.

El oftează.

- Am fost un rușine acolo, amice. Și în fața lui Șase.

- Ohhh, îi răspund eu, înțelegând ce vrea să spună. Deci ai împușcat-o în spate pe fata de care îți place. Mare scofală.

- Ba este mare scofală, insistă Sam. Am arătat ca un prost care nu se poate proteja nici măcar pe el. Sau chiar mai rău, ca cineva care a permis ca omul de care îi pasă să fie rănit.

Nici nu știu ce să-i spun lui Sam. Până acum, el nu a mai avut o prietenă. Încercarea lui de a fi cu Șase este ca atunci când abia te-ai apucat de alpinism și vrei ca primul tău munte escaladat să fie Everest.

- Uite, aș vrea să am ceva util să-ți spun, prietene. Deși..., vrei să fiu sincer? Șase îl confundă pe dracu' cu mine. Dacă într-adevăr o placii, fii sincer cu ea. Ea apreciază onestitatea. Sau, altfel spus, fii mai direct. Fii sincer.

- Sinceritatea mă face să mă gândesc la oamenii cavernelor.

Îl bat pe Sam pe spate.

- Fii direct, dar, știi tu, nu cu tupeu sau ceva. Nu vei supraviețui.

Glumesc, dar încruntare lui Sam doar se adâncește mai tare.

- Măcar am vreo șansă, John? Probabil că, în scurt timp, o va agăța Nouă. El măcar poate să lupte.

- Nouă?! Asta mă face să râd. Îl bat din nou pe umăr pe Sam. Fii serios, omule. Nici Șase nu îl poate suferi pe Nouă.

- Serios? Sam se uită la mine. Zâmbetul lui este mult mai relaxat acum, dar tot e puțin jenat. Îmi pare rău că te stresez cu toate astea, spune el. Cred că îmi trebuie doar un impuls de încredere sau ceva de genul ăsta.

Acum stăm în fața ușii mele. Mi-am pus mâinile pe umerii lui Sam, privindu-l în ochi.

- Sam, du-te peste ea. Ce ai de pierdut?

Îl abandonez pe Sam în hol și îl las să reflecteze la următoarea mișcare. Sper că se va descurca. Într-un fel, cred că el și Șase ar lucra foarte bine împreună, dar nu vreau să îmi petrec prea mult timp încercând să fac pe arbitrul. Am lucruri mai importante de rezolvat. Ca să nu mai vorbim că am o prietenă la care trebuie să mă gândesc.

Sarah așteaptă în camera mea, uscându-și părul cu un prosop. După ce închid ușa în urma mea, se uită la mine cu o privire de cunoscător, chipul ei fiind luminat de un zâmbet jucăuș.

- I-ai dat un sfat bun, spune ea.

Arunc o privire peste umăr, spre hol, întrebându-mă cât de mult din conversația mea cu Sam a auzit.

- Așa crezi?

Ea dă din cap.

- Sam s-a maturizat. Emily și-ar frânge inima.

Am nevoie de câteva clipe ca să îmi amintesc de prietena lui Sarah din Paradise, cea pentru care Sam făcuse o pasiune pe vremea când se plimbau împreună. Parcă a fost acum o veșnicie.

- Sper că Sam nu o să se aleagă cu inima frântă. Crezi că are vreo șansă cu Șase?

- Probabil, răspunde Sarah venind spre mine. Sub aspectul acela dur, tot fată. Sam este drăguț, amuzant și, evident, îi pasă de ea. De ce să nu îi placă de el?

Ea își pune brațele în jurul gâtului meu și mă trage aproape.

- Poate ar trebui să-i dai câteva sfaturi despre cum să farmece un loric. Ești destul de bună la asta.

- Sunt? replică ea, ridicându-și sprâncenele. Își apasă buzele de ale mele într-un sărut lung, degetele ei împletindu-se în părul meu. În acel moment, am uitat complet de Sam și toate problemele grave cu care ne confruntăm. E uimitor; aș vrea să pot trăi în acel sărut. Sarah se retrage încet și se uită la mine, zâmbind. Asta e pentru că am tras cu arma în tine.

- Dacă asta o să primesc mereu, te las să mă împuști oricând.

- Deci, ce mai urmează azi? întrebă Sarah, bifând pe degete sarcinile mele obișnuite. Mai multe planuri? Desenarea hărții? Salvarea lumii?

Dau din cap.

- Mă gândeam că am putea să plecăm de aici.

Am plecat pe jos împreună cu Sarah și am ajuns în Lincoln Park Zoo. Am petrecut destul timp pe acoperișul Hancock Center John, acolo unde locuim, deci nu ne putem văita că am stat închiși în totalitate de când ne-am întors în Chicago. Totuși, e altceva când cercetezi orașul și oamenii de aici. Chiar și cu tot fumul de la mașinile din trafic și gunoaietele mirositoare pe care le produce un oraș mare, aerul pare încă proaspăt, într-un fel. Poate că aici doar mă simt eu mai liber, mai viu, decât pe acoperișul nostru cu necazurile mele. Plimbându-ne la braț, este posibil să ne imaginăm că suntem doar un cuplu normal ieșiți la întâlnire.

Asta nu înseamnă că nu sunt precaut. Port brățara pe sub sacou, doar pentru cazul în care aș sesiza cel mai mic semn de pericol. Ne oprim în fața țarcului unui leu, dar nu vedem nimic din animalul fioros pe care ne așteptam să-l găsim aici, ci doar un leu care stă tolănit pe spatele și mestecă la un cauciuc.

- Asta e problema cu grădinile zoologice, spune Sarah. Animalele devin atât de leneșe și de somnoroase, încât uneori nici măcar nu mai ies din cuști ca să le putem vedea.

- Asta nu ar trebui să fie o problemă pentru noi, îi spun. Îmi întind telepatia și ating ușor leul ca să se trezească. El se ridică în picioare, își scutură coama, apoi vine drept spre noi. Se uită în sus la noi de lângă groapa cu apă, cu ochii negri clipind curios.

Îi cer să ragă și el o face. Scoate un răget adevărat care îi face pe unii copii mai mici din apropiere să fugă țipând sau râzând.

- Bun băiat, îi spun în șoaptă. Sarah mă strânge de braț.

- Ești un fel de Dr. Doolittle, spune ea. Dacă o să mai ai nevoie de un loc unde să te ascunzi, circul ar fi perfect.

Îmi folosesc telepatia ca să scot și alte animale din cuști. Încurajez o focă plictisită să improvizeze un spectacol cu o minge de plajă. Le cer maimuțelor să vină și să-și pună mâinile pe geam, astfel încât Sarah să bată palma ce ele. Este un moment prielnic să exerseze o Moștenire pe care de obicei o folosesc doar pentru a comunica cu BK.

Grădina zoologică începe să se închidă aproape de apusul soarelui. În timp ce mergeam cu Sarah spre ieșire, ea își pune capul pe umărul meu și suspină. Îmi dau seama că o frământă ceva.

- Am nevoie de mai multe zile ca asta cu tine, spune ea.

- Știu. Și eu vreau asta. Odată ce i-am învins pe mogi, îți promit, vom avea tot timpul din lume.

Pe chipul lui Sarah apare o privire distantă, de parcă și-ar imagina că în viitor nu voi mai avea nevoie de ea.

- Ce se va întâmpla după? Vă întoarceți pe Lorien, nu?

- Așa sperăm. Trebuie să găsim o cale de întoarcere. Și trebuie să sperăm că Malcolm are dreptate în legătură cu chestiile astea Phoenix cuprinse în Moștenirile noastre, că avem suficient de multe și că suntem capabili să ne refacem planeta.

- Și tu... vrei să vin cu tine?

- Desigur, îi răspund eu imediat. Nu vreau să merg nicăieri fără tine.

Sarah îmi zâmbește, dar o face cu o tristețe la care nu mă așteptam.

- Ești un dulce, John, dar nu mă refer la asta ca la jocul nostru de pe autostradă, cu Șase. Eu vorbesc serios. Ne vom mai întoarce vreodată? întrebă Sarah. Pe Pământ?

- Da, desigur, îi spun, pentru că știu că asta ar trebui să răspund în această situație, chiar dacă nu sunt sigur dacă este adevărat. Mă uit în jos la picioarele mele. Sunt sigur că ne vom întoarce.

- Serios? Vom petrece ani întregi într-o navă spațială, John. Nu mă înțelege greșit, o parte din mine vrea să meargă. Nu orice fată îi cere prietenului ei să o ia cu el într-o altă galaxie. Dar am o familie aici, John. Știu că ei nu sunt capabili să readucă o planetă la gloria ei de altădată, dar sunt importanți pentru mine.

Acum sunt încruntat, starea mea de spirit bună s-a transformat în altceva. Este un sentiment de tristețe; sentimentul că pierd ceva.

- Nu vreau să te iau de lângă familia ta, Sarah. Revenind pe Lorien, se presupune a fi un lucru bun, un lucru triumfător.

Ezit, încercând să găsec cuvinte cu care să exprim ceea ce simt.

- Mereu m-am gândit la ce se va întâmpla la final, știi? După toate luptele, să ne întoarcem acolo și să găsim o cale de a o lua de la capăt. E ca și destinul, dar dacă nu simți cu adevărat că e posibil, nu mai are sens. N-am încetat niciodată să mă gândesc la detalii. Dar poate că ar trebui.

Ne oprim din mers, iar ea îmi atinge fața.

- Nu vreau să îți schimb destinul. Te rog să nu te gândești că asta vreau să fac.

- Nu, desigur că nu. Dar nu vreau să mă întorc pe Lorien fără tine.

- Nu sunt sigură că aş vrea să rămân pe Pământ fără tine, îmi răspunde ea.
 - Şi unde ar trebui să trăim?
 - Nu ştiu ce ne va rezerva viitorul, spune Sarah. Dar te iubesc, John. Deocamdată, asta e tot ce contează. Vom descoperi restul când vom ajungem acolo.
 - Şi eu te iubesc, îi răspund, trăgând-o aproape şi sărutând-o.
- În clipa aceea, brăţara mea începe să mă furnice.

CAPITOLUL 28 (John)

- Ce s-a întâmplat? mă întrebă Sarah când o îndepărtez.
- Brăţara m-a avertizat. Ceva s-a întâmplat, îi răspund privind în jur, încercând să cuprind dintr-o privire tot ceea ce ne înconjoară. Ceva rău.
- Nu se poate să se întâmple din nou, spune Sarah cu neîncredere, referindu-se la urgenţa de noaptea trecută cu BK.

- Nu, este diferit. Mai rău.

Instinctiv, îmi ating brăţara care trimite fiori în sus şi în jos pe braţul meu. Suntem pe o stradă destul de aglomerată în centrul oraşului Chicago. Scanez feţele din jurul nostru; oameni care merg pe jos spre acasă de la locul de muncă, cupluri care se duc să ia cina, toţi sunt doar oameni. Nicio faţă palidă, nicio îmbrăcăminte de culoare închisă. Brăţara mea nu s-a mai înşelat niciodată până acum. Există un pericol în apropiere.

- Ar trebui să ne întoarcem acasă, spune Sarah. Să-i avertizăm şi pe ceilalţi.

Dau din cap negativ.

- Nu. Dacă ne urmăresc şi nu scăpăm de ei, i-am putea duce direct la ceilalţi.

- La naiba, ai dreptate. Deci, ce facem?

- Trebuie să-i găsim. O iau pe Sarah de mână şi facem câţiva paşi în josul străzii. Senzaţia de furnicături pe încheietura mâinii mele începe să se estompeze, ceea ce înseamnă că pericolul este în altă direcţie. Mă întorc şi o iau în direcţia aceea, deşi nu văd nimic ieşit din comun.

- John... mă avertizează Sarah, strângându-mi palma cu ambele mâini. Ea încearcă să ascundă strălucirea care s-a aprins brusc pe pielea mea. Lumen-ul meu s-a declanşat, ambele mâini luminează gata de luptă. Trag aer în piept ca să mă calmez, dorindu-mi ca mâinile mele să se întoarcă la normal. Din fericire, nimeni din jurul nostru nu pare să fi observat.

- Acolo, îi spun eu, şi o conduc pe Sarah spre o alee întunecată. Brăţara, practic, ţipă la mine acum, întregul meu braţ este amorţit din cauza acelor care îl străbat. Mă deplasez uşor de-a lungul zidului şi scot capul pe la colţ ca să mă uit pe alee.

Acolo sunt trei. După aspectul lor, sunt cercetaşi mogadorieni. Nici măcar nu se străduiesc prea mult pentru a trece drept oameni; capul palid proaspăt ras, dar fără tatuaje, îmbrăcaţi cu pardesiuri întunecate la culoare, care ar speria pe oricine. Indiferent de ce fac ei aici, e destul de clar că nu se aşteaptă să fie reparaţi. Doi dintre ei stau de pază în timp ce al treilea îşi bagă mâinile sub un tomberon. Scoate ceva de sub cutia metalică, un fel de plic sau cam așa ceva.

- Sunt trei, îi şoptesc lui Sarah. Stă lângă mine, cu spatele lipit de perete. Cred că sunt cei *cultivaţi*, despre care vorbea Malcolm. Palizi şi urâţi, ca de obicei.

- Ce caută aici?

- Nu ştiu. Dar sunt ţinte uşoare.

- Nu mi-am adus pistolul la întâlnire, îmi răspunde ea în şoaptă. Ar fi trebuit să ştiu mai bine.

- E în regulă. Nu ne-au reparaţi.

Sarah se uită în jos la mâinile mele.

- Nu-i putem lăsa să-și termine treaba, nu?

- La dracu, normal că nu, îi răspund eu, realizând că pumnii mei sunt încleștați.

Este pentru prima dată când dau *eu* peste mogadorieni. Vreau să știu ce pun la cale. Nu vreau să mai fug speriat.

- Dacă lucrurile merg prost, fugi după ajutor.

- Lucrurile nu vor merge prost, spune Sarah ferm, și simt cum încrederea curge prin mine.

Luminează-i pe nemernici!

Pășesc pe alee și mă duc direct către mogi. Ochii lor goi se concentrează pe mine la unison. Pentru o clipă, vechiul fior familiar trece prin mine, acel sentiment de fugăr. Mă scutur ca să scap de el; de data asta am ales lupta, nu fuga.

- V-ați rătăcit? îi întreb ca din întâmplare, apropiindu-mă de ei.

- Pleacă de aici, puștiule, șuierea unul dintre ei, arătându-mi un rând de dinți mici. Mog-ul de lângă el își desface haina, arătându-mi mânerul unui blaster ascuns în pantaloni. Încearcă să mă sperie confundându-mă cu un om care a greșit drumul spre casă. Nu mă recunosc după ceea ce sunt. Asta înseamnă că orice fac ei aici, nu pe mine mă vânează.

- E cam răcoare, spun eu, oprindu-mă la aproximativ zece pași de ei. Vă e destul cald?

Fără să mai aștept un răspuns, declanșez Lumen-ul. O minge de foc se formează și se rotește în palma mea și o lansez către cel mai apropiat mog. Nu are nici măcar o șansă să reacționeze înainte ca focul să-i învăluie fața, aprinzându-l ca pe băț de chibrit, înainte de a se dezintegra în cenușă.

Cel de al doilea mog reușește să ajungă la pistolul lui, dar doar atât, pentru că dispare și el. L-am lovit cu o minge de foc direct în piept. El scoate un țipăt scurt și apoi se prăbușește peste cenușa primului mog, în praful de pe aleea murdară.

Pe ultimul mog încă nu l-am lovit. El este cel care are plicul și nu vreau să risc să-l ard. Vreau să aflu ce caută mogii, care este misiunea secretă a mogadorienilor care s-au furișat prin Chicago. El se uită la mine, ca și cum ar aștepta să-l termin la fel de ușor cum am făcut-o cu ceilalți, dar ținând plicul la piept. Când își dă seama că ezit, o ia la fugă pe alee.

Un mogadorian fuge de mine. Asta-i o schimbare binevenită.

Apuc tomberonul cu telekinezia și îl lansez către mog înainte ca acesta să poată ajunge prea departe. Suportul metalic al tomberonului scrâșnește când se freacă de perete de-a lungul aleii. Îl lovește pe mog și-l fixează la perete, oasele lui trosnind.

- Spune-mi ce faci aici și o voi face rapid, îi spun eu mergând spre el. Pentru a-i demonstra, măresc puțin presiunea telekinetică pe tomberon, strivindu-i și mai tare corpul mutilat. O picătură de sânge întunecat se prelinge pe bărbia mog-ului. Țipătul lui de frustrare și durere mă face să ezit. Nu am mai făcut așa ceva până acum. Pe ceilalți mogi cu care am avut de a face până acum i-am ucis rapid și în auto-apărare. Sper că nu merg atât de departe.

- Veți... veți muri toți, scuipă mog-ul.

Văd că îmi pierd timpul cu el. Nu am ce să scot de la un cercetaș umil. Mai împing odată cu telekinezia și îl termin de tot. Apoi retrag tomberonul de la perete și smulg plicul din grămada de cenușă mogadoriană. Îl răsucesc în mâini, este plin cu documente.

- Ce este? întreabă Sarah, apropiindu-se cu prudență de intrarea pe alee.

Îmi aprind una dintre mâini, doar cât să pot vedea documentele în întuneric. Sunt trei pagini cu un scris rigid care arată ca un amestec între hieroglife și chineză. Sunt scrise în mogadoriană, desigur.

Cred că aş fi fost prea norocos să prind nişte mogi care transmit ordine secrete în limba engleză. Ridic documentele şi le țin astfel încât Sarah să le poată vedea.

- Cunoşti vreun traducător bun de mogadoriană? o întreb.

După ce ne-am întors la penthouse, i-am adunat pe toţi în sala de mese pentru a le povesti despre întâlnirea mea cu mogii. Nouă mă bate pe spate atunci când ajung la partea cu uciderea celor trei mogadorieni.

- Ar fi trebuit să-l aduci aici pe ultimul, spune el. L-am fi putut tortura şi să scoatem ceva de la el, aşa cum au făcut ei cu noi.

Dau din cap. Arunc o privire către Sam, care, fără să-şi dea seama, a început să-şi frece cicatricile de la încheieturi, zguduit.

- Noi nu procedăm aşa, îi spun. Suntem mai buni de atât.

- Suntem în război, Johnny, răspunde Nouă.

- Şi ce înseamnă asta? întreabă Marina. Că ştiu unde suntem?

- Mă îndoiesc, îi spun eu. Dacă ar fi fost aici pentru noi, ar fi trimis mai mult de trei. Nici măcar nu m-au recunoscut când m-am apropiat.

- Da, iar tu eşti un criminal mogadorian celebru, spune Opt. Ciudat.

- Dacă ar fi ştiut unde suntem, ar fi venit până acum, adaugă Şase. Ei nu sunt tocmai recunoscuţi pentru subtilitatea lor. Trebuie să ne dăm seama ce spun aceste documente. Ar putea fi un fel de plan de invazie.

- La fel ca visul meu, şopteşte Ella.

Documentele în cauză sunt împrăştiate pe masă, fiecare uitându-se la simbolurile de pe pagini.

Malcolm ia hârtiile încruntându-se.

- Am petrecut mult timp în captivitate, dar niciodată nu am învăţat limba lor.

- Sunt aproape sigur că în calculatorul lui Sandor există măcar un soft de traducere, spune Nouă.

Dar mă îndoiesc că traduce şi mogadoriană.

Malcolm îşi trece o mână peste barbă, încă privind hârtiile.

- Aici sunt nişte tipare, ca în toate limbile. Limbajul ăsta poate fi spart. Dacă îmi arăţi software-ul, poate reuşesc să-l folosesc.

Toţi cei din jurul mesei par nervoşi. Este prima dată când dăm de mogadorieni după lupta din Arkansas.

- Asta nu schimbă nimic, le spun eu. Orice se află în aceste documente, sunt sigur că e ceva ce mogadorienii nu vor ca noi să ştim. Este ceva ce putem folosi în avantajul nostru. Dar, până nu ştim sigur, ne ținem de planul care l-am făcut deja. Odihniţi-vă, toată lumea; mâine dimineaţă plecăm în Florida.

CAPITOLUL 29 (Sam)

Stau şi mă uit peste umărul tatălui meu în timp ce el scanează documentele mogadoriene şi le introduce în sistemul informatic al lui Sandor. Odată ce documentele sunt scanate, tata încarcă nişte software de traducere, împreună cu un fel de program de hacker, care ar trebui să fie capabil să treacă prin firewall-uri şi prostii de genul ăsta.

- Crezi că vei putea să-l traduci? îl întreb.

- Primul pas a fost să-mi dau seama ce program aş putea folosi.
 - Şi ai reuşit? Am observat că tata a deschis şi minimizat o copie a soft-ului iTunes. Ating ecranul. Ai de gând să ascultaţi nişte muzică?
 - Eu... la vremea când m-au luat, nu exista iTunes. Am crezut că pot să... Tata ridică din umeri peiorativ. Recunosc că mai greşesc şi eu, bine?
 - Şi acum?
 - Am studiat documentele din toate unghiurile. Toate limbile, chiar şi cele extraterestre, au unele elemente comune. E doar o chestiune de timp până le izolez şi le decodific scrisul. El se uită peste umăr la mine. E o chestie destul de plictisitoare, Sam. Nu e nevoie să-mi ții companie.
 - Nu, e în regulă, îi spun eu. Vreau să rămân.
 - Serios? întrebă el, uitându-se la mine peste umăr. Mie mi se pare că aveai alte planuri.
- Atent ca întotdeauna. Sunt îmbrăcat în ceea ce trece drept cel mai bun *costum* al meu, ținând cont că am doar trei opțiuni. E doar un pulover gri plictisitor și singura mea pereche ponosită de blugi. Mi-am făcut singur curaj, așa cum m-a sfătuit John, ca să port o discuție cu Șase despre sentimentele mele, *carpe diem* și toate alea. Această ultimă criză, chiar dacă implică doar documente, este o scuză destul de bună pentru a pune asta pe planul doi.
- Asta mai poate să aștepte, spun eu neconvingător, prefăcându-mă interesat de studierea ecranului computerului și de diversele probe lingvistice care se derulează.
 - Hmm. Tata zâmbește ușor, privind înapoi la ecranul lui. Știi, mâine vor pleca în Florida. După aceea, sigur va mai fi o altă misiune. Și cine știe ce informații am putea culege din aceste documente. Se întâmplă o mulțime de evenimente.
 - Ce vrei să spui?
 - Ar putea să treacă mult timp până să mai avem o noapte liniștită ca asta, spune el. Nu rata ocazia, Sam.

O găsesc pe Șase pe acoperișul penthouse-ului, care a devenit locul de meditație pentru garzii care doresc să fie singuri. Este noapte, iar vântul se simte mai puternic decât în mod normal, probabil pentru că Șase se *joacă* cu vremea. Își ține ambele mâini ridicate și le mișcă înainte și înapoi, iar cerul îi răspunde; îmi amintește de ora de arte, când roteam pensula în acuarelele cu care voiam să pictăm. Cam așa face și Șase cu norii. Dacă există vreun meteorolog de serviciu care monitorizează cerul în seara asta, probabil că e destul de speriat.

La început nu spun nimic, nu vreau s-o întrerup. Stau lângă Șase și mă uit la ea, vântul biciuindu-i părul negru peste chipul scăldat în luminile roșii intermitente care marchează linia acoperișului. Pe la colțurile buzelor ei se strecoară un zâmbet mic. Dacă nu aş cunoaște-o, aş spune că Șase își transmite sentimentele.

Încet, aproape regretând că se oprește, Șase își lasă mâinile jos și se uită la mine. Vântul se oprește imediat, norii își reiau cursul leneș pe cerul nopții. Simt că am întrerupt ceva.

- Bună. Nu trebuia să te oprești.
- E în regulă. Ce s-a întâmplat? spune ea. Tatăl tău a descifrat deja documente alea?
- Ăăă, nu, nu e asta. Am vrut doar să vorbesc cu tine.
- Oh, răspunde Șase, privind înapoi în sus la cer. Sigur.
- Nu e mare lucru, spun eu în grabă, simțindu-mă prost. Poți reveni la antrenamentul tău sau orice altceva. O să te las singură.

- Nu, stai, spune ea brusc. Mie îmi este foarte greu să stau tot timpul închisă în penthouse. De când am descoperit că am această Moștenire, m-am simțit conectată cu vremea. Îmi place să păstrez legătura cu ea, dacă înțelegi ce vreau să spun.

- Da, absolut, am răspuns, ca și cum aș fi înțeles pentru prima dată ce înseamnă *a fi conectat cu vremea*. Te-ai descurcat foarte bine la antrenamentul de astăzi. Îmi pare rău că am greșit.

- Haide, Sam, spune ea, rotindu-și ochii. Încetează cu scuzele. Pentru asta ai venit până aici?

- Nu, am răspuns, oftând. *Dă-o naibii. Am decis să urmez sfatul lui John și să vin să vorbesc cu ea.* Mă întrebam dacă vrei să... ăăă, nu știi... să ne petrecem timpul împreună?

E clar că asta nu este cea mai bună încercare a mea de a cere cuiva o întâlnire. Șase își arcuiește jucăuș o sprânceană.

- Să ne petrecem timpul împreună? Noi, practic, trăim împreună aici sau acolo, pe oriunde ne ducem. Suntem împreună tot timpul.

- Vreau să spun..., adică..., să fim singuri.

- Și nu facem asta chiar acum?

- Da..., adică, ăăă..., încep să mă bâlbâi, dar observ zâmbetul de pe fața lui Șase. Faci mișto de mine?

- Un pic, spune ea, încrucișându-și brațele. Deci îmi ceri o întâlnire? Asta faci?

- Da, și mă străduiesc să îmi iasă bine.

- Nu o faci prea rău, spune ea cu blândețe, venind mai aproape de mine. Dar, Sam, suntem în război. Nu avem timp pentru asta. Iar tu o știi prea bine.

- ăăă, John și Sarah au fost la grădina zoologică astăzi.

- Dar eu nu vreau ca John și Sarah să gândească pentru tine, spune Șase, de parcă acesta ar fi cel mai evident lucru din lume.

- Oh. Mă dau înapoi, de parcă cineva mi-a tras un pumn în stomac. Am crezut că... atunci când ai plecat în Spania, John mi-a spus ce simți tu pentru mine, iar apoi, modul în care m-ai îmbrățișat când ne-am revăzut în Arkansas... ăăă, rahat, sunt un idiot. Ar fi trebuit să știu că nu ești interesată de cineva ca mine.

- Hei, hei..., spune Șase, întinzând mâna ca să mă oprească înainte să ies pe ușă.. Îmi pare rău, Sam. Nu am vrut să sune așa. Chiar te plac, să știi.

- Doar că nu mă placi în felul *acela*, îi spun eu, completând restul discuției clasice.

- N-am spus asta. Da. Ei bine, aș putea. Șase își ridică mâinile în sus. Nu știi! Uite, toate astea sunt din vina lui John și Sarah - ei au impresia că fac lucrurile mai ușoare pentru ei, dar nu este așa. Pur și simplu cauzează probleme.

- Mi s-a părut că se bucură pentru mine, am răspuns.

- Desigur, spune Șase. Dar ce faci atunci când se întâmplă ceva? Știi, John este un bun lider, dar nu e realist. Crezi că ne vom lupta cu o întreagă armată de mogadorieni fără să avem victime?

- Doamne, asta e sumbră rău!

- Este adevărul. S-ar putea ca totul să se ducă dracu', Sam. Ea culege o scamă de pe puloverul meu. Aș vrea să stai departe de noi. Du-te undeva în siguranță. Când se va fi terminat totul, poate lucrurile vor fi altfel...

Am râs neîncrezător.

- ăăă, serios? Asta-i același rahat pe care Spider-Man i l-a spus lui Mary Jane, când încerca s-o rupă cu ea. Știi cât de jenant este să stai de vorbă cu prietena ta care este super-erou?

Șase începe să râdă și ea, clătinând din cap.

- Îmi pare rău. Nu am vrut să sune așa. Tocmai mi-am dat seama ce ipocrită am devenit. Ăsta-i exact opusul sfatului pe care i l-am dat lui John despre Sarah.

- Poate că ai dreptate și lucrurile vor ajunge să meargă rău. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te izolezi singură. Tot timpul va fi război? Asta nu poate fi bine. Poate că ar trebui să-ți petreci nouăzeci și cinci la sută din timp ca fiind Șase și, ăăă, cinci la sută cu mine, ca fiind Maren.

Nu am plănuit acest mic discurs; vechiul nume uman al lui Șase mi-a ieșit din gură pur și simplu. Gura ei se deschide un pic, dar nu spune nimic la început, numele ei a prins-o cu garda jos.

- *Maren*, șoptește ea. Nu sunt sigură că îmi mai amintesc cum e să fiu ea.

E ceva în felul în care se uită la mine, aproape că se uită cu precauție și după vânt. Nu e genul acela de privire diavolească pe care mă așteptam s-o văd la Șase, ci e ceva mai vulnerabil, de parcă a decis să-și lase garda jos doar puțin. Nu-i dau drumul la mană.

- Promite-mi că nu vei muri, spune ea, fără ocolișuri.

În acel moment i-aș fi promis orice.

- Promit.

Mă prinde de mână și mă strânge cu putere, degetele ei împletindu-se cu ale mele. Face un pas mai aproape de mine. Vântul se stârnește din nou, iar eu mă întind ca să-i îndepărtez câteva fire de păr ajunse pe fața ei, mâna mea zăbovind pe obrazul ei.

Tocmai atunci, Opt se teleportează pe acoperiș.

Șase sare departe de mine ca arsă. Dacă aș fi putut, l-aș fi strâns de gât pe Opt chiar atunci și nu aș fi avut nicio remușcare. Mă aștept ca Opt să spună vreo glumă, dar fața lui este foarte serioasă.

- Băieți, avem nevoie de voi jos!

- Ce este? întrebă Șase, pornind spre Opt. Mogi?

Opt clatină din cap.

- Nu, e Ella.

Cred că tata s-a înșelat în privința acestei noți că va fi una liniștită.

Opt ne prinde de mâini și imediat am sentimentul derutant că lumea a fost smulsă de sub mine. Abia am clipit odată și, brusc, ne trezim în camera pe care Marina o împarte cu Ella.

Ella este pe spate în pat, rigidă ca o scândură, toate părțile fiind adunate grămadă. Ochii ei sunt strâns închiși. Poate lucrul cel mai înfricoșător este firicelul mic de sânge care i se prelinge în jos din colțul gurii. Și-a mușcat buza de jos destul de tare încât să-și dea sângele.

Marina îngenunchează lângă pat, tamponând gura Ellei cu un șervețel. Ea continuă să rostească în șoaptă numele lui Ella, încercând s-o trezească. Ella nu se mișcă decât să încleșteze și descleșteze pumnii.

- De cât timp e așa? întrebă tata.

- Nu știu, spune Marina, părând panicată. S-a dus la culcare înaintea mea, spunând că e obosită de la antrenament. Am găsit-o așa și nu vrea să se trezească.

Mă uit în jur, dar nu sunt sigur că pot să fac ceva. Mi se pare că și ceilalți au același sentiment. Toată lumea s-a adunat în cameră sau stă în picioare în ușă, pe chipul tuturor citindu-se sentimentul de incertitudine.

- Chestia asta nu s-a mai întâmplat până acum? o întreb pe Marina.

- Ai fost aici mai devreme, atunci când a țipat, răspunde ea. Până acum, mereu s-a trezit.

- Nu-mi place chestia asta, mormăie Nouă din ușă. Bernie Kosar pare să fie de acord; el stă la picioarele patului, adulmecând aerul ca un câine de pază în capturarea un miros rău.

- A transpirat foarte mult, spune Marina.

- Un fel de febră? întrebă John.

- În viziunile mele, nu a fost niciodată așa, spune Opt. Voi ați mai văzut asta?

John și Nouă doar dau din cap negativ.

Marina scoate un prosop din sertarul noptierei și începe să tamponeze fruntea Ellei. Măinile ei tremură atât de tare încât Sarah îi ia prosopul.

- Lasă-mă pe mine, spune ea.

Opt o cuprinde pe Marina de talie în timp ce se îndepărtează de pat. Ea se sprijină de el cu recunoștință.

- Ar trebui să încercăm s-o vindecăm? se întreabă Șase. Sau să folosim una dintre pietrele de vindecare?

- Nu avem ce să vindecăm, răspunde John. Sau, ceea ce ar trebui vindecat nu este vizibil. Iar dacă folosim piatra... cine știe ce s-ar putea întâmpla, poate va suferi și mai mult.

- Ați încercat să-i deschideți ochii? sugerează Cinci. Toată lumea se uită la el ciudat, de parcă sugestia lui ar fi fost prea dură, dar, de fapt, nu pare a fi ceva mai rău decât suferința resimțită de Ella din cauza coșmarului. Ce? Aveți vreo idee mai bună?

Delicat, tata ridică una dintre pleoapele Ellei. Ochiul ei este complet dat peste cap; putem vedea doar albul ochiului. Îmi amintesc când Mark James m-a trântit de pe frânghia din sala de sport și a trebuit să mi se facă un test de comoție. Mi-au băgat lumina de la o lanternă în ochi.

- John, poate că ai putea folosi Lumenul tău? sugerez. E luminos, ar putea s-o trezească.

John se apleacă peste ea, își aprinde mâna ca o lanternă și direcționează lumina strălucitoare în ochiul Ellei. Pentru o clipă, corpul ei se oprește din convulsii și pare să se relaxeze.

- Ceva se întâmplă, șoptesc eu.

- Ella, trezește-te, o îndeamnă Marina.

Mâna Ellei se ridică și prinde încheietura mâinii lui John cu o forță care-l sperie. Îmi amintește de unul dintre acele filme de groază în care fetița este posedată de un demon. Mâna ei luminează roșu atunci când atinge pielea lui John.

- Ce face? șoptește Sarah.

Pentru o clipă, John arată nedumerit. El începe să spună ceva, dar ochii i se rostogolesc în cap și trupul i se contorsionează, toți mușchii încordându-i-se deodată, apoi, ca și cum toată vloga ar fi ieșit din el, cade ca o păpușă cu sforile tăiate, chiar pe podea lângă patul Ellei.

- John! strigă Sarah.

Mâna Ellei este încă prinsă de încheietura mâinii lui John. Nouă dă năvală în cameră.

- Ia-o de pe el!

Marina îi blochează drumul lui Nouă.

- Așteaptă! Nu o atingeți!

Fără să o asculte, Sarah se apleacă și examinează mâna Ellei care e tot prinsă de încheietura mâinii lui John. El nu se mișcă, nu își revine deloc, nici chiar atunci când Sara îl scutură. Indiferent ce i-a făcut atingerea Ellei lui John, se pare că nu are același efect asupra oamenilor, deoarece Sarah nu este afectată.

Șase pășește înainte, ca să se uite mai de aproape, și văd mâna Ellei întinzându-se spre ea, degetele contractându-se și relaxându-se.

- Uită-te la ea, spun eu, și o prind pe Șase de tricou, trăgând-o înapoi. Ceilalți garzi observă gestul de a prinde făcut de mâna Ellei și toată lumea face un pas prudent înapoi, îndepărtându-se de pat. De îndată ce nu mai există niciun garde la îndemână, mâna cade fără vlagă înapoi pe pat. Ea arată ca mai înainte, prinsă într-un coșmar. Cu excepția că, acum, John i s-a alăturat.

- Ce naiba se întâmplă? se întrebă Nouă.

- I-a făcut ceva, șoptește Cinci.

Sarah leagănă capul lui John în poală, mângâindu-i părul. În apropiere, tata ridică ușor mâinile Ellei și le învelește sub pătură. Mă uit la ceilalți garzi. Sunt obișnuiți să fie mereu pe fugă, să răspundă la amenințări fizice, să lupte și să distrugă. Dar cum ar trebui să scape, sau să se apere, de ceva care-i atacă din interior?

CAPITOLUL 30

Nimeni nu a dormit în acea noapte. Mă rog, cu excepția celor doi, care nu au putut fi treziți, iar acesta nu cred că este un somn pe care și-l dorește cineva cu nerăbdare.

Împreună cu tata, l-am ridicat pe John și l-am pus pe pat lângă Ella, așezându-i unul lângă altul, cei doi tresărind sporadic. Sarah refuză să plece din cameră; îl ține pe John de mână, mângâindu-l ușor, încercând să-l trezească. Nici Bernie Kosar nu vrea să plece; el stă ghemuit la picioarele patului, gemând din când în când, adulmecându-l pe John și picioarele Ellei.

La câteva ore după ce John s-a prăbușit, mi-am strecurat capul pe ușa camerei. Sarah își ține capul aplecat, lipit de dosul palmei lui John. Nu sunt sigur dacă doarme sau nu, dar nici nu vreau s-o deranjez. Nimic nu s-a schimbat cu John și Ella. Mușchii lor faciali tresară, iar trupurile lor tresaltă de parcă tocmai i-a trezit cineva brusc dintr-un vis și se străduiesc să-și revină, să-și recapete echilibrul. Am avut și eu astfel de vise, cele în care călătoream sau cădeam de pe bicicletă, și întotdeauna mă trezeam înainte de a lovi solul. Asta nu pare a fi și cazul lui John și Ella.

Arunc o privire mai atentă la John. Au trecut doar câteva ore, dar deja pielea lui a luat o paloare similară cu a Ellei, iar în jurul ochilor i s-au format cercuri întunecate. Parcă a fost golit de viață. Acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, Ella părea destul de în regulă înainte de antrenamentul din această dimineață. Mă îngrijorează faptul că aceste coșmaruri iau un aspect fizic, iar asta îi slăbește pe John și Ella, sau mai rău.

- Sarah? îi șoptesc și apoi îmi dau seama că nu am de ce să vorbesc în șoaptă. Vrem ca cei doi să se trezească. Mai bine aș bate în oale și tigăi. Toată lumea se adună în camera de zi, îi spun.

Sarah refuză, clătinând din cap.

- Vreau să rămân aici, spune ea încet. Nu plec de lângă ei.

Dau din cap în semn că sunt de acord, nu vreau să agravez problema. Părăsesc încăperea și mă duc direct spre atelier, unde tatăl meu și-a petrecut restul nopții aplecat deasupra unui calculator. Când intru, probele de limbă se derulează pe ecran, dar nu arată că este mai aproape de descifrarea documentelor mogadoriene.

- Ceva? întreb.

- Nu încă, îmi răspunde el, întorcându-se către mine. Clipește de câteva ori cu ochii dilatați de la atâta privit la ecran. Am lucrat la un auto-decodor, așa că nu mai trebuie să stau aici să monitorizez progresul. Sunt de școală veche. Sunt un pic în urmă când vine vorba de software, dar ar trebui să-l pot sparge până la urmă. Sper doar să fie suficient de rapid.

Arunc o privire asupra paginilor mogadoriene scanate.

- Crezi că toate astea conțin ceva în legătură cu coșmarurile?

- Nu știu. Sincronizarea pare să se potrivească.

- Da.

Am observat telefonul mobil al tatei stând pe birou. Îl ating cu degetul pe ecran.

- Ai mai încercat să-l suni pe Adam?

Nu credeam că e posibil, dar fața lui s-a posomorât și mai mult.

- Da. Nici un progres nici acolo.

L-am bătut pe umăr.

- Vino. Ceilalți au ședință și vor să participăm și noi.

Garzii rămași așteaptă în camera de zi a apartamentului de lux. Ei discută deja situația coșmarurilor, discuție care este destul de asemănătoare cu cele pe care le-am avut deja în ultimele câteva ore, fără a face nici un progres.

- Ella a mai făcut asta cu mine înainte, spune Marina, vocea ei fiind liniștită. M-a aspirat în visul ei. Ar fi trebuit să-l avertizez, ar fi trebuit să vă avertizez pe toți. Dar am mai atins-o și înainte, când am încercat mai întâi s-o trezesc, și nu s-a întâmplat nimic. M-am panicat. . . .

Stând lângă ea pe canapea, Opt își pune brațul în jurul umerilor lui Marina. Ea se sprijină pe el.

- E în regulă. Nu aveai de unde să știi ce se va întâmpla.

Nouă se plimbă înainte și înapoi de-a lungul încăperii, ceea ce este o îmbunătățire față de urcatul pe tavan. Probabil că ar fi ajuns să se plimbe în jurul candelabrului dacă nu l-ar fi pleznit Șase pentru că o enerva. Pentru prima dată, el nu s-a deranjat să riposteze și și-a reluat ritmul în altă zonă a camerei mai puțin deranjantă. Când am intrat, s-a uitat la mine cu speranță.

- Ei bine? întrebă Nouă.

Dau din cap negativ.

- Nicio schimbare. Încă nu s-au trezit.

Cinci își pleznește picioarele cu mâinile, de frustrare.

- Chestia asta e de rahat. Mă simt inutil stând aici.

Fruntea lui Șase s-a încrețit de consternare când am intrat, dar s-a întors către Cinci când acesta a vorbit. Ea dă din cap încet, fiind de acord cu el.

- Ar trebui să vorbim despre asta.

- Despre ce? întrebă Marina.

- Despre continuarea misiunii noastre. Cufărul lui Cinci nu se poate recupera singur.

Nouă se oprește, atenția fiindu-i atrasă de ceea ce tocmai a spus Șase. Marina pare a fi agasată de ideea de a merge într-o misiune.

- Vrei să pleci acum? întrebă Marina. Ai înnebunit?

- Șase are dreptate, intervine Cinci. Nu rezolvăm nimic stând pe aici.

- Prietenii noștri sunt acolo în comă și tu vrei să-i lași baltă? șuieră Marina.

- O faci să sune a cruzime, dar eu încerc să fiu practică, spune Șase.

Sună similar cu ceea ce mi-a spus și mie pe acoperiș, în legătură cu reținerea ei de a începe o relație din cauza unui astfel de moment, când lucrurile merg de rahat. Se pare ca acest moment a sosit.

- Este practic, dar asta nu înseamnă că e și corect, am murmurat eu. N-am vrut să spun asta cu voce tare, dar a fost o noapte lungă și am o mulțime pe cap.

O umbră de durere trece peste fața lui Șase, dar a dispărut de îndată ce s-a uitat la mine. Ea se întoarce spre Nouă.

- Ce părere ai?

- Nu știi, spune Nouă. Nu-mi place să-l abandonez pe John și să fug.

- Dacă nici chiar Nouă nu susține plecarea în misiune, atunci știi că nu-i o idee bună, spune Marina categorică, părând exasperată. Ce se va întâmpla dacă vor avea nevoie de noi, Șase?

- Nimeni nu-i abandonează, spune Cinci cu voce scăzută. Nu-i abandonăm, dar nici să stăm aici să purtăm discuția asta inutilă. Oamenii vor avea grijă de ei, la fel cum au avut și până acum.

- Absolut, spune tata. Vom face tot ce putem.

- Trebuie să ne dăm seama de ce se întâmplă asta, spune Marina. Dacă nu ce cauzează coșmarurile, măcar să aflăm ce a făcut Ella de l-a doborât pe John.

- Ați observat cum îi strălucea mâna când l-a atins? întreb eu. A fost ca o Moștenire sau ceva.

- Ce fel de Moștenire face asta? întreabă Nouă, arătând spre dormitor.

- John a crezut ea își folosește noua Moștenire cu care l-a speriat pe Setrákus Ra în New Mexico, spune Marina gândindu-se la asta. Niciodată nu am avut ocazia s-o testăm.

- Sau poate că telepatia ei a luat-o razna. Poate că i-a intrat ceva în cap și și-a pierdut controlul, sugerează Opt. Abia a început să-și folosească Moștenirea asta. Cine știe de ce ar putea să fie capabilă?

Mă gândesc la timpul petrecut de noi în Paradise, amintindu-mi cât de mult a muncit John pentru a-și controla Lumenul. Se pare că telepatia Ellei ar fi o Moștenire chiar mai dificil de a stăpâni. L-am observat pe Cinci dând din cap încet, ca și cum și-ar fi amintit ceva.

- Pe vremea când mi-am dezvoltat *Externa* prima dată, am avut probleme cu revenirea pielii mele la normal, spune Cinci. Albert a folosit o prismă din cufărul meu și a fost de ajutor, nu știu..., mă relaxa cumva. Am reușit să-mi schimb pielea înapoi.

Șase se uită spre Cinci.

- Ca să vezi. Un alt argument pentru a merge la Everglades, ca să luăm chestia aia.

Nouă dă din cap în semn că este de acord.

- Nu pot să cred asta, dar s-ar putea să ai totuși dreptate, Cinci.

Cinci își ridică mâinile în sus.

- Păi, stai așa, nici măcar nu știu dacă va funcționa pe Ella. Sau cum funcționează.

- Eu tot nu cred că ar trebui să-i lăsăm așa, spune Marina.

- De fapt, cred că separarea voastră de John și Ella este o idee bună, spune tatăl meu. Cine ne poate garanta că chestia asta nu ar putea începe să se răspândească cumva, mai ales dacă are legătură cu telepatia ei? Nu ne putem permite să avem pe vreunul dintre voi în stare de comă.

- Cum putem lupta cu asta? întreabă Nouă morocănos, fruntea lui fiind ridată, probabil epuizând toate căile posibile de a scăpa de coșmar. Adică, dacă Setrákus Ra ne poate băga într-un vis-comă, cum ar trebui să ripostăm la așa ceva?

- Ne-a mai atacat cu aceste vise și înainte, spune Opt. Ne-am trezit, nici o problemă.

- De data asta e diferit, insistă Marina.

- Data trecută Johnny s-a trezit, spune Nouă. Asta înseamnă că rahatul ăsta a devenit mai puternic.

- Sau poate că diferența o face Ella, spune Șase. Poate că Setrákus Ra s-a concentrat pe ea pentru că știa că poate să-i facă puterile psihice s-o ia razna.

Mă uit către Cinci.

- Și crezi că prisma asta din cufărul tău poate fi de ajutor?

El ridică din umeri.

- Nici măcar nu știu sigur ce face, doar că pe mine m-a ajutat. Mi se pare mai productiv să mergem după Cufăr decât să stăm aici.

Nouă bate din palme.

- Sunt de acord cu Cinci. Să plecăm naibii de aici.

De când s-a opus misiunii din Everglades și până acum, Marina a fost tăcută. Acum, Șase se duce la ea și îi pune o mână pe braț.

- Ești în regulă cu asta? întreabă ea.

Marina dă din cap încet.

- Dacă tu crezi că asta este cea mai bună modalitate de a-i ajuta, atunci sunt cu tine.

A trebuit să cobor în garaj pentru a-i vedea pe garzi plecând. Sarah nu s-a clintit de lângă John, iar tata s-a dus din nou să verifice traducătorul mogadorian. Am un dosar complet cu documente pe care John mi-a cerut să le pregătesc folosind calculatorul lui Sandor – permise de conducere false pentru fiecare garde, câteva pagini cu documentare despre o excursie școlară falsă, itinerariul lor de zbor direct de la Chicago la Orlando. Aceștia ar trebui să poată călători nedetecțați.

Scot din dosar documentele lui John și să le bag în buzunar.

- Cred că nu veți avea nevoie de astea, spun eu, dându-i restul de documente lui Șase. Am ținut mâna pe dosar o secundă mai mult decât trebuia, iar Șase a sfârșit prin a fi nevoită să-l tragă din mâna mea.

- Îmi pare rău. Sunt doar puțin nervos.

- Asta e mișcarea pe care trebuie s-o facem, Sam. Va fi bine.

Nouă m-a bătut pe umăr și s-a dus să aleagă o mașină pentru drumul spre aeroport. Cinci îl urmează, nederanjându-se să-și ia la revedere. Spre surprinderea mea, Marina mă cuprinde într-o îmbrățișare.

- Aveți grijă de ei, bine? spune ea.

- Desigur, am răspuns, încercând să sune liniștitor. Vor fi bine. Voi doar grăbiți-vă să vă întoarceți.

Opt dă din cap spre mine, apoi el și Marina l-au urmat pe Nouă. După ce au plecat, am rămas doar eu cu Șase. Ea se apucă să răsfoiască documentele pe care i le-am dat, dar sunt sigur că voia să-mi mai spună ceva.

- Totul e acolo, îi spun.

- Știu. Doar mai verific odată, răspunde ea ridicându-și privirea spre mine. Ar trebui să ne întoarcem până mâine seară, cel târziu.

- Să ai grijă, îi spun eu.

- Mulțumesc, spune ea atingându-mi brațul.

Urmează o pauză ciudată, niciunul dintre noi nu știe sigur ce să facă. Aș fi vrut să mai fi avut măcar cincisprezece minute în plus atunci când am fost cu ea singur pe acoperiș. Simt că atât ar fi fost de ajuns pentru a descoperi ceea ce se întâmplă între noi. Acum, stăm aici ca un cuplu care tocmai s-a întors de la o primă întâlnire foarte bizară, niciunul neștiind la ce se gândește celălalt și nici dacă acesta este un moment potrivit pentru a face o mutare. Ei bine, poate că Șase știe exact la ce mă gândesc eu și pur și simplu nu știe ce să facă cu aceste informații. Eu cu siguranță nu am nicio idee despre ceea ce se întâmplă în mintea ei. Mă simt ca și cum ar trebui să spun sau să fac ceva, dar momentul trece, iar ea își ia mâna de pe brațul meu și pleacă să se alăture celorlalți. Orice ar fi între noi, va trebui să aștepte.

Apartamentul de lux al lui Nouă pare chiar mai mare acum că s-a golit. Mă plimb pe holurile pustii și prin camerele generoase, neștiind sigur ce ar trebui să fac. Sfârșesc prin a mă întoarce în camera Ellei pentru a verifica situația, tocmai când Sarah pleca. Este prima dată când pleacă de lângă John, de când el a fost doborât.

- Tatăl tău mi-a pregătit ceva de mâncare, îmi explică ea posacă, arătând epuizată după ce a stat trează toată noaptea.

- Da, nu-i place ca oamenii să moară de foame, am răspuns. Sarah îmi zâmbește slab, iar eu îi pun mâna pe spate, ghidând-o spre bucătărie. Își pune capul pe umărul meu în timp ce mergem.

- Am avut multe discuții și dispute pe subiectul că unul dintre noi va fi rănit. Asta este cea mai frecventă discuție în relația noastră. Ea râde amar. Culmea e că mereu am crezut că eu voi fi rănită, nu John. El ar fi trebuit să fie de neatins.

- Doamne, Sarah, te porți de parcă ar fi fost făcut bucăți sau ceva de genul ăsta. Probabil că se va trezi într-o oră și o să înnebunească atunci când va afla că ceilalți au plecat în misiune fără el. Încerc să par optimist. Probabil că Sarah este prea obosită pentru a observa incertitudinea în vocea mea.

- Dacă el ar fi fost făcut bucăți, probabil că ceilalți l-ar fi putut vindeca, spune ea. Chestia asta este cu totul altceva. Pot să văd durerea pe fața lui. E ca și cum ar fi torturat în fața mea, iar eu nu pot să fac nimic în privința asta.

Îi torn lui Sarah un pahar cu apă și scot din frigider ce a mai rămas din mâncarea chinezească. Nu mă deranjez s-o încălzesc. Mâncăm în tăcere, servind orezul și costița de porc prăjită, rece, direct din cutiile de carton. Repet în mintea mea, ca o mantra, fraza că *va fi bine*, până sunt convins că pot s-o spun cu convingere, chiar dacă nu sunt pe deplin convins că e adevărat.

- Va fi bine, îi spun lui Sarah cu fermitate.

În timp ce Sarah se întoarce în cameră ca să-i supravegheze pe John și Ella, eu încerc să mă odihnesc în camera de zi. Cred că atunci când îți vezi cel mai bun prieten adâncit într-un somn continuu, somnul poate fi un pic enervant. Totuși, corpul meu este mai mult decât epuizat, anxietatea mea este puternică, iar eu trebuie să dorm pentru cel puțin câteva ore.

Primul lucru pe care l-am făcut când m-am trezit a fost să-i verific pe John și Ella. Nu există încă nici o schimbare.

Mă duc spre Sala de Lectură crezând că un antrenament îmi va prinde bine. Poate dacă aș alege cele mai zgomotoase arme din arsenalul lui Nouă pentru a trage la țintă, îi va trezi din somn pe John și Ella.

În drum, mă opresc la atelier. Camera e goală. Probabil că tata este în camera lui, odihnindu-se.

Tableta este încă conectată și pot vedea că cele cinci puncte albastre au ajuns în Florida, iar acum se deplasează încet peste vârful de sud al statului. E bine. Asta înseamnă că Șase și ceilalți nu au avut probleme cu noile acte de identitate false la aeroport și că nu au existat cercetași mogadorieni care să-i fi așteptat ca să pună mâna pe ei. Totul pare să meargă exact așa cum a planificat John. Dacă ar fi a fost treaz să-i vadă acum...

Am observat că ceva clipește în colțul unuia dintre monitoare. Este programul traducător pe care l-a setat tata. Probabil că în tot acest timp a funcționat automat. Deschid folder-ul, iar o casetă de dialog apare sus.

TRADUCERE COMPLETĂ. PRINTEZI ACUM?

Înghit cu greu, nu sunt sigur dacă eu ar trebui să fiu primul care vizionează aceste traduceri mogadoriene, dar, oricum ar fi, dau clic pe YES. O imprimantă de sub birou prinde viață, apoi scuipă afară documentul. Iau prima pagină înainte ca restul de pagini să se termine de printat.

Unele dintre cuvinte sunt amestecate, ceea ce demonstrează clar că programul de traducere nu este 100 la sută exact. Dar chiar și așa, recunosc imediat documentul. L-am mai văzut înainte.

Îmi dau seama că îmi țin respirația, că degetele mi s-au încleștat pe documente suficient cât să se albească. Sunt pironit în loc, neîncrederea și frica mi-au blocat funcțiile motorii.

Țin în mâinile mele o copie a notițelor făcute de tatăl meu despre inventarul din Cuferele garzilor. La finalul paginii este scrisă adresa John Hancock Center.

CAPITOLUL 31

Am ieșit în viteză pe ușa atelierului, aceasta trântindu-se zgomotos în spatele meu. Palmele îmi sunt încinse și pline de transpirație, aproape că documentele radiază căldură. Minteă mea procesează rapid.

Ce ar putea face mogadorienii cu niște copii ale notițelor tatălui meu? Cum au ajuns acestea în posesia lor?

Mă gândesc la cina din prima noastră seară când tata a povestit detaliile despre perioada lungă petrecută în închisoarea mogadoriană. Îmi amintesc că unii dintre garzi păruseră suspicioși, mai ales atunci când tata a vorbit despre cum s-au "jucat" mogadorienii cu mintea lui. Nouă chiar a spus-o direct cum că asta ar putea fi o capcană.

Dar mie asta nu mi se pare a fi posibil. E tatăl meu. Pot avea încredere în el.

Alerg pe hol până în camera tatălui meu. Nici măcar nu sunt sigur ce o să fac atunci când îl voi întâlni. Să mă confrunt cu el? Să-i spun că trebuie să plecăm naibii de aici?

Camera lui este goală. Arunc o privire rapidă în jur, nici măcar nu sunt sigur ce caut. Un fel de comunicator mogadorian? Un dicționar mog-englez? Nimic nu arată ieșit din comun.

Trebuie să existe o explicație rațională pentru asta, nu?

Dacă nu aș fi văzut cu ochii mei cum se joacă mogadorienii cu mințile noastre, la propriu, și de ce sunt capabili să facă? Îl văzusem pe Adam folosind o Moștenire care a fost, aparent, efectul secundar al extragerii făcute de mogadorieni a amintirilor dintr-un garde mort. Chiar și acum, John și Ella sunt în comă din cauza unui atac telepatic perpetuat de Setrákus Ra. Mogadorienii l-au ținut închis pe tata ani de zile și au făcut pe mintea lui experimente de nedescris.

Oare chiar să fi avut mogadorienii posibilitatea să-i spele creierul?

Poate că tata nici nu își dă seama că e controlat. Poate că ei i-au făcut ceva la creier și apoi l-au lăsat intenționat să scape, știind că ar fi mai valoros liber, colectând informații. Mogii ar fi putut să-l programeze în așa fel încât, în secret, el să le raporteze în timp ce doarme – îmi amintesc că am citit ceva despre cum agenții dubli ar putea fi hipnotizați și apoi să uite. Să fi fost un articol real sau o carte de benzi desenate? Nu mai țin minte.

M-am întors pe hol și am început să strig.

- Tată? Unde ești?

Am să încercat să-mi păstrez vocea normală și constantă. Dacă totuși el este un spion Mogadorian? Nu vreau să-și dea seama că îl bănuiesc.

- Aici, strigă tata din camera în care sunt Ella și John.

Tatăl meu spion pentru extratereștri? Nu are cum. Revino-ți, Sam. Acesta e genul de teorie a conspirației pe care s-ar putea s-o găsec în *Ei sunt printre noi*. Este ridicol. Important este că, în sufletul meu, știu că nu este adevărat.

Deci, de ce sunt atât de nervos?

Stau în pragul ușii camerei Ellei strângând în mână documentele traduse. Sarah a plecat în camera ei pentru a dormi, așa că acolo este doar el și Bernie Kosar care îi păzește pe John și Ella. BK este ghemuit, adormit, tata scărpinându-l în spatele urechilor.

- Ce este, Sam? întrebă el.

Cred că tata și-a dat seama după privirea mea că ceva nu este în regulă. Îl lasă pe BK și se îndreaptă spre mine, dar eu fac instinctiv un pas înapoi pe hol. Păstrez o distanță de siguranță față de tatăl iubitor care m-a salvat dintr-o celulă de închisoare. Grozav.

Arunc documentele spre el.

- De ce mogadorienii ar avea astea?

El răsfoiește hârtiile, dând paginile din ce în ce mai repede, dându-și seama ce reprezintă acestea.

- Astea... astea sunt însemnările mele.

- Știu. Cum au pus mogadorienii mâna pe ele?

Cred că și-a dat seama unde vreau să bat cu întrebarea, pentru pe chipul lui apare o expresie de om rănit.

- Sam, nu am făcut asta, spune el, încercând să sune convingător, dar în glasul lui e un ton de incertitudine.

- Poți fi sigur? Ce se întâmplă dacă... dacă ți-au făcut ceva, tată? Ceva ce nu-ți amintești?

- Nu. Imposibil, spune el, clătinând din cap, parcă încercând să se convingă singur. După tonul lui, îmi dau seama că nu crede cu adevărat că este imposibil. De fapt, cred că gândul ăsta îl sperie. Originalele mai sunt în camera mea? întrebă el.

Împreună, alergăm înapoi în camera lui. Notebook-ul este pe birou, la locul lui. Tata îl ridică și îl examinează cu atenție, ca și cum ar căuta un semn că s-a umblat la el. Îl văd că se încruntă, ca atunci când încearcă să-și amintească ceva. Cred că și-a dat seama că nu poate avea încredere în el însuși, că mogadorienii ar fi putut totuși să-i fi făcut ceva.

Se întoarce spre mine cu o privire sumbră pe față.

- Dacă însemnările mele au ajuns în mâinile mogadorienilor, trebuie să presupunem că acest loc este compromis. Ar trebui să te înarmezi, Sam. La fel și Sarah.

- Și tu? întreb, stomacul meu întorcându-se pe dos.

- Nu pot fi de încredere, a bâlbâit el. Ar trebui să mă închizi aici până la întoarcerea garzilor.

- Trebuie să existe o altă explicație, îi spun eu cu vocea tremurând. Nu sunt sigur dacă eu chiar cred asta sau dacă chiar vreau să fie adevărat.

- Nu-mi amintesc plecarea, spune el. Dar cred că, în acest moment, memoria mea nu este chiar atât de praf.

Se prăbușește cu putere pe patul din camera lui. Își așează mâinile în poală și uită în jos la ele. Pare a fi învins, într-un fel, abandonat atât de mintea sa cât și de fiul său.

Am pornit spre ușă.

- Uite, mă duc s-o iau pe Sarah și niște arme. Dar nu am de gând să te încui. Rămâi aici, bine?

- Stai. M-a oprit ridicând o mână. Ce este asta?

Îl aud și eu. Un sunet hodorogit redus, care vine din sertarul noptierei. Ajung acolo primul și deschid sertarul.

E telefonul pe care l-a folosit tata pentru a comunica cu Adam. Ecranul este luminat, apelul vine de la un număr blocat. În colțul ecranului văd că sunt nouăsprezece apeluri pierdute. Îi dau telefonul tatălui meu. Fața lui se luminează, dar mă simt din ce în ce mai nervos. Prea multe se întâmplă dintr-odată. Mă simt de parcă pereții se prăbușesc peste mine.

Apăs butonul, duc telefonul la ureche și răspund cu vocea mea răgușită.

- Alo?

- Malcolm! Strigă în telefon o voce cu răsuflarea. Unde ai fost ?!

- Sunt Sam, îl corectez eu, iar un sentiment de teamă îmi crește în stomac când recunosc vocea. Adam, tu ești?

Tata sare în sus și mă strânge de umeri, încântat de faptul că Adam este încă în viață. Aș vrea să mă pot simți ușurat, dar modul în care suna vocea lui la telefon..., e ca și cum mai multe vești proaste sunt gata să apară.

- Sam? Sam! Unde e tatăl tău?

- Este...

- Nu contează! Nu contează! strigă el. Ascultă-mă, Sam. Ești în Chicago, nu? John Hancock Center? "

- Cum... De unde știi asta?

- Ei știi, Sam! strigă Adam. Ei știi și vin după voi!

CAPITOLUL 32 (Marina)

- STAȚI!

Cu toții ne aplecăm pe o parte în timp ce Nouă, din întâmplare, conduce barca noastră cu ventilator – este exact cum vă spun, o barcă mică propulsată din spate de un ventilator gigantic - plutind pe o apă turbulenta prin mlaștină. Opt aproape își pierde echilibrul și trebuie să se prindă de brațul meu ca să se echilibreze. Îmi zâmbește sfios și mă lasă să pleznesc un țânțar. Aerul este gros și umed, zumzetul insectelor poate fi auzit chiar peste zgomotul făcut de *ventilatorul* bărcii noastre. Locul acesta miroase a sol bogat, îngrășământ natural.

- Ia uitați-vă la aia! strigă Opt ca să acopere zgomotul produs de motorul bărcii. Mă uit spre locul indicat, unde un pat de crini este deranjat de ceva care înoată prin apă. La început am crezut că este un alt buștean, dar apoi am observat solzii de pe coada care se legăna prin apă și am știut că este un aligator.

- Țineți-vă mâinile în barcă, strigă Opt.

Mă uit cum aligatorul dispare printre copacii din stânga noastră. Înțeleg de ce Cinci a crezut că Everglades ar fi un loc sigur pentru a-și ascunde Moștenirile aici; este un labirint de ierburi înalte și apă turbulenta, un loc pustiu, cu excepția găzilor și a animalelor care nu se văd.

Călătorim pe ceea ce este, practic, un drum pe apă, un loc unde iarba deasă și copacii cresc pe ambele părți, pentru a permite navigarea cu barca. Nu doar că nu e nimeni aici, dar nu am văzut nici măcar un singur om de când am plecat cu barca de la locul de închiriere în urmă cu o oră. Am văzut doar o cabană șubredă între capătul unui drum de țară și marginea mlaștinii. Am avut de ales dintre trei bărci cu ventilator, ruginite, legate de un ponton șubred. Omul solitar care locuiește acolo, ars de soare și mirosind ca o combinație de alcool și combustibil, ne-a prezentat un tutorial cu privire la funcționarea bărcii înainte de a accepta niște bani în schimbul unei hărți a zonei, hartă făcută după ureche, și cheile de la barcă. Nu a pus nici un fel de întrebări, fapt pentru care am fost recunoscători cu toții.

Șase se uită pe harta localnicului. O compară cu harta Everglades pe care a printat-o de pe internet, cea pe care Cinci a marcat locația Cufărului său. Ea își mută privirea de la harta ei la harta pătată, dar mai detaliată în privința afluenților locali și a canalelor înfundate. Îi vine să arunce cu documentele, enervată.

- Nu pot să-mi dau seama, mormăie ea.

- Nu-ți face griji, îi răspunde Nouă, conducând barca în direcția înainte, spre apusul soarelui. Cinci a spus că știe unde mergem. Lasă-l să se facă util, ca să se schimbe.

Ridic privirea și mă uit pe cer în căutarea lui Cinci. A zburat de vreo cincisprezece minute, spunând că ar putea găsi Cufărul mai repede de sus. Orizontul începe să capete o nuanță de roz care, în mod normal, mi s-ar părea frumos, dar aici pare, oarecum, de rău augur.

- Nu vreau să credeți că sunt vreo fricoasă, spun eu precaută, așezându-mi părul umed după ureche, dar, vă spun serios, eu nu aș vrea să fiu aici după apusul soarelui.

- Nici eu, adaugă Opt, lovind ușor harta din mâinile lui Șase. Mai ales dacă stimatul nostru navigator nu știe cum să ne întoarcem la civilizație.

Șase își îngustează ochii, încruntându-se către Opt, dar nu răspunde. Nouă doar râde. Pete uriașe de sudoare îi acoperă cămașa, iar gângăniile bâzâie în jurul lui neîncetat, dar el nu pare să observe. De fapt, Nouă pare că se bucură de asta - umiditatea, cămașa lipicioasă, sentimentul de pericol... Este elementul său natural.

- Mă gândeam că, după ce ne terminăm treaba, am putea merge la un camping, spune el.

Opt și cu mine gemem. Dacă nu erau aligatorii care înoată pe sub noi, cu siguranță aș fi profitat de această ocazie ca să-l arunc în apă pe Nouă. Mă uit din nou la cer, încercând din nou să-l zăresc pe Cinci..

- Sunt sigură că se va întoarce în curând, spun eu. Nu există nici un motiv să nu fim optimiști. Până în prezent, această misiune a decurs bine și nici nu sunt semne de vreo problemă. Eu încă nu mă simt în regulă pentru că i-am lăsat în urmă pe John și Ella, dar oamenii au avut dreptate. Nu puteam face nimic pentru ei în Chicago. Nu-mi dau seama cât de entuziasmat este Nouă, dar cu siguranță se simte mai bine aici făcând ceva, căutând un mod de a-i ajuta pe prietenii noștri și de a câștiga acest război.

Atâta timp cât nu ne rătăcim în mlaștina asta. Nimic bun nu ar rezulta din asta.

O umbră trece pe deasupra. E Cinci. Trece peste barcă, înainte să aterizeze ușor lângă noi. Din tricoul lui alb picură transpirația.

Nouă îl ia în primire.

- Probabil că vom pierde câteva kilograme dacă stăm aici destul de mult, nu-i așa, băiete?

Cinci scrâșnește din dinți, scoțându-și tricoul ud de pe el. Toți suntem transpirați și mirosim urât, dar, din anumite motive, Nouă nu se poate abține să nu se ia de Cinci. Am sperat că antrenamentul cu capturarea steagului îi va ajuta să-și rezolve problemele, dar încă mai există tensiuni între ei.

- Ignoră-l, îi spun lui Cinci. Ți-ai găsit Cufărul?

Cinci dă din cap, arătând în direcția spre care mergem deja.

- Există un petic de pământ solid la aproximativ o milă mai departe. Acolo este.

Nouă suspină.

- De ce nu zbori până acolo și să te întorci cu Cufărul aici, omule?

Cinci zâmbește superior către Nouă.

- N-ai ascultat planul, nu? Am votat că tu o să faci toată munca manuală și munca brută.

- Huh? Confuz, Nouă se uită la Opt. Serios?

Opt ridică din umeri, intrând în joc.

Șase face un gest de exasperare.

- Condu naibii barca asta, Nouă.

- Am înțeles, căpitane, spune Nouă, ridicând două degete. Cufărul, venim imediat.

Șase își întoarce privirea către Cinci. E mult mai liniștită decât de obicei.

- De ce nu ți-ai luat Cufărul? întrebă ea brusc.

Cinci ridică din umeri.

- Se face întuneric și este un loc bun pentru a ne odihni, dacă avem nevoie.
- Vezi? strigă Nouă încântat. Camping!
- În nici un caz, spune Opt, clătinând din cap vehement. Condu chestia asta mai repede ca să putem ieși de aici.

Nouă accelerează barca, rezultând un jet de vapori de apă.

Cred că locul în care ne-a condus Cinci poate fi descris cu greu ca fiind o insulă. Într-adevăr, e doar un morman de noroi în mijlocul mlaștinii, care se sprijină pe un copac masiv și noduros care arată că este acolo de la începutul timpului. Rădăcinile copacului sunt atât de întinse încât Nouă a trebuit să conducă barca cu grijă, nedorind să rămână blocat în vreuna dintre ele. Coborâm din barcă și urcăm pe mormanul acela, picioarele noastre afundându-se în noroi și alunecând pe proeminențele inegale ale arborelui. Există un petic de iarbă înaltă crescută din apa din jur, iar ramurile de sus ale arborelui sunt atât de numeroase și de groase încât întreaga insulă mică este aruncată în umbră, răcoarea simțindu-se imediat ce pășești pe ea. Este, de fapt, cu aproape zece grade mai rece aici decât a fost pe apă.

- Este un loc destul de mare, îi spun lui Cinci.

Pieptul lui Cinci se umflă un pic, rar i se întâmplă să fie complimentat.

- Da. Am campat aici o noapte. Copacul acesta bătrân este uimitor. Mă gândisem că o să-l găsec fără probleme.

- Felicitări, mormăie Nouă, plesnind un gândac de pe gât. Deci, unde ți-e Cufărul ăla nenorocit?

Cinci ne conduce chiar la baza copacului. Sub picioarele noastre este o rețea complicată de rădăcini; e ca și cum copacul este un pumn înfipt în pământ, iar rădăcinile sunt degetele, noroiul ieșind printre ele de parcă ar fi stors printr-o încheștare a pumnului. Cinci îngenunchează sub un nod de rădăcini, un loc un pic torsionat, aproape ca un cot. El se întinde pe sub rădăcinile care formează un buzunar moale de noroi.

- Este aici, dedesubt, spune Cinci, pipăind în jur. Aproape l-am luat.

Noroiul face un zgomot de plescăit când Cinci trage Cufărul afară, ca atunci când nu ne place că trebuie să renunțăm la premiul nostru. Îngenunchează în fața lui și șterge noroiul de pe suprafața de lemn.

Opt mă bate ușor pe umăr și arată spre un loc în care iarba înaltă se desparte. Văd capul plat și ochii galbeni ai unui aligator, poate același cu cel de mai devreme.

- Se pare că cineva suferă de foame, glumește Opt.
- Ne-a urmărit? întreb eu, în parte glumind, dar și un pic speriată. Mă dau mai aproape de Opt.
- Sunt o mulțime de aligatori pe aici, spune Cinci absent, ridicând Cufărul.
- Vorbești cu animalele, nu-i așa? întrebă Nouă. Spune-i fiarei că nu vrem probleme.
- Poate îl voi păstra ca animal de companie. Sau o să-mi fac o haină frumoasă din el, răspunde Nouă, în timp ce se concentrează asupra animalului care se apropie. Ceva se schimbă brusc în fața lui. Stați...

Un al doilea cap de crocodil apare lângă primul, apoi, câteva secunde mai târziu, un al treilea cap iese din noroi. La început, m-am gândit că suntem urmăriți de o haită de aligatori, dacă un astfel de lucru este posibil. Dar apoi, cele trei capete se ridică din apă ca unul, un gât gros conectându-le pe toate la un singur trup. Gâtul dispăre sub stratul de blană neagră udă și uleioasă de pe trunchiul fiarei, picături de apă sărind violent când fiara își întinde o pereche de aripi lucioase, ca de liliac. Când se ridică complet, are aproape cincisprezece metri înălțime și stă pe o pereche de picioare aproape umanoide. Se apleacă înainte, iar șase perechi de ochi se holbează la noi cu lăcomie.

- Aveți grijă! strigă Șase, tocmai când creatura bate din aripi și se ridică în aer.

Creatura zboară către mine. E amuzant să te gândești la asta într-un astfel de moment. Picioarele monstrului sunt imense, ghearele ondulate se întind de la fiecare picior treizeci de centimetri, la fel și la călcâie. Dar partea de jos a picioarelor monstrului pare a fi moale, o pereche de cicatrici în formă de S se văd imprimate în țesutul de acolo, de parcă un specialist științific mogadorian și-a semnat munca.

Văd toate acestea înainte de momentul în care dihania încearcă să sară pe mine.

- Ferește-te! Opt mă cuprinde de talie și mă teleportează mai în spate. Ghearele de la picioarele aligatorului-mutant sfâșie cu ferocitate o bucată din rădăcina pe care tocmai stătusem eu.

- Cum naiba ne-au găsit? spune Nouă printre dinți, extinzându-și bastonul în formă de țeavă.

- Nu văd nici urmă de mogi, strig eu uitându-mă în jur, încercând să cuprind întreaga mlaștină.

- Ar putea fi singur?

- Mă duc să-l întreb.

Nouă țâșnește în față. Fiara se repede spre el cu una din cele trei guri. Nouă își ridică bastonul și lovește spre cea mai apropiată gură, zburându-i câteva colți îngălbeniți. Cu un cap răcnind de durere, monstrul biciuiește aerul cu o aripă, forțându-l pe Nouă să se dea înapoi.

Cinci dă drumul Cufărului pe pământ și îl deschide. Șase îl apucă de umăr.

- Ce naiba? țipă ea. Nu ai văzut chestia asta când ai cercetat zona de sus?

- A venit pe sub apă. Cum aș fi putut s-o văd? Vocea lui Cinci este calmă, el nu pare speriat deloc, spre deosebire de modul în care John l-a descris în ultima lor bătălie. Nu vă faceți griji, continuă el. Am aici exact ce îmi trebuie.

- Un pic de ajutor?! strigă Nouă în timp ce se ferește de una dintre gurile hăpăitoare ale monstrului.

Opt se teleportează direct deasupra celo trei capete ale creaturii. Lovește cu putere o căpățână direct în bot, apoi se teleportează lângă Nouă. Fiara scoate un urlet, dă din aripi și încearcă să se ridice în aer. Nouă și Opt se despart, încercând să flancheze fiara.

În timp ce Cinci răscolește prin Cufăr, Șase își flutură mâna în aer.

- Marina, păzește-mi spatele cât mă ocup eu de chestia asta.

Am auzit primele picături ale furtunii croindu-și drum prin frunziș.

Cinci scoate din Cufăr un fel de manșon din piele. Și-l pune peste antebraț. Când flexează mâna, apare o lamă de un metru care iese din partea inferioară a încheieturii mâinii. Cinci zâmbește.

- Mi-a fost dor de tine, spune el către manșon, lama alunecând înapoi când flexează mâna din nou.

- Șase, hai mai repede cu fulgerele alea! strigă Nouă. Monstrul se apleacă spre el. E tot ce poate face ca să-i apuce bastonul, apărându-se cu o serie de mușcături ale celor trei guri pline de colți. Pășind înapoi ca orbul, Nouă se împiedică de o creangă și cade în fund. Fiara este pe cale să sară pe el când Opt își schimbă forma, transformându-se în ceva masiv, jumătate om, jumătate mistreț. Unul dintre avatarurile lui Vishnu, presupun. El apucă creatura de coada de aligator și o smucește înapoi, ca să nu îl devoreze pe Nouă.

Fiara se răsucește și își înfige colții în umărul lui Opt. El pufnește prin botul lui de mistreț și forma începe să pâlpâie. Văd că are probleme cu păstrarea concentrării din cauza durerii de la mușcătură.

- Opt! țip eu. Vreau să mă duc la el, să-l vindec, dar nu o pot lăsa pe Șase în timp ce se concentrează pe crearea furtunii.

- Du-te să-l ajuți, spune ea printre dinți. Sunt gata să-i dau drumul.

Pornesc cu intenția de a ajunge la Opt. Înainte ca aligatorul zburător să-l poată mușca din nou, un fulger coboară nimicitor din cer. Acesta lovește creatura și o lasă lată, în convulsii și fumegând. Acum plouă mai tare, Șase amplificând furtuna.

Nouă este din nou în picioare. Se repede spre fiara care se chinuiește să-și adune picioarele sub ea. Lovește creatura cu bastonul, dar loviturile cu greu străpung pielea groasă.

În timp ce Nouă atacă, Opt se îndepărtează de monstru clătinându-se, încă în forma lui Vishnu. Revenise la forma sa normală atunci când am ajuns la el și văd răni adânci și zimțate acoperindu-i umărul drept. Apăs cu mâinile pe umărul lui Opt, lăsând sentimentul de gheață să se scurgă din mine în el, și mă uit la rănilor lui mai de aproape.

- Aș putea să te sărut, spune Opt.

- După ce ucidem chestia asta, poate, îi răspund eu.

Monstrul se ridică și își vântură una dintre aripile sale lucioase spre Nouă, dându-l înapoi. De îndată ce Nouă pleacă de acolo, Șase lansează încă două fulgere. Bestia este doborâtă din nou și o gaură apare în membrana aripii sale, dar pur și simplu se ridică înapoi în picioare răgând. Se pare că doar am enervat-o.

- Ce trebuie să facem pentru a opri chestia asta nenorocită? strigă Nouă.

Un fluier-ascuțit umple aerul, atât de tare și ascuțit încât îmi face piele ca de găină, ca unghiile pe o tablă. Mă întorc și îl văd pe Cinci suflând într-un flaut complicat, sculptat din obsidian solid. În timp ce sunetul strident umple aerul, el se uită fără să clipească la monstru.

Lupta cu fiara pare a fi pe sfârșite. Creatura își pliază aripile uriașe în jurul corpului și se apleacă la pământ, cele trei capete întorcându-se spre Cufăr, parcă închinându-se.

- Uau, exclamă Opt.

- Vedeți? spune Cinci, lăsând fluierul jos și privind în jur. Simplu.

- Dacă ai avut chestia aia tot timpul, de ce nu ai folosit-o? se enervează Nouă.

- Am crezut că vrei să te mai antrenezi puțin, spune Cinci, zâmbind rece spre Nouă.

Șase scutură din cap.

- Vrea careva dintre voi să ucidă chestia aia ca să putem pleca de aici?

- Bucuros, spune Cinci, pielea lui transformându-se în oțel strălucitor. Face doi pași spre fiara îngenunchiată, dar se oprește chiar lângă Șase. *L-am făcut pe dracu' ghem*, spune Cinci absent. Măcar eu am reușit să-l dobor.

- Ce-ai făcut? întreb cu neîncredere.

Pumnul de oțel al lui Cinci zvâcnește cu o forță pe care n-am mai văzut-o la el înainte, lovind-o pe Șase cu un upercut.

Forța loviturii aruncă trupul lui Șase în aer și aterizează la picioarele mele; îi pot vedea ochii dați peste cap, iar din nări îi curge sânge. O contuzie, în cel mai bun caz, o fractură craniană în cel mai rău. Instinctiv, vreau să mă duc s-o vindec, dar, când încerc să mă aplec, ceva mă lovește în piept - nu tare, nici măcar cu o forță suficientă ca să-mi scoată aerul din mine, dar nu pot merge mai departe. E telekinezie. Cinci mă menține ușor la distanță. Mă uit la el confuză, lacrimile umplându-mi ochii.

Opt sparge liniștea și momentul de uimire.

- De ce faci asta?! strigă el, dar e întrerupt de strigătul lui Nouă.

Corpul lui Cinci a luat consistența cauciucului și brațul lui se întinde ca un tentacul, încolăcindu-se de două ori în jurul gâtului lui Nouă. Nouă se zbate, dar Cinci îl ridică cu ușurință câțiva metri în aer. Brațul se întinde mai departe, ridicându-l pe Nouă la zece metri de sol, apoi îl aruncă în jos. Îl scufundă pe Nouă în mlaștină și îl ține acolo. Vrea să-l înece.

Atât Opt cât și eu înghețăm când Cinci se întoarce să se uite la noi. Expresia lui este deconcertantă, prietenoasă chiar, ținând cont că brațul său întins îl ține pe Nouă sub apă, Șase zace inconștientă la picioarele mele din cauza unui pumn dat mișelește. Văd brațul lui Cinci vibrând acolo unde îl ține scufundat pe Nouă care se zbate încercând să se elibereze din strânsoare. Loviturile lui Nouă nu par să-l afecteze pe Cinci, pentru că nu le bagă în seamă.

Se așează pe Cufăr și se uită la noi.

- Cred că noi trei, probabil, ar trebui să stăm de vorbă, spune Cinci calm.

CAPITOLUL 33 (Sam)

Legătura cu Adam se întrerupe brusc. Mă uit la ecranul telefonului, dar Adam a sunat cu număr ascuns. Nu există nicio cale să-l pot suna înapoi. Oriunde ar fi fost, părea că Adam se mișca foarte rapid, practic strigând peste vântul care se auzea în fundal. Fugea și părea panicat. Eu sunt exact invers: înrădăcinat în loc și simțindu-mă amorțit.

Ce ar face John în această situație? S-ar fi pus în mișcare. Bag telefonul în buzunarul de la spate și trec pe lângă tata, îndreptându-mă spre hol.

- A spus că mogadorienii știu unde suntem și că sunt pe drum. Trebuie să plecăm de aici. Acum! îi spun tatălui meu când trec pe lângă el.

Când mi-am aruncat privirea peste umăr, el era încă în picioare lângă pat.

- Hai, ce mai aștepți?

- Dar dacă... Tata își pune mâinile căuș la nas. Ce se întâmplă dacă nu sunt de încredere?

Oh, corect. Problema cu posibilitatea că tatăl meu ar putea fi un fel de agent dublu care lucrează pentru mogadorieni. Trebuie să existe o explicație mai bună pentru modul în care însemnările sale au căzut în mâinile lor. Poate că el nu este sigur că poate avea încredere în el însuși, poate că este îngrijorat de faptul că memoria lui are lipsuri sau îl înșală. Nu contează. M-am gândit la toate variantele. Am încredere în el.

- Îți mai amintești când ieșisem din Bazei Dulce și voiam neapărat să ne întoarcem ca să-i ajutăm pe garzi? Mi-ai spus atunci că vor mai fi și alte momente în care să mă fac util pentru lorici. Ei bine, cred că aceasta este unul dintre acele momente. Am încredere în tine, tată. Nu pot să fac asta fără tine.

El dă din cap solemn. Fără niciun cuvânt, se apleacă sub pat și scoate pușca cu lunetă pe care a folosit-o ca să doboare monstrul acela din Arkansas, la pompa de benzină.

- Ți-a spus cumva Adam cât timp mai avem? întreabă el.

Drept răspuns, clădirea se cutremură, iar toate luminile pâlpâie. De afară se aude un motor, zgomotul vine de deasupra și e periculos de aproape, urmat de un scrâșnet metalic ascuțit. Ceva tocmai a aterizat pe acoperiș.

- Se pare că nu prea mai avem timp.

Țâșnim în holul unde Sarah tocmai a ieșit din camera ei. Face ochii mari când îl vede pe tata cu pușca în mână.

- Ce a fost sunetul ăsta? întreabă ea. Ce se întâmplă?

- Mogii sunt aici, îi răspund eu.

- Oh, nu, spune Sarah, privind spre camera în care John și Ella zac fără apărare.

Din hol, văd foarte bine ferestrele mari din podea până în tavan, aliniat în camera de zi a apartamentului de lux. O jumătate de duzină de frânghii sunt ancorate de pe acoperiș, iar mogadorienii coboară pe ele în rapel pe peretele clădirii.

- Trebuie să mă duc la John! spune Sarah.

O apuc de încheietura mâinii.

- Nu vom avea nicio șansă dacă nu punem mâna pe arme.

Ferestrele se sparg în urma unor serii de explozii sincronizate provocate de armele mogadorienilor. Un val de aer rece năvălește în penthouse. Mogadorienii pătrund în interior și, în timp ce se desprind de funii, scanează spațiul după ținte. Ei sunt în camera de zi, stând între noi și lift – singura noastră ieșire. Mă mir că nu sunt mai mulți. Dacă eu aș fi atacat ascunzătoarea garzilor, aș fi trimis o întreagă armată. E ca și cum aceștia nu se așteaptă la o rezistență prea mare.

Ne lăsăm în jos instinctiv și intrăm înapoi în camera tatălui meu.

- Mă duc la John și Ella, spune tata. Voi doi mergeți în Sala de Lectură.

Îi aud pe mogi plecând din camera de zi și intrând pe holul nostru.

- Uite-i. Să plecăm la trei. Unu...

Înainte să îl rostesc pe doi, un răget feroce erupe pe hol, iar răspunsul vine cu un foc sălbatic de blastere mogadoriene. Scot capul și mă uit pe hol la timp pentru a-l vedea pe Bernie Kosar sub forma unui urs grizzly, sfârtecând doi mogadorieni. Am uitat complet de BK! Poate că lucrurile nu sunt chiar atât de disperate după cum par.

- Du-te! strigă tata, pornind spre camera Ellei. Ia armele și întoarce-te aici.

BK sare de la un mog la altul, rupându-i cu ghearele sale, spulberând mobilierul după care încearcă să se ascundă mogadorienii. Încasează câteva focuri de blaster și aerul se umple cu miros de blană arsă, dar asta pare să-l înfurie și mai tare. Ghemuit în ușa camerei lui Ella, tata țintește prin lunetă și începe să-i doboare pe mogi.

Sarah și cu mine o luăm în direcția opusă, spre Sala de Lectură și camera cu armament. În spatele meu, focul unui blaster ricoșează în pereți, dar pușca tatălui meu îi răspunde înapoi. Trebuie să ne mișcăm rapid. Mai mult ca sigur că vor mai coborî și alții de pe acoperiș și nu vom fi în măsură să-i ținem pe loc pentru totdeauna.

Brusc, ușa dormitorului din dreapta mea se deschide. Pentru o secundă, simt aerul rece care năvălește prin fereastra spartă, apoi mă trezesc cu un mogadorian care se repede asupra mea. Se înfige cu umărul în mine și mă fixează de perete. Îmi presează gâtul cu antebrațul lui și își apropie fața palidă de a mea, ochii lui negri și fără viață privindu-mă fix.

- Omule, șuieră mogul, spune-mi unde este fata și te omor repede.

Înainte să-l întreb despre care fată vorbește, Sarah îi sparge mogadorianului o vază goală în cap. Mogul se scutură și se întoarce spre Sarah. Furia crește în mine - pentru tot acel timp petrecut în captivitate, pentru ceea ce i-au făcut lui John și Ella. Apuc mânerul sabiei mogulului și o scot din teacă. Cu un strigăt, i-o înfig în piept, transformându-l în cenușă.

- Uau! mă complimentează Sarah.

Aud geamuri sparte prin tot apartamentul. Ușile de la toate camerele care dau în hol sunt deschise cu putere, iar mogii apar din toate direcțiile tăindu-ne calea către tata și Bernie Kosar. Cu ceva timp mai devreme mă gândisem că apartamentul gol arată înfricoșător, dar asta este ceva și mai înfricoșător. Nu îl mai văd pe tata la celălalt capăt al holului. Pușca lui încă se aude trăgând tot mai frecvent. Am auzit cum ceva s-a prăbușit cu un zgomot puternic, parcă s-a răsturnat ceva în camera Ellei.

- Ai venit după fată? strig eu, distrăgându-i atenția și sperând să iau asupra mea o parte din presiunea care apasă pe tata. Este aici!

Intru cu Sarah în atelier, iar vreo zece mogi pornesc pe hol după noi.

Împreună, împingem un teanc de aparate vechi și piese de motoare pe care le-am găsit lângă ușă, vechiturile adunate de Sandor ne-au venit primele la îndemână. Un mog încearcă să forțeze deschiderea ușii, dar se împiedică de toate prostiile de pe podea.

- Asta o să-i încetinească pentru puțin timp, spun eu.

- Ei cred că eu sunt fata după care au venit? Întreabă Sarah cu respirația tăiată. Sau au venit după Ella?

O bucată din ușa atelierului explodează în urma unui foc de blaster, așchiile biciuindu-mi obrazul, aproape intrându-mi în ochi. Cred că timpul ne-a expirat. Sarah mă apucă de braț și ne clătinăm prin atelier când ușa din spatele nostru este pulverizată de mogii invadatori.

Un proiectil rătăcit lovește podeaua între noi, dezzechilibrându-ne și făcând-o pe Sarah să cadă peste o masă. Se aud tot mai multe blastere. Mă aplec încet și o apuc pe Sarah de mână, ajutând-o să se ridice în picioare.

- Sunt bine! țipă ea și fugim, aplecați, spre Sala de Lectură.

Ușa atelierului este acum doar o gaură în peretele afumat din cauza proiectilelor mogadoriene. Ei intră împingându-se unul pe celălalt și se împiedică de vechiturile răsturnate de noi, dar tot avansează. Alături de mine, monitorul care afișează locația garzilor explodează într-o ploaie de scântei. Un blaster mog tocmai m-a ratat.

- Cum putem lupta cu atât de mulți? strigă Sarah când ajungem în Sala de Lectură. M-am antrenat, dar nu împotriva a zece ținte în același timp!

- Avem avantajul terenului propriu.

În Sala de Lectură, Sarah se oprește ca să-și încarce arma, iar eu trec la pupitru. Primii mogi intră în cameră tocmai când pregăteam programarea sălii de antrenament, tastând unul dintre vechile programe de antrenament ale lui Sandor pe nivel de dificultate „Nebunie”. Mogii încă nu îmi acordă nicio atenție, deși încă stau în spatele consolei metalice și apăs butoanele. Sunt mai concentrați pe Sarah. Chiar dacă își dau seama că nu e fata pe care o caută, e încă amenințarea cea mai evidentă, în spațiu deschis și trăgând cu o pereche de pistoale în mogi. Amenințare evidentă și, de asemenea, o țintă ușoară.

- Sarah! În stânga ta! îi strig, ridicând un bloc de acoperire din podea ca să se poată ascundă în spatele lui. Ea se pune la adăpost tocmai când mogadorienii deschid focul.

Fumul începe să umple camera din duzele montate de-a lungul pereților. Unii dintre mogi par confuzi; alții sunt concentrați cu blasterele pe Sarah. Câteva focuri încep să ricoșeze pe partea din față a pupitrului și, instinctiv, mă las în scaun, încercând să mă fac mic. Sper că pupitrul este suficient de puternic pentru a rezista câtorva focuri de blaster. Peste zgomotul produs de blastere, aud cum Sala de Lectură zbârnâie și prinde viață.

O jumătate de duzină de panouri se deschid de-a lungul celor patru pereți, turelele încărcate cu rulmenți de bile ies la vedere.

- Stai jos! îi strig lui Sarah. Începe!

Un foc încrucișat erupe prin toată sala, mogii fiind prinși la mijloc. Acest program de antrenament a fost conceput ca să-i ajute pe garzi să-și practice telekinezia, nu să-i mutilizeze, așa că muniția de mici dimensiuni care este trasă din pereți, nu are viteza necesară pentru a-i ucide pe mogi. Totuși, cred că îi doare ca naiba. Între asta și mingiile medicinale care cad brusc din tavan, așa spune că mogii sunt destul de ocupați acum.

Mă ridic puțin de după pupitru. O bilă de rulment mă lovește cu putere în umăr înainte să mă pot feri. Brațul meu este inflamă, dar am reușit să mă las în jos, uitându-mă la mogi cum sunt ciomăgiți din

toate unghiurile. Văzându-mă, Sarah trimite una dintre arme prin alunecare pe podea. O ridic și mă ascund în spatele pupitrului. Eu și Sarah avem singurele două poziții acoperite din cameră.

Deschidem focul. Nu contează că nu suntem trăgători buni. Mogadorienii sunt ca un stol de rațe. Cu toate împușcăturile care vin din pereți, ei încep să intre în panică. Mulți dintre ei sunt îngenunchiați de bilele trase din turele sau de mingiile medicinale, moment în care eu și Sarah îi luăm la țintă. Unii înceacă să ajungă la ușă. Dacă reușesc să ajungă atât de departe, se aleg cu un glonț în spate din partea noastră.

Doar un minut a trecut de când am pornit programul de antrenament și sala s-a golit de mogi. De obicei, garzii trebuiau să îndure șapte minute înainte de a lua o pauză în timpul antrenamentului. Cred, totuși, că în ei nu trăgea nimeni cu gloanțe reale. Lovesc cu palma panoul de control al pupitrului până când sistemul se oprește.

- A funcționat! strigă Sarah, părând aproape surprinsă. I-am învins, Sam!

În timp ce Sarah se ridică, observ un semn de arsură pe partea exterioară a piciorului ei stâng. Blugii ei sunt ruși, iar pielea prezintă o arsură rozalie care nu sângerează.

- Ai fost împușcată, exclam eu.

Sarah se uită în jos.

- La naiba. Nici măcar nu am observat. Cred că abia m-a atins.

Când adrenalina a început să scadă, Sarah s-a lăsat moale pe mine. Mi-am pus brațul în jurul ei pentru sprijin și pornim cât de repede putem spre ieșirea sălii de antrenament. În drum spre ieșire, luăm cât mai multe arme. Îmi bag un al doilea pistol la spatele blugilor, doar în caz că rămân fără muniție. Sarah renunță la pistolul ei uzual și pune mâna pe o armă ușoară, cu aspect nebunesc, genul pe care îl vezi, cred, doar în filmele de acțiune.

- Știi cum să folosești chestia aia? o întreb.

- Toate funcționează cam la fel, răspunde ea. Trebuie doar să ochești și să tragi.

Aproape că aș fi putut să râd dacă nu aș fi fost atât de îngrijorat pentru tata și John și Ella, aflați în comă. Când ieșim din sala distrusă, călcând peste vechiturile pe care le-am răsturnat chiar noi, nu se mai aude niciun semn de luptă. Apartamentul este straniu de liniștit. Nu sunt sigur dacă e un semn bun sau un semn rău.

Scot ușor capul și mă uit pe hol. Nu e nici un semn că ar mai fi ceva. Podeaua este acoperită cu cenușă mogadoriană, dar, altfel, totul este liniștit. Cel mai puternic sunet este al vântului care suflă prin toate ferestrele sparte de mogi atunci când și-au croit drum înăuntru.

- Crezi că i-am omorât pe toți? șoptește Sarah.

Ca răspuns, auzim un zgomot de tropăit venind de pe acoperiș, de parcă cineva aleargă în bocanci. Probabil că mogadorienii pregătesc al doilea val și vor intra în orice clipă, dându-și seama că primul grup nu a reușit.

- Trebuie să plecăm de aici acum, spun eu, ajutând-o pe Sarah să se sprijine de perete. Ne grăbim să străbatem holul.

Apare Bernie Kosar, încă în formă de urs. Pare rănit, întreaga parte dreaptă fumegând de la arsurile laserelor. Se uită la mine ca și cum încearcă să-mi comunice ceva. Aș vrea să am telepatia lui John. Pare trist, într-un fel. Trist, dar determinat.

- Te simți bine, Bernie? îl întreabă Sarah.

BK mormăie și ia forma unui șoim. Se înalță spre fereastră și iese zburând. Probabil că vrea să se ocupe de mogii rămași pe acoperiș în timp ce noi îi evacuăm pe John și Ella. Acum îmi dau seama ce a

însemnat privirea lui BK; el își lua rămas-bun, în caz că este ultima dată când îl mai vedem. Trag aer în piept și oftez.

- Hai, să mergem, spun încet.

Un dulap blochează intrarea în camera Ellei. Este ciuruit de gloanțe. Evident, dulapul acesta a fost paravanul pe care l-a folosit tata pentru acoperire.

- Tată? șoptesc eu. Drumul e liber, să mergem.

Niciun răspuns.

- Tată?! rostesc eu mai tare, cu un tremur în voce.

Încă nimic. Mă proptesc cu umărul în dulap, dar este prins bine. Mă simt rău, disperat. De ce nu răspunde?

- Acolo! spune Sarah, arătându-mi. Există un spațiu suficient de mare pentru ca cineva să se poată târî printre dulap și partea de sus a ușii. Mă cațăr sus, mă sprijin pe genunchi și aterizez zgomotos pe cealaltă parte. Este nevoie de doar câteva secunde, dar e suficient cât să îmi imaginez că tata a fost lovit în plin cu un foc de blaster, iar John și Ella au fost uciși în somn.

- Tată...? Respirația mi se taie. Mă simt de parcă timpul a încetinit. Mă îndrept spre pat cu picioarele nesigure. Tată?

John și Ella par a fi nevătămați, dar tot comă, complet inconștienți de haosul din jurul lor... Și complet inconștienți că trupul tatălui meu zace peste ei.

Ochii lui sunt închiși. Sângerează de la o rană din abdomen. Ambele mâini sunt strânse acolo, ca și cum încearcă să țină ceva. Pușca lui este aruncată pe podea, urmele mâinilor sale însângerate se văd pe patul armei. Mă întreb cât a mai putut să lupte după ce a fost împușcat. Sarah reușește și ea să sară peste dulap.

- Oh, nu! Sam. . .

O iau de mână, altceva nu știu ce să fac. E rece. Lacrimile încep să-mi umple ochii. Îmi amintesc că într-una dintre ultimele conversații pe care le-am avut cu tatăl meu, l-am numit trădător.

- Îmi pare rău, șoptesc.

Aproape că era să-mi stea inima când tata m-a strâns de mână.

Ochii lui s-au deschis. Observ că are probleme să se concentreze asupra mea și îmi dau seama că nu mai are ochelarii. Probabil i-a pierdut pe undeva în timpul luptei.

- I-am protejat atât cât am putut, spune tata cu vocea sugrumată, sângele scurgându-i-se din colțul gurii.

- Haide, trebuie să plecăm de aici, i-am răspuns, îngenunchind lângă el.

O umbră de durere îi străbate chipul. El scutură din cap.

- Nu și eu, Sam. Trebuie să continui pe cont propriu.

Un urlat acoperă zgomotul luptelor de pe acoperiș. E Bernie Kosar, disperat și în agonie.

Sarah mă atinge ușor pe umăr.

- Sam, îmi pare rău. Nu mai avem mult timp.

Îndepărtez mâna lui Sarah de pe umărul meu, scuturându-mi capul. Mă uit fix la tata, lacrimile curgându-mi acum liber pe obraji.

- Nu, șuier furios, nu mă părăsi din nou.

Sarah încearcă să se strecoare pe lângă mine și să tragă corpul Ellei de sub el. Eu nu o ajut. Știu că așa putea părea a fi prost și egoist, dar nu îl pot lăsa să se prăpădească atât de ușor. Mi-am petrecut întreaga viață căutându-l, iar acum totul este pe cale să se destrame.

- Sam. . . du-te, șoptește el.

- Sam, spune și Sarah către mine, luând-o pe Ella în brațe. Trebuie să-l iei pe John și să mergem.

Mă uit la tata. El dă încet din cap, mai mult sânge i se scurge din gură.

- Du-te, Sam, spune el.

- Nu vreau, îi spun eu, scuturându-mi capul, știind că nu e bine ce fac, dar nepăsându-mi. Nu plec fără tine.

Dar e prea târziu, oricum. Funiile agățate în afara ferestrei se întind când mogadorienii coboară în rapel. Am pierdut prea mult timp, iar Bernie Kosar nu a putut să-i oprească. Al doilea val vine peste noi.

CAPITOLUL 34 (Marina)

Bule de aer ies la suprafața mlaștinii în locul unde Nouă este încă scufundat sub apă. Deja este ținut acolo de aproape un minut. Fac un pas spre mal, dorind să mă scufund și să-l salvez pe Nouă, dar nu sunt sigură dacă Cinci mă va lăsa. Mă urmărește îndeaproape, cu o sprânceană ridicată, de parcă s-ar întreba cum vom reacționa eu și Opt.

- Unde este adevăratul Cinci? întrebă Opt cu vocea joasă. Ce-ai făcut cu el?

Cinci se încruntă a confuzie, apoi zâmbeste.

- Oh, crezi că sunt Setrákus Ra, spune Cinci clătănând din cap. Stai liniștit, Opt. Sunt cel real. Fără nicio schimbare și fără trucuri.

Ca și cum ar vrea să ne demonstreze, Cinci întinde mâna liberă și desface încuietorea Cufărului său. Încuie Cufărul la loc și uită la noi.

- Vedeți?

Eu și Opt rămânem nemișcați, neștiind sigur ce să facem.

- Cinci, lasă-l pe Nouă să iasă de sub apă, îi spun eu, încercând să-mi păstrez vocea calmă, să nu îi arăt panica.

- Imediat, răspunde el. Vreau să vorbesc cu voi doi, fără Șase și Nouă de față, ca să nu ne întrerupă.

- De ce... de ce să ne-ai atacat? îl întreabă Opt, tonul lui sunând supărat și neîncrezător. Suntem prieteni.

Cinci se uită la el.

- Suntem din aceeași specie, răspunde el. Asta nu ne face prieteni.

- Lăsa-l pe Nouă să iasă din apă și vom vorbi, îi impun eu.

Cinci oftează și îl ridică pe Nouă în sus. Acesta trage cu disperare aer în piept, cu ochii de foc și furios, încă prins în strânsoarea puternică a lui Cinci. Deși s-a încordat din toate puterile, Nouă tot nu a reușit să se elibereze.

- Nu ești chiar atât de puternic, nu? îl batjocorește Cinci. Bine, respiră adânc, frate.

Și din nou îl scufundă pe Nouă sub apă.

Între timp, Șase este nemișcată. Capul îi este înclinat într-un unghi incomod și o vânătaie imensă s-a format de-a lungul maxilarului ei. Respirația ei pare superficială. Am pornit spre ea dorind s-o vindec, dar simt telekinezia lui Cinci cum mă împinge ușor înapoi.

- De ce faci asta! strig la el, lacrimile umplându-mi ochii.

El arată aproape surprins când am țipat la el.

- Pentru că voi doi ați fost drăguți cu mine, spune el, de parcă asta ar fi trebuit să fie evident. Pentru că, spre deosebire de Nouă și Șase, nu cred că căpăniile voștri v-au spălat creierul și nu v-au băgat în cap că rezistența mentală este singura cale de urmat. Opt, ai dovedit-o în India, când i-ai lăsat pe acei soldați să moară pentru tine.

- Nu vorbi cu mine despre asta, șuieră Opt. N-am vrut ca cineva să fie rănit.
- Spălat creierul!? exclam eu. Ai spus că avem creierul spălate?
- E în regulă, spune Cinci împăciuitor. Liderul Iubit este iertător. El vă urează bun venit. Încă mai aveți timp să vă alăturați echipei câștigătoare.

Echipea câștigătoare? Nu pot să cred ce aud. Stomacul mi se întoarce pe dos; Simt că sunt pe cale să vărs. Nu poate fi adevărat...

- Lucrezi cu ei?

- Îmi pare rău că te-am mințit în legătură cu asta, dar a fost necesar. Eram pe planeta asta de șase luni, atunci când m-au găsit, spune Cinci, părând melancolic. Căpanul meu murise din cauza unei boli umane - partea asta a fost adevărată, doar că nu s-a întâmplat când am spus. Mogadorienii m-au luat la ei. M-au ajutat. După ce veți citi Cartea Bună, vei înțelege că nu ar trebui să luptăm împotriva lor. Toată planeta asta... întregul univers poate fi al nostru.

- Ți-au făcut ceva, Cinci, îi spun eu, aproape în șoaptă, simțind pentru el atât tristețe, cât și groază. E în regulă. Noi te putem ajuta.

- Doar dă-i drumul lui Nouă, adaugă Opt. Nu vrem să te rănim.

- Să mă răniți? repetă Cinci, râzând. Asta a fost bună.

El îl smulge pe Nouă din apă și îi aruncă trupul spre un copac noduros. Încerc să-mi folosesc telekinezia pentru a opri zborul lui Nouă, dar se întâmplă prea repede și Cinci este prea puternic. Nouă se izbește cu coloana vertebrală de trunchiul copacului cu o forță suficientă pentru a-i scutura ramurile superioare. El geme, corpul i se contorsionează și pot spune că i s-au rupt câteva coaste, poate chiar coloana.

- Voi aveți idee cât a fost de plictisitor să mă prefac a fi slab? întrebă Cinci, brațul cauciucat strângându-se și revenind înapoi la forma sa, care apare din nou normal. Voi ați fost instruiți de niște căpani jalnici, dacă ați avut noroc. V-ați murdărit Cuferele și Moștenirile și ați stat mereu ascunși. Eu am fost antrenat de cea mai puternică forță de luptă din univers și voi mă amenințați că o să mă răniți?

- Cam așa ceva, da, răspunde Opt.

Opt își ia forma sa de leu cu zece brațe, înălțându-se semeț deasupra lui Cinci. Dar, înainte ca Opt să poată porni la atac, Cinci suflă în flautul lui. Aligatorul-mutant, care până atunci a așteptat cu răbdare, sare brusc în aer și se repede la Opt. Aripile fiarei fâlfâie și fălcile i se încleștează, ghearele lui Opt răspunzând pe măsură, cele două fiare-mamut prăbușindu-se în noroi și rostogolindu-se. Cu o privire ușor distrată pe față, Cinci se întoarce ca să-l vadă pe Opt cum se luptă cu monstrul lui pe post de animal de companie.

- Să nu vă răniți, le strigă Cinci. Încă mai putem fi prieteni.

Nu sunt sigură dacă Cinci glumește sau dacă nu cumva a înnebunit. Important este că e distras. Nouă geme la baza copacului. El încearcă să se ridice în poziție verticală, dar picioarele nu par a fi în regulă. Între timp, Șase rămâne tot nemișcată. Nu sunt sigură care dintre ei are nevoie de îngrijirea mea mai urgent. Șase este mai aproape de mine, așa că mă rostogolesc și cad în genunchi lângă ea, apăsându-mi mâinile pe craniul rănit.

Brusc, sunt ridicată de la sol. Picioarele mele se legănă în aer. E Cinci. M-a ridicat folosindu-și telekinezia.

- Oprește-te! țip la el. Lasă-mă s-o vindec!

Cinci clatină din cap, dezamăgit.

- Nu vreau s-o vindec. Și ea e la fel ca Nouă – nu va înțelege. Nu te lupta mine, Marina.

O creangă îl lovește pe Cinci în partea din spate a capului. El își pierde concentrarea, iar eu aterizez din nou pe sol. Cinci se întoarce tocmai la timp pentru a-l vedea pe Nouă aruncând cu o altă creangă folosind telekinezia.

- Drăguț, spune Cinci, deviind cu ușurință obiectul aruncat de Nouă.

- Haide, mârâie Nouă, care a reușit să se ridice într-o poziție de luptă, sprijinit de copac. Nu am nevoie de picioare ca să-ți trag un șut fundul ăla gras.

- Poți să mă jignești la nesfârșit, suspină Cinci. Știi ce se întâmplă în Chicago chiar acum? Apartamentul tău de lux este răscolit de mogadorieni. Vreau să mori știind că mizeria ta de casă este arsă din temelie, Nouă.

- Le-ai spus despre Chicago? strig eu. Șocul meu este real, dar atunci când Cinci uită la mine, văd o oportunitate. Îi place să se audă vorbind - bine, pot să mă folosesc de asta ca să-i distrag atenția. Nouă nu este în stare să lupte. Trebuie să trag de timp pentru el. Cum ai putut să faci asta? Cum rămâne cu Ella și ceilalți?

- Ella va fi bine, spune Cinci. Liderul Iubit o vrea în viață.

- O vrea în viață? Pentru ce? Am crezut că ne vrea morți.

Cinci doar zâmbește. El se întoarce la Nouă.

- Ce vrea de la ea, Cinci? strig eu, simțind un val proaspăt de panică. El mă ignoră și pornește spre Nouă. Sper că Nouă poate rezista suficient de mult cât să o vindec pe Șase. Mă așez înapoi lângă ea și îi țin capul în poala mea. Craniul este crăpat, nasul și maxilarul rupte. Încerc să mă concentrez și să canalizez energia de gheață a Moștenirii mele.

Sunt distrasă de un țipăt sălbatic. Trântit în noroi, Opt a reușit să imobilizeze monstrul. Două dintre capetele sale deja atârână moi. Capul din mijloc este încă întreg și se repede violent la Opt. El reușește să-i prindă fălcile cu cele șase labe și să-i rupă maxilarul. Capul fiarei este practic rupt în jumătate; aripile sale monstruoase mai fâlfâie încă odată, apoi începe să se dezintegreze până dispare complet.

Cinci s-a întors ca să privească.

- Bravo! strigă el către Opt. Dar, crede-mă, mai sunt destule acolo de unde a venit fiara asta.

Opt se lasă să cadă genunchi în noroi. S-a întors la forma normală, fiindu-i imposibil să-și mențină avatarul. Îmi dau seama că este rănit, e plin de mușcături pe piept și brațe, și chiar pe palme. Și-a forțat limitele pentru a învinge acel animal, dar, tremurând, se ridică înapoi.

Cinci zboară spre Nouă, pielea lui strălucind a oțel în lumina soarelui care apune. Nouă strigă la el sfidător.

- Ai de gând să lovești un om neînarmat, rahat trădător ce ești?

Înainte ca Cinci să-i poată răspunde, Nouă își extinde telekinezia. Bastonul său extensibil, pe care probabil l-a scăpat din mână când Cinci l-a atacat prima dată, se ridică din noroi și vine spre el rotindu-se.

Cinci prinde bastonul din aer. Observ că a prins bastonul cu mâna dreaptă, ceea ce înseamnă că pietrele pe care le folosește pentru alimentarea Moștenirilor lui sunt ținute acum în mâna stângă.

Cinci ridică bastonul și îl lovește cu putere peste genunchiul metalic, rupându-l în două ca pe o surcea.

- Da. Asta o să fac.

Înainte ca Cinci să apuce să se miște, Opt se teleportează între ei. Coccoșat de durere, respirând greu și sângerând de la rănilor multiple. Chiar și așa, el stă ferm.

- Oprește nebunia asta, Cinci.

Încerc să rămân cu un ochi pe scena din dreptul copacului în timp ce mă concentrez pe Șase. Simt cum craniul ei începe să se repare, fața ei tumefiată începe să-și revină. Sper să mă mișc destul de repede. Avem mare nevoie de ea.

- Haide, Șase. . . Trezește-te.

Cinci a ezitat când Opt a ajuns în fața lui, o parte din furia îndreptată spre Nouă este acum canalizată spre el.

- Dă-te din drum, Opt. Oferta mea pentru tine încă rămâne valabilă, dar numai dacă mă lași să termin cu tâmpitul ăsta cu gura spurcată.

- Lasă-l să vină, omule! strigă Nouă.

- Taci, îi spune Opt peste umăr. Își ridică mâna spre Cinci, în semn de oprire. Nu gândești limpede, Cinci. Ți-au făcut ceva. În sufletul tău, știi că nu este corect.

Cinci îl ia în batjocură.

- Vrei să vorbim despre ce este corect? Ce-i corect în a trimite niște copii pe o planetă ciudată ca să lupte într-un război pe care nici măcar nu îl înțeleg? Ce-i corect în a da acestor copii numere în loc de nume? Asta este o nebunie.

- Este vorba de invadarea altei planete, punctează Opt. Distrugerea și dispariția unui întreg popor.

- Nu! Nu ai înțeles nimic, îi răspunde Cinci, râzând. Marea expansiune trebuia să se întâmple.

- Genocidul ăsta trebuia să se întâmple? Asta e nebunie.

Șase se mișcă în poala mea. Nu e trează încă, dar se pare că vindecarea a funcționat. O pun ușor jos și mă ridic în picioare, apropiindu-mă de ceilalți. Cinci nu mă observă; acum e sfidător, aproape frenetic.

- Luptați pentru că căpanii voștri v-au spus că asta este voința Bătrânilor Înțelepți! Te-ai întrebat vreodată de ce? Sau cine sunt cu adevărat acești Bătrâni Înțelepți? Nu, normal că nu! Trebuie doar să urmați ordinele unor oameni morți și nici măcar nu vă întrebați de ce! Și mai zici că eu sunt nebun?

- Da, mârâie Nouă. Frate, tu chiar auzi ce spui?

- Ești confuz. Ai fost prizonierul lor ani de zile, fără ca măcar să-ți dai seama. Calmează-te și putem discuta despre asta, spune Opt. Noi nu ar trebui să ne luptăm între noi.

Dar Cinci nu-l mai ascultă pe Opt. Am crezut că avem o șansă ca să-l convingem, dar ultimul comentariu al lui Nouă a fost suficient să-l enerveze din nou. Cinci își coboară umărul și încearcă să îl blocheze pe Opt.

Prind mâna stângă a lui Cinci cu telekinezia mea, concentrându-mă să-i deschid degetele ca să-i cadă bilele. Se îndepărtează de Opt, surprins, uitându-se încruntat la mine.

- Mâna stângă! strig eu. Ajută-mă să i-o deschid!

După fețele lor, îmi dau seama că Opt și Nouă au prins ideea. Cinci țipă de durere și frustrare. Pentru un moment, aproape îmi pare rău; parcă am vrea să îl jefuim. Cred că așa s-a simțit de când ni s-a alăturat – un outsider. E pierdut, confuz și furios. Dar ne putem face griji mai târziu despre răul făcut și despre cum s-o dregem. Acum, trebuie să îl oprim.

- Te rog, nu te lupta cu noi, îi strig eu plângând. Înrautățești situația.

Cinci țipă din nou, degetele sale rupându-se cu zgomot. Oasele mici ale mâinii sunt, probabil, fărâmate de asaltul nostru telekinetic combinat. Cele două bile pe care le ținea cad la pământ și se rostogolesc sub rădăcinile copacului. Cinci își prinde mâna ruptă cu cealaltă mână și cade în genunchi. Se uită la mine, știe că de la mine a pornit atacul, iar asta face ca înfrângerea să fie și mai amară.

- O să fie bine, îi spun, dar cuvintele mele sună goale. Încerc să-i vorbesc calm, dar, când mă uit la el, am același sentiment de repulsie pe care o am față de mogi. A vrut să-l omoare pe Nouă - unul din semenii săi, unul dintre noi. Cum putem să-l aducem înapoi pe calea cea bună?

Opt pășește înainte și pune o mână pe umărul lui. Se pare că Cinci s-a liniștit.

Cinci suspină, clătinând din cap.

- Nu trebuia să meargă așa... spune el încet.

- Plângi ca o fată, spune Nouă.

Imediat, expresia lui Cinci se întunecă. Înainte să-l pot opri, îl împinge pe Opt departe de el. Opt se împiedică, cade, iar Cinci își ia zborul.

- Nu! Strig eu, dar Cinci deja se repede spre Nouă. Lama montată la încheietura mâinii, cea pe care a scos-o din Cufăr, se extinde cu un scrâșnet aspru de metal; are aproape un metru lungime și este în formă de ac, mortală și precisă.

Nouă încearcă să se rostogolească pe o parte, dar este grav rănit și nu se poate mișca. Iarba din jurul lui Nouă este culcată la pământ și îmi dau seama că Cinci îl ține în loc cu telekinezia.

Încerc să-mi folosesc telekinezia ca să-l trag pe Nouă spre mine, dar nu se clintește. Strânsoarea telekinetică a lui Cinci este prea puternică.

Totul se întâmplă atât de repede.

Cinci se repede cu lama extinsă. Nouă, cu dinții încleștați, incapabil să se miște, așteaptă lovitura fatală.

Brusc, Opt se teleportează în fața lui Nouă.

- NU! țipă Nouă.

Lama lui Cinci se înfige chiar în inima lui Opt.

Cinci sare înapoi, șocat, dându-și seama ce a făcut. Ochii lui Opt sunt larg deschiși, o pată de sânge formându-i-se pe piept. Se îndepărtează de Cinci clătinându-se, pornind către mine cu mâinile întinse. Încearcă să spună ceva, dar cuvintele nu ies. Se prăbușește.

Am început să țip când arsurile proaspete se cicatrizează pe glezna mea.

CAPITOLUL 35 (John)

Merg printr-un oraș decimat. Sunt chiar în mijlocul drumului, dar nu există nici un trafic.

Toate mașinile sunt îngrămădite pe trotuare, multe dintre ele sunt doar epave arse. Clădirile din apropiere, cele care încă mai sunt în picioare, se prăbușesc și sunt acoperite de arsuri. Adidași mei clacă pe un covor de sticlă spartă.

Orașul nu îmi este familiar. Nu este Chicago. Sunt în altă parte. Cum am ajuns aici?

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este Ella prinzându-mă de braț, iar apoi... acest loc. Un miros imposibil de acru, de ars, umple aerul. Ochii mei ard din cauza norilor de cenușă suflată de vânt pe străzile pustii. Aud pocnituri în depărtare; undeva, un incendiu este încă în desfășurare.

Continui să străbat zona pustie de război. La început, am crezut că nu mai există oameni aici. Apoi, am observat o mână de bărbați și femei murdari, îngrămădiți în interiorul a ceea ce a mai rămas dintr-un complex de apartamente. Stau în jurul unui tomberon de gunoi și se încălzesc la focul care arde. Ridic mâna în semn de salut și strig.

- Hei! Ce s-a întâmplat aici?

Văzându-mă, oamenii se dau înapoi. Sunt speriați, unul câte unul dispărând în umbra clădirii. Cred că și eu m-aș teme de străini dacă aș trăi în nenorocirea care s-a întâmplat aici. Pornesc mai departe.

Vântul urlă prin ferestrele sparte și ușile căzute. Ciulesc urechile; fac un efort să ascult și aproape că aud o voce purtată de vânt.

- *John... Ajută-mă, John...*

Vocea este înceată și din depărtare, dar o recunosc. Ella.

Îmi dau seama unde mă aflu – ei bine, nu unde mă aflu geografic, dar știu unde este mintea mea. Cumva, am fost tras în coșmarul Ellei. Pare atât de real, dar așa sunt toate viziunile oribile pe care mi le trimite Setrákus Ra. Închid ochii, mă concentrez și încerc să mă forțez să mă trezesc. Nu funcționează. Când îmi deschid ochii, sunt încă în picioare în acest oraș distrus.

- Ella? Spun eu, simțindu-mă un pic aiurea că vorbesc singur cu aerul. Unde ești? Cum ieșim de aici?

Niciun răspuns.

O bucată ruptă dintr-un ziar îmi taie calea și mă aplec să o ridic. Este prima pagină a *Washington Post*, asta însemnând că acolo mă aflu. Data de pe ziar este din urmă cu câțiva ani. Asta este o viziune a viitorului, una care sper să nu se întâmple niciodată. Îmi aduc aminte că asta este modul în care se joacă cu noi Setrákus Ra. Tot ce este aici este creația lui.

Chiar știind asta, imaginea de pe prima pagină îmi taie respirația. O armada de nave mogadoriene apare pe un cer înnorat deasupra Washington-ului, plutind chiar deasupra Casei Albe.

Titlul este dintr-un singur cuvânt, cu litere mari, aldine.

INVAZIE.

În față, aud un sunet huruit. Arunc ziarul și încep să alerg spre într-acolo. Un camion militar trece prin intersecție, deplasându-se încet, flancat pe toate laturile de mogadorieni. Mă opresc și mă ascund instinctiv pe una dintre aleile din apropiere, dar mogadorienii nu par să mă observe.

O mulțime de oameni merg în urma camionului. Sunt oameni; slabi și palizi, cu hainele sfâșiate zdrențe, toți murdari și flămânzi, mulți dintre ei răniți. Ei merg împreună cu capul în jos, cu fețele sumbre, într-un marș posac. Războinici mogadorieni înarmați cu arme grele merg alături de ei, tatuaje negre le acoperă scalpurile afișate cu mândrie. Spre deosebire de oameni, toți mogii sunt zâmbitori. Ceva se întâmplă, un eveniment de un anumit fel, unul la care mogadorienii doresc ca oamenii să asiste.

Vântul șoptește din nou.

- *John... pe aici...*

Mă strecur în mulțime și merg alături de oameni, ținându-mi capul plecat. Pe furiș, arunc o privire în jur. Monumentul Washington se ițește la orizont, jumătatea superioară a acestuia fiind distrusă. Un sentiment de teamă îmi umple stomacul. Așa va arăta viitorul dacă nu reușim.

Mulțimea este condusă pe treptele Memorialului Lincoln. Acolo sunt deja alți oameni, așteptând să înceapă spectacolul bolnav al mogadorienilor. Steagurile americane, care în mod normal ar fi trebuit să atârne deasupra Memorialului, au fost date jos și înlocuite cu unele negre care poartă un simbol mogadorian roșu. Mai rău de atât, bucăți de piatră sunt îngrămădite de-a lungul laturilor drumului..., cel puțin asta am crezut la început, că sunt pietre. La o privire mai atentă, îmi dau seama că sunt bucăți din chipul lui Lincoln, o spărtură uriașă brăzdează statuia de sus în jos. Mogadorienii au distrus statuia și au împrăștiat-o de-a lungul Memorialului.

Îmi fac loc spre partea din față a mulțimii. Nici unul dintre oameni nu par dornici să fie în față, așa că mă lasă să trec printre ei fără probleme. O linie de războinici mogi stau la baza treptelor, supraveghindu-i pe oamenii descurajați, armele lor grele fiind îndreptate spre mulțime.

Setrákus Ra lenevește într-un tron în partea de sus a Memorialului Lincoln. Statura lui masivă este acoperită cu o uniformă neagră, plină cu epoleți și medalii. O sabie mogadoriană imensă, protejată

de o teacă ornamentală, stă în poala lui. Șapte pandantive lorice stau la gâtul lui, suprafețele lor de cobalt strălucesc în lumina după-amiezii. Ochii lui negri scanează alene mulțimea. Se uită drept la mine și tresar, gata să fug, dar se pare că nu m-a observat.

John... mă vezi...?

Mi-am înăbușit un suspin. Ella stă pe un tron mai mic lângă Setrákus Ra. Pare mai în vârstă și mai palidă. Părul ei este vopsit negru și legat într-o coadă strânsă care îi cade pe umăr. Poartă o rochie atât de elegantă încât pare că vrea să-i tachineze pe oamenii zdrențuiți care se holbează la ea cu venerație. Fața ei este rigidă, ca și cum ea a devenit de mult timp imună la scene sumbre ca aceasta.

Setrákus Ra o ține de mână.

Mă abțin cu greu să nu mă reped pe trepte și să încerc să-l omor, dar îmi amintesc că nimic din toate astea este real. Și, oricum, chiar dacă ar fi fost, nu aș avea nicio șansă. O întregă armată de mogadorieni stă între mine și Setrákus Ra.

O parte din mulțime lasă camionul militar să treacă printre ei ca să urce spre Memorialul Lincoln. Partea din spate a camionului se deschide și văd doi deținuți ghemuiți în interior, cu capetele aplecate și mâinile încătușate. Mi se par cunoscuți.

Setrákus Ra se ridică atunci când camionul parchează. Liniștea se așterne peste mulțime.

- Aduceți-i în față, strigă el.

Un războinic mogadorian solid iese din rând. El nu e ca ceilalți; nu este atât de palid, iar tatuajele întunecate de pe scalpul său par aproape noi. Poartă un plasture peste un ochi, dar ochiul sănătos nu este negru și fără suflet ca al unui mogadorian. Fac un pas înapoi involuntar când îmi dau seama că nu mă uit deloc la un mogadorian.

E Cinci. *Ce naiba se întâmplă aici? De ce poartă uniforma lor?*

Cinci conduce primul prizonier coborât din spatele camionului. E un pic mai în vârstă și are o cicatrice lungă, orizontală, peste nas și obraji, dar îl recunosc imediat pe Sam. Își ține capul plecat, nu se uită deloc la Cinci, părând hăituit și învins. Observ că Sam șchiopătă, iar asta devine tot mai evident atunci când este forțat să urce treptele Memorialului Lincoln. Sam se împiedică, aproape cade, iar unii dintre privitorii mogadorieni chicotesc la umilitoarea situație. Simt cum crește furia în mine și trebuie să respir adânc când simt Lumenul că e gata să se activeze.

Cel de al doilea prizonier nu merge la fel de umil ca Sam. Chiar și cu mâinile și picioarele încătușate, Șase stă cu capul sus. Părul ei blond a fost tuns scurt, băiețește, iar fața ei este, practic, deformată de furie, o furie continuă, însă tot foarte frumoasă este. Ea privește mândră peste mulțimea de oameni și, drept răspuns, mulți dintre ei se uită în jos, rușinați. Cinci îi spune ceva ce eu nu pot auzi, dar trăsăturile lui sunt aproape elogioase. Drept răspuns, Șase îl scuipează în față. În timp ce Cinci își șterge scuipatul de pe obraz, un grup de gardieni mogadorieni o apucă pe Șase și o trage în sus pe trepte. E luptătoare până la final.

Șase și Sam sunt puși să îngenuncheze în fața lui Setrákus Ra. El îi privește pentru o clipă, apoi se întoarce să se adreseze mulțimii.

- Iată, strigă el, vocea lui răsunând peste masele tăcute. Ultimul din rezistența lorică! Astăzi, societatea noastră sărbătorește o mare victorie împotriva celor care au vrut să stea în calea progresului mogadorian.

Toți mogii strigă urale. Oamenii rămân tăcuți.

Mintea mea gândește repede. Dacă Șase și Sam sunt ultimii rămași, asta înseamnă că, în acest viitor, eu sunt deja mort și la fel sunt toți ceilalți. Pandantivele care atârnă la gâtul lui Setrákus... unul

dintre ele este al meu. Și din nou îmi amintesc faptul că nimic din toate astea nu este real, dar tot mă simt îngrozit.

Cinci urcă treptele și se așează lângă Setrákus Ra. Ridică teaca ornamentală și Setrákus își scoate sabia lui strălucitoare. Setrákus flutură sabia ca să o vadă toată lumea, apoi o leagă chiar deasupra capului lui Sam. Cineva din mulțime țipă, dar este redus la tăcere repede.

- Astăzi vom consolida o pace durabilă între oameni și mogadorieni, continuă Setrákus. În sfârșit, vom eradica cea din urmă amenințare a glorioasei noastre existențe.

Asta sigur nu arată a ceva glorios. Oamenii au fost în mod clar bătuți și cotropiți luni și luni la rând de ocupația mogadoriană. Mă întreb cât de mulți oameni mi s-ar alătura dacă aș încerca să lupt împotriva lui Setrákus Ra. Probabil nici unul. Nu sunt supărat pe ei, dar mă simt supărat pe mine. Ar fi trebuit să-i salvez, ar fi trebuit să-i fi pregătit mai bine pentru ceea ce urma să vină.

Setrákus nu și-a terminat încă discursul.

- În această zi istorică, am decis să îi ofer ei onoarea de a da sentința, cea care, într-o zi, mă va înlocui în funcția de Lider Iubit. Cu un gest măreț, Setrákus Ra i se adresează Ellei.

- Moștenitor... Cum decizi?

Moștenitor? Asta nu are nici un sens. Ella nu este un mogadorian, e unul dintre noi.

Nu am timp să mă gândesc ce înseamnă toate astea. Mă uit cum Ella se ridică de pe tronul ei tremurând, părând aproape drogată. Se uită în jos la Șase și la Sam, cu ochii negri și impasibili. Apoi se uită la mulțime, privirea ei fixându-se asupra mea.

- Să fie executată, spune Ella.

- Foarte bine, răspunde Setrákus.

El respiră profund și apoi, într-o singură mișcare fluidă, îi retează capul lui Șase cu sabia. Mulțimea amuțește când trupul lui Șase se prăbușește, iar în liniștea aceea îl aud pe Sam țipând. El cade peste trupul lui Șase, plângând și strigând.

Simt durerea mistuitoare pe glezna mea. O nouă cicatrice se formează. Închid ochii când Cinci îl ridică pe Sam, întorcându-l spre sabia lui Setrákus Ra. Nu vreau să văd ce se întâmplă în continuare, cât de rău am eșuat în toate. *Nu este real*, îmi repet pentru mine.

Nu e adevărat, nu e adevărat, nu e adevărat. . . .

CAPITOLUL 36 (Marina)

Știi că a murit. Simt încă dureri persistente de la noua cicatrice de pe piciorul meu. S-ar putea să nu uit niciodată acest sentiment; asta mă va însoți pentru tot restul vieții mele.

Trebuie să încerc.

Am căzut în genunchi, în noroi, lângă trupul lui Opt. Rana nu arată chiar așa de rău. Nu e la fel de mult sânge ca atunci în New Mexico, iar Opt a supraviețuit. Ar trebui să pot să vindec asta, nu? Ar trebui să funcționeze. *Trebuie să funcționeze*. Dar, de data asta, inima i-a fost străpunsă. Îmi apăs mâinile direct peste rană și las Moștenirea să lucreze. Am mai făcut-o și înainte. O pot face din nou. Trebuie.

Nu se întâmplă nimic. Simt rece peste tot, dar nu e răceala de la Moștenirea mea.

Aș vrea să mă pot culca lângă Opt aici, în noroi, și să nu mai știu nimic din ceea ce se întâmplă în jurul meu. Nici măcar nu pot să plâng, este ca și cum lacrimile au secat din mine și mă simt goală.

La doar câțiva metri distanță, Cinci țipă, dar mintea mea nu poate procesa ce spune. Lama folosită pentru a-l înjunghia pe Opt s-a retras înapoi în teaca montată la încheietura mâinii. Și-a pus mâinile în cap, nevenindu-i să creadă ce a făcut. La baza copacului, Nouă a scăzut tăcut, într-o stare de șoc. Dacă nu l-ar fi întărâtat mai devreme pe Cinci, nu s-ar fi întâmplat asta. Șase este, în cele din urmă, înapoi pe

picioare, părând amețită, încercând să-și dea seama ce este cu noua cicatrice de pe glezna ei. Totul s-a dărâmat.

- A fost un accident! se bâlbâie Cinci. Nu am vrut să fac asta! Marina, îmi pare rău, nu am vrut!

- Taci, îi strig eu.

Atunci am auzit zumzetul temut al motorului unei nave mogadoriene. Iarba înaltă din jurul nostru începe să se legene sălbatic când nava argintie își începe aterizarea. Toată vorbăria de până acum a fost doar o înscenare orchestrată de Cinci, ca să tragă de timp până îi vin întăririle.

Mă aplec peste Opt și îl sărut blând pe obraz. Vreau să spun ceva, să-i spun ce persoană minunată a fost, cât de mult bine a făcut acestei vieți terifiante pe care suntem obligați să o trăim.

- Nu te voi uita, îi șoptesc.

Simt o mână pe umărul meu. Mă întorc și îl văd pe Cinci stând în picioare lângă mine.

- Nu trebuia să fie așa, spune el, parcă scuzându-se. A fost o greșeală oribilă, știu asta! Dar tot ce am spus este adevărul.

E nebun. E nebun să mă atingă. Nu pot să cred că are îndrăzneala să mă mai atingă, după tot ce a făcut.

- Taci, îl avertizez.

- Nu poți câștiga, Marina! continuă el. Ar fi mai bine să mi te alături. Tu... tu... Cinci se bâlbâie când vede că răsuflarea lui se transformă în aburi, umiditatea din jurul nostru transformându-se brusc în fiori reci. Dinții îi clănțâne în gură de frig. Ce faci?

Ceva se declanșează în mine. N-am mai simțit o asemenea furie ca asta și e aproape reconfortant. Sentimentul de gheață de la Moștenirea mea de vindecare se răspândește prin mine, dar e oarecum diferit; îngheț, amărăciune și moarte. Radiez frig. Lângă mine și Cinci, apa tulbure din mlaștină bolborosește la suprafață și se transformă instantaneu în gheață. Plantele din raza mea încep să se usuze, să cadă degerate.

- Ma... Marina? Oprește-te... îmi spune Cinci, încercând să se încălzească prin frecarea umerilor cu mâinile și îndepărtându-se cu un pas de mine. Picioarele aproape că i-au fugit de sub el, alunecând pe gheață.

Cu această nouă Moștenire curgând prin mine, acționez dintr-un instinct pur de furie. Îmi ridic mâna de parcă aș vrea să smulg ceva, iar gheața de dedesubt îl cuprinde pe Cinci, un sloi de gheață ascuțită se înalță din sol și penetrează în sus. Nu e suficient de rapid ca să se ferească, iar țurțurii de gheață îl înjunghie direct în picior, fixându-l în acel loc. El țipă, urlă, dar nu-mi pasă.

Cinci cade înainte și se ține de piciorul străpuns, tocmai când un alt țurture de gheață se ridică din sol. Îl lovește pe Cinci chiar în față. Dacă ar fi fost un tip mai înalt, probabil că l-ar fi ucis. În schimb, țurturele îi lovește unul dintre ochi.

Cinci cade pe pământul înghețat, piciorul încă fiindu-i înțepenit în gheață. Își acoperă fața cu mâinile, țipând.

- Oprește-te! Te rog, oprește-te!

E un monstru și merită asta. Dar, nu, nu pot s-o fac. Eu nu sunt ca el. Nu-mi voi ucide cu sânge rece unul din semenii, chiar dacă a făcut ce a făcut.

- Marina, strigă Șase. Vino!

Nava mogadoriană a aterizat și ușile se deschid. De lângă copac, care acum are crengile aplecate sub greutatea gheții, Șase l-a ridicat pe Nouă pe umăr. Ea ține mâna întinsă către mine.

Arunc o ultimă privire spre Cinci. Își ține ambele mâini pe față, apăsând ochiul distrus. Plânge, iar lacrimile îi curg înghețate pe obraji.

- Dacă te mai văd din nou, trădător nenorocit ce ești, îți scot și celălalt ochi! îi strig.

Cinci scoate un sunet slab, văicărit. Jalnic.

Sunt gata să alerg spre Șase, dar mă opresc. La picioarele mele, închis într-o bucată solidă de gheață, este trupul lui Opt. Pe măsură ce îmi dau seama ce am făcut, aerul din jurul meu începe să se încălzească. Îngenunchez și apăs cu mâinile pe pojghița de gheață în care este învăluit Opt. Vreau să-l iau cu noi, să-l țin departe de mogadorieni, să se odihnească în pace așa cum merită, dar nu e timp să aștept să se topească gheata de pe el. Șase strigă la mine, iar mogii se apropie.

- Îmi pare rău, îi spun în șoaptă, simțindu-mă amorțită toată.

Aleg spre Șase și-i apuc mâna întinsă. Devenim invizibili.

CAPITOLUL 37 (John)

M-am trezit brusc și m-am ridicat în vârful patului, care nu este al meu. Știu imediat că m-am întors în realitate, durerea mistuitoare a unei noi cicatrici mi-a ars glezna suficient de tare pentru a mă trezi. Dar stai... coșmarul nu trebuia să fie real, nu ar fi trebuit să-mi apară cicatricea asta. Și totuși, pot să simt pielea arsă, dureros și crud, durerea pătrunzând adânc în piele.

O parte din coșmar a fost reală... am pierdut pe cineva.

Nu am timp să mă gândesc la prea multe, abia dacă pot evalua situația mea. Sam strigă la mine.

- JOHN! JOS!

Un mogadorian stă în fața ferestrei sparte a dormitorului, aerul rece suflă din exterior. Când s-a întâmplat asta? Mogadorianul își îndreaptă arma spre mine. Instinctul meu preia controlul și mă rostogolesc în stânga, tocmai când mogul trage în locul unde cu câteva secunde în urmă zăcusem în comă. De pe podea, din locul în care mă aflui lângă pat, îl împing pe mogul cu telekinezia mea. El zboară înapoi pe fereastră și cade liber, prăbușindu-se în stradă.

E un balamuc, haosul din lumea reală este mai intens decât în coșmarul acela intens al lui Setrákus Ra. Dormitorul a fost complet distrus de focurile blasterelor. Sarah este în picioare în pragul ușii, folosind un dulap răsturnat drept acoperire. Cu o mână leagănă trupul încă inconștient al Ellei, iar cu cealaltă trage la întâmplare cu o mitralieră pe hol. Sub focurile de armă, cu auzul meu îmbunătățit, aud mogadorienii care roiesc prin apartament. Sunt foarte mulți, dar, dintr-un motiv oarecare, nu par să tragă în Sarah.

Îmi dau seama că are legătură cu Ella. Setrákus Ra o vrea în viață pentru Moștenirea ei – nici nu îmi vine să cred că mă gândesc la asta, chiar nu am avut timp să-mi dau seama ce înseamnă. De aceea mogii nu trag în Sarah; se tem să nu o nimerească pe Ella.

Sam este pe podea lângă mine. Îl ține în brațe pe Malcolm, care are o rană masivă de blaster în zona abdomenului. Respirația sa este superficială și abia mai este conștient; se pare că nu mai are mult timp.

- Ce naiba s-a întâmplat aici? strig la Sam.

- Ne-au găsit, răspunde Sam. Cineva ne-a trădat. Îmi amintesc că l-am văzut pe Cinci în uniformă mogadoriană și știu imediat adevărul.

- Unde sunt ceilalți?

- Au plecat în misiunea de la Everglades. Sam arată spre piciorul meu, cu ochii largi și speriat. Ți-am văzut glezna luminând. Ce... ce înseamnă asta?

Înainte să-i pot răspunde, o aud pe Sarah strigând. Arma ei scoate un sunet de clic metalic și, realizând că nu mai are muniție, mogii au pornit spre ea. Unul dintre ei se strecoară pe ușă și îi înfige

adânc un pumnal în umăr. Ea cade la pământ ținându-se de umăr, un alt mog se întinde și i-o smulge pe Ella din brațe violent.

Îmi aprind Lumenul, dar e prea periculos să lansez o minge de foc în timp ce mogii o țin pe Ella. Ei se retrag repede, dispărând pe hol. Îmi extind telekinezia și o trag pe Sarah spre noi.

- Ești bine? o întreb, uitându-mă imediat la rana din umărul ei. E urâtă, dar nu e fatală. Sarah pare uimită și ușurată să mă vadă treaz.

- John! exclamă ea, și mă prinde strâns cu brațul bun. După nicio jumătate de secundă de îmbrățișare, Sarah mă împinge departe, realizând pericolul.

- Du-te! Trebuie să-i oprești!

Sar imediat în picioare, gata s-o rup la fugă după mogadorienii care se retrag. Mă opresc și privesc în jos la Sam și tatăl său. Malcolm este încă în viață, dar se stinge rapid. Modul în care Sam este ghemuit peste el, ținându-l de mână, îmi amintește de noaptea aceea de la liceul din Paradise, atunci când am fost neputincios să împiedic moartea lui Henri. Mă gândesc că l-aș fi putut salva.

Totuși, vindecarea lui Malcolm ar însemna să-i las pe mogi să fugă cu Ella. Asta l-ar aduce pe Setrákus Ra mai aproape de ceea ce vrea, un viitor pe care încă nu l-am înțeles pe deplin, dar unul în care Ella guvernează asupra omenirii alături de el.

Sam se uită la mine, obrajii lui fii uzi de la lacrimi.

- John! Ce mai aștepți? Du-te și ajut-o pe Ella!

Mă gândesc la Sam pe l-am văzut în coșmarul meu, care arăta obosit și învins, spiritul său parcă părăsind-ul. Îmi amintesc cât de mult am suferit când l-am pierdut pe Henri. Nu-mi pot lăsa prietenul să treacă prin toate astea, nu după ce el și Malcolm tocmai s-au regăsit din nou unul pe celălalt.

Dar dacă o las pe Ella să plece, viitorul la care ne-ar putea condamna ea... *Nu, vom avea timp ca s-o putem opri*, îmi spun. Acum, trebuie să-l ajut pe Malcolm.

Îngenunchez lângă el și îmi apăs mâinile pe abdomenul lui Malcolm, iar rana începe să se închidă încet sub atingerea mea. În cele din urmă, culoarea începe să revină pe chipul lui Malcolm și ochii i se deschid.

Sam se uită la mine.

- I-ai lăsat s-o ia.

- Am făcut o alegere, îi răspund. Nu-i vor face rău.

- De... de unde știi asta? întreabă Sarah.

- Pentru că Ella... Dau din cap. O vom salva. Îi vom opri. Noi toți, împreună, jur.

Sam mă apucă de umăr.

- Mulțumesc, John.

De îndată ce am terminat cu Malcolm, îmi îndrept atenția spre vindecarea lui Sarah. Rana de la umărul ei este curată. Ea își plimbă degetele pe obrazul meu în timp ce Moștenirea mea își face treaba.

- Ce s-a întâmplat cu tine? mă întrebă ea. Ce ai văzut?

Dau din cap, nedorind să vorbesc despre viziune până nu aflu ce s-a întâmplat cu adevărat. Spre deosebire de Sam, nu cred că Sarah a observat noua cicatrice apărută pe glezna mea, dar nici eu nu vreau să aduc vorba despre asta. Acum e liniște - mogii au luat-o pe Ella și s-au retras - dar tot trebuie să plecăm de aici. Cu siguranță că poliția a aflat despre lupta asta. Vreau doar s-o vindec pe Sarah și să plecăm cu toții într-un loc sigur.

- Se pare că ai tăbăcit niște funduri cât am fost eu pe altă lume, îi spun.

- Am făcut tot ce am putut, îmi răspunde ea.

După ce rana lui Sarah s-a vindecat complet, arunc o privire în jur.

- Trebuie să ne mutăm de aici. Unde e BK?

Îi văd pe Sarah și Sam schimbând priviri sumbre. Inima mi se strânge.

- S-a dus pe acoperiș ca să-i țină pe loc, spune Sam. Nu s-a mai întors.

- E un dur. Ar putea fi încă în viață, spune Sarah.

- Da, cu siguranță, răspunde Sam, dar nu sună încrezător.

Mă gândesc la BK și la gardele care a murit în Everglades, iar asta aproape mă face să mă descompun. Îmi mușc tare interiorul obrazului și mă concentrez asupra durerii. Mă ridic - va fi timp pentru doliu mai târziu. Acum, trebuie să plecăm de aici înainte ca mogulilor să le vină vreo idee și să se întoarcă să ne omoare.

- E timpul să mergem, spun eu, ajutându-l pe Malcolm să se ridice în picioare.

- Îți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața, John, îmi spune el. Acum, să plecăm naibii de aici.

Toți patru ieșim din dormitor, Sam ajutându-l pe Malcolm să meargă. Toate luminile sunt stinse, probabil că un circuit a fost lovit în timpul luptelor. Nu sunt mogadorieni care să ne aștepte în camera de zi, dar, după distrugerii, cu siguranță au făcut unele redecorări. Pentru o clipă, îmi imaginez cum o să reacționeze nebunul de Nouă când se va întoarce. Dacă mai este în viață. Și apoi îmi dau seama că nu ne vom mai putea întoarce niciodată în acest loc. A fost o casă bună pentru o vreme, dar acum a dispărut, distrusă de mogadorieni ca toate celelalte.

Prin ferestrele sparte, aud sirenele urlând de jos, din stradă. De data asta, mogadorienii au atacat cu mai multă nerușinare. Probabil că ne va fi destul de greu să ne strecurăm afară nedetecțați.

Uimitor, liftul este încă funcțional. Îi înghesui pe Sarah, Sam și Malcolm în lift și apăs butonul pentru GARAJ, dar nu intru în lift.

- Ce faci? strigă Sarah, prinzându-mă de braț.

- Nu ne vom mai putea întoarce aici. O să fie plin de polițiști și, probabil, federalii care lucrează pentru mogi. Trebuie să iau Cuferele noastre și să văd dacă îl pot găsi pe BK.

Sam pășește înainte.

- Te pot ajuta.

- Nu, îi răspund. Du-te cu Sarah și tatăl tău. Le pot transporta singur cu telekinezia.

- Mi-ai promis că vom sta împreună, îmi spune Sarah, vocea ei tremurând.

O trag aproape de mine.

- Tu ești șoferul meu, îi spun. Ia cea mai rapidă dintre mașinile lui Nouă și ne întâlnim la grădina zoologică. Voi nu ar trebui să aveți probleme la ieșire, dar s-ar putea să mă caute pe mine. Ar trebui să pot sări pe acoperișul vecin și să scap în acest fel. Mă îndepărtez de lift, apoi îi transmit un ultim sărut cu vârful degetelor. Te iubesc.

- Și eu te iubesc, îmi răspunde ea.

Ușile liftului se închid. Pornesc prin apartamentul distrus și mă întorc în atelier. Și acesta a fost distrus - toată munca noastră..., Sala de Lectură nu mai poate fi folosită. Încerc să mă gândesc doar la lucrurile practice. Ce ar trebui să iau cu mine? Primul lucru pe care pun mâna este tableta care arată locațiile noastre. Patru puncte încă sunt afișate pe ecran. Florida - la naiba, cu unul mai puțin. Nu sunt pregătit să mă concentrez pe identitatea celui pe care l-am pierdut, sau ce să fac în legătură cu Ella, sau pe faptul că Setrákus Ra ar putea fi, de fapt, loric.

Iau o geantă rătăcită de sub o masă răsturnată și mă duc în Sala de Lectură pentru a o umple cu arme. Pun tableta în geantă și o arunc că umăr. Vreau să-mi păstrez mâinile libere, în caz că mai apare vreun mog care încă mai stă la pândă prin zonă, și levitez toate Cuferele noastre cu telekinezia mea. Cu

toate ferestrele sparte, aud cu ușurință sirenele care urlă jos. Asta este tot ce pot să transport. E timpul să mă pun din nou pe fugă.

Cu Cuferele plutind în spatele meu, ies în fugă din atelier și mă întorc în penthouse. Trebuie să urc pe acoperiș și să văd dacă BK mai este în viață.

Înainte să ajung la scări, ușa liftului se deschide cu un *ding* sonor. La naiba, am fost prea lent.

Mă uit peste umăr, așteptându-mă să văd polițiști din Chicago cu arme îndreptate spre mine. În schimb, apare un mogadorian singuratic. Palid ca de obicei, păr întunecat pe față, mai tânăr decât în mod normal, dar arată diferit de ceilalți mogi pe care i-am văzut, mai uman. Ține un pistol îndreptat în față... spre mine.

Toate Cuferele cad pe podea când îmi redirecționez telekinezia, smulgându-i arma din mână.

- Hei! strigă el, dar nu apucă să mai spună și altceva pentru că deja nu îl mai ascult. Mă gândesc la prietenii mei pe care i-am pierdut în seara asta. Mă gândesc la viitorul întunecat pe care a trebuit să-l văd. Uciderea acestui mogadorian răătăcit nu va schimba cu nimic toate astea, dar e un început.

Lansez o minge de foc în direcția lui, dar el se ferește, se ascunde în spatele unei canapele distruse. Ridic canapeaua cu telekinezia și o dau deoparte. El își ridică mâinile, predându-se. Ar fi fost ciudat să cred că m-am gândit la toate.

- Prea târziu pentru asta, mârâi eu.

Tocmai când mă pregăteam să lansez o altă minge de foc spre el, mogul se trânteste la podea. Întreaga cameră se zguduie, mobilierul se răstoarnă, covorul se ridică de parcă un val trece trecere pe sub el. Și apoi unda seismică mă lovește din spate, dezechilibrându-mă, și simt ghearele reci ale aerului liber cum mă trag în afară, din spatele. Ce idiot am fost - am stat în picioare în fața unei ferestre sparte. Îmi leagăn brațele, încercând cu disperare să-mi recâștig echilibrul.

Dar nu cad. M-a prins el. Mogadorianul m-a apucat de partea din față a tricoului.

- Nu vreau să mă lupt cu tine! îmi strigă el în față. Nu mă mai ataca!

De îndată ce el mă trage înapoi, îl împing departe. Nu vine spre mine, dar rămâne ghemuit, gata pentru a se feri de orice aș putea arunca spre el.

- Ești Patru, spune el.

- De unde știi asta?

- Ei știi cum arăți, John Smith. Ei știi cum arătați fiecare. La fel cum și eu știu... Ezită. Îmi amintesc, de asemenea, că te-am văzut când erai doar un copil. Alergai către o navă în timp ce semenii mei îi ucideau pe ai tăi.

- Tu ești cel despre care au povestit Malcolm și Sam. Vocea mea iese printre dinți. Nu pot scăpa de sentimentul că mereu trebuie să fug sau să lupt atunci când mă confrunt cu un individ din rasa lui. Este înrădăcinată în mine, dar încerc s-o țin sub control.

- Adamus Sutekh, se prezintă mogul. Prefer Adam.

- Poporul tău a ucis un prieten de-al meu în seara asta, Adam, îi spun cu scârbă, știind că mânia mea este nerezonabilă și că nu mă ajută cu nimic. Și l-au răpit pe un altul.

- Îmi pare rău, spune el. Am venit cât de repede am putut. Malcolm și Sam sunt în siguranță?

- Eu... Ei bine, chiar nu știu cum să reacționez la asta. Un mog arată compasiune. Chiar dacă ceea ce au spus Sam și Malcolm a fost adevărat, eu tot nu pot să-mi imaginez că este posibil. Da, sunt bine.

- Bine, răspunde Adam. Vocea lui are încă asprimea unui mogadorian. Trebuie să plecăm de aici.

- Să plecăm?

- Ești rănit, supărat, spune Adam, venind cu grijă mai aproape de mine, de parcă s-ar aștepta să-și trag vreuna brusc. Am înțeles asta. Dar dacă vrei să îi rănești și tu pe ei, te pot ajuta.

- Ascult.

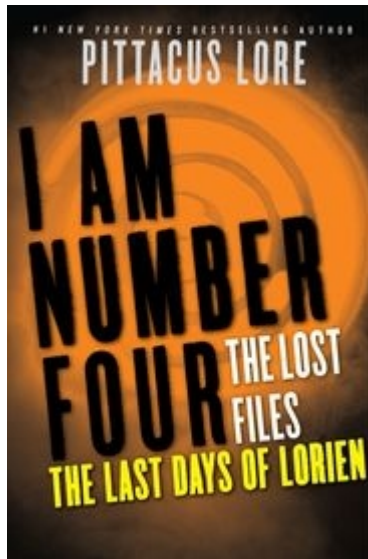
Adam îți întinde mâna spre mine.

- Știu unde trăiesc.

Ceva tresare în mine la vederea acelei mâini palide care mă așteaptă. Dar dacă ceea ce am văzut în acea viziune era adevărat - dacă Cinci lucrează pentru mogadorieni - atunci de ce să nu avem și noi pe unul dintre ei care să lucreze cu noi? Dau mâna cu Adam, strângând-o cu putere. El nu se ghemuiește de durere sau ceva, doar mă privește drept în ochi.

- Bine, Adam. O să mă ajuți să câștig acest război.

Extras din *Eu sunt Numărul Patru: Dosarele pierdute: Ultimele zile ale Lorienului* Experiința luptei care a dus la începerea războiului!

CAPITOL UNUL (Sandor)

ACEASTA ESTE LORIENUL. ESTE "PERFECT" AICI. Cel puțin așa spun ei.

Poate că au dreptate. De-a lungul anilor, Biroul Lorien Pentru Explorare Interplanetară a trimis misiuni de recunoaștere pe aproape fiecare planetă locuibilă, iar aproape toate acestea sunt groaznice.

Luați acest loc numit Pământ: este poluat, supraaglomerat, prea cald și devine tot mai fierbinte în fiecare zi. După modul în care o spun cercetașii, toată lumea de acolo este nefericită. Pământenii își petrec o mare parte din timp încercând să se omoare unul pe celălalt pentru nimic; cealaltă parte din timp și-o petrec încercând să nu fi uciși.

Cercetați și voi una dintre cărțile lor de istorie - avem o grămadă de astfel de cărți disponibile în Marele Depozit Cu Informații Al Lorienului - și veți vedea că totul se învâрте în jurul unui singur punct comun: războaie după războaie. *Pământenilor, idioți ce sunteți, treziți-vă!*

Chestia e că, în afară de Lorien, Pământul ar putea fi cel mai bun loc dintre cele de acolo. Nici nu m-am deranjat să mă gândesc la planeta Mogadore. Aia este o groapă de gunoi.

Aici, pe Lorien, nu sunt războaie. Nu au fost niciodată. Vremea e mereu perfectă și există suficiente variațiuni în ecosistemele pe care le puteți găsi la un loc cu orice versiune de vreme vrei să cauți. Cele mai multe dintre locuri sunt păduri virgine, plaje perfecte, munți cu peisaje cum nu s-ar

crede că există. Chiar și în cele câteva orașe pe care le avem, există o mulțime de locuri în care să te duci și nu există nicio crimă.

Oamenii nici măcar nu se ceartă atât de mult.

Pentru ce să se certe? Locul este perfect, toată lumea e fericită. Ca de obicei. Plimbă-te pe stradă prin capitală și îi vei vedea pe toți zâmbind ca o adunătură de zombi fericiți.

Dar nu există un astfel de lucru perfect nicăieri, nu-i așa? Și chiar dacă ar exista, atunci aş spune: "perfect" este destul de plictisitor.

Urăsc plictiseala. Întotdeauna mă voi strădui să găsesc imperfecțiunea. Asta este distracția zilnică.

În altă ordine de idei, apropo de asta, din moment ce în ecuația asta sunt implicați o grămadă de oameni – părinții mei sunt conducătorii lor – eu sunt cel mai mare imperfect dintre toți.

Asta cu siguranță este *ne-loric*.

Himera a fost plin toată noaptea și, în cele din urmă, m-a atras și pe mine. Muzica a cântat toată noaptea, aerul era plin de sudoare, și - surpriză – toată lumea s-a distrat și a fost fericită, chiar dacă s-au înghesuit, îmbrâncit ori au căzut unul peste altul.

În seara asta, și eu am fost fericit. Am dansat ore întregi, în cea mai mare parte singur, dar m-am cuplat cu o fată și am dansat împreună pentru câteva minute, amândoi zâmbind și râzând, niciunul dintre noi neluând-o prea în serios până când ne-a prins muzica, iar dansul ne-a purtat undeva mai departe. Nu a fost mare lucru.

Bine, până la urmă a fost o noapte grozavă.

Era aproape dimineață când aproape că nu mai puteam să respir și eram gata să iau o pauză și, după ore întregi de mișcare non-stop, în cele din urmă m-am tolănit pe o bancă cu coloane, aproape de marginea ringului de dans. Când m-am uitat, am văzut că m-am așezat lângă Paxton și Teev. Nu îi știam foarte bine, dar veneau regulat la *Himera* și, pentru că mai fusesem aici de câteva ori, avusesem ocazia să ne mai întâlnim.

- Salut, am spus, dând din cap, nefiind sigur că își mai aduc aminte de mine.

- Sandor, prietene, a spus Paxton, bătându-mă pe umăr. Nu trebuia să dormi la ora asta?

Ar fi trebuit să mă supăr că face mișto de mine, dar, în schimb, m-am simțit fericit că m-a recunoscut. Lui Paxton întotdeauna i s-a părut amuzant că mă găsește mereu în acel loc, chiar dacă, tehnic vorbind, eram încă prea tânăr.

Nu am reușit să-mi dau seama care este marea șmecherie să fii minor - *Himera* era doar un loc unde se dansa și se asculta muzică. Dar, pe *Lorien*, regulile sunt reguli.

Paxton era doar cu câțiva ani mai în vârstă decât mine și era student la Universitatea din *Lorien*. Prietena lui, Teev, lucra la un butic de modă în *East Crescent*. Tot ce pot spune despre ei este că amândoi aveau un fel de viață pe care eu nu mi-aș dori-o. Ei stau la cafenele în timpul zilei, merg să danseze în locuri ca *Himera* toată noaptea și nimeni nu se gândește serios la nimic.

Nu aveam de gând să aștept atâta timp. Mă simțeam de parcă *deja* așteptasem prea mult. Mă săturasem să tot fiu adolescent, mă săturasem să tot merg la școală și să-i ascult pe profesori și să joc după regulile părinților mei. Totuși, nu aş vrea să pretind prea devreme că sunt adult. Sunt doar un individ și aş vrea să-mi trăiesc viața așa cum poftesc.

Deocamdată, *Himera* era singurul loc în care mă simt bine. De fapt, toți cei de aici seamănă puțin cu mine. Ei poartă haine nebune, au părul ciudat; fac ce vor. Chiar și pe o planetă ca *Lorien*, există oameni care nu se potrivesc cu acel loc. Acei oameni au venit aici.

Câteodată – rare ori – mai veдеai pe câte unii încruntați. Nu pentru că erau nemulțumiți sau altceva, ci doar pentru distracție. Doar așa, să vadă și ei cum e, cred.

Teev se uita la mine cu o expresie amuzată, iar Paxton arată către banda mea de identitate de pe încheietura mâinii.

- Chestiile astea nu se presupune că ar trebui să fie greu de măsluit? Întreabă el cu un zâmbet. De fiecare dată când te văd, reușești să intri pe ușa din față în alt mod.

Porțile de la Himera scanează tot ce intră, mai ales pentru a preveni intrarea minorilor lorieni ca mine. Cu ceva timp în urmă, obișnuiam să mă strecur pe ușa din spate sau să mă înghesui în mulțime și să intru neobservat pe ușa principală. Totuși, în seara asta am mers cu un pas mai departe, modificându-mi banda cu datele de identitate pe care scrie vârsta, astfel încât aparatele să creadă că sunt mai în vârstă. Am fost destul de mândru de mine, dar nu aveam de gând să îmi dezvălui toate secretele. Am dat din umeri șmecherește.

- Asta sunt eu. Sandor, Vrăjitorul Tehnologiilor și Omul Misterelor.

- Lasă-l naibii de scanner, Paxton, a spus Teev. Ce zici de Registrul De Absențe de la școala lui? Tu încă mergi la școală, nu? Ai face bine să te grăbești sau o să fii prins. Se face târziu.

- Vrei să spui *devreme*, am corectat-o eu. Soarele va răsări în orice moment. Dar ea avea dreptate. Sau ar fi trebuit să aibă.

Teev avea o aluniță deasupra buzei, iar pe obraz avea un semn din naștere de culoare stacojie, care i se pierdea în păr. Un tatuaj subțire înconjură alunița și se curba în sus într-o săgeată, arătând spre semnul din naștere. Era o tipă scundă, simpatică și avea ceva... neconvențional. Era cum era, iar ea nu avea de gând să ascundă asta. Am admirat-o pentru asta.

Am fost tentat să-i spun cum am rezolvat problema cu Registrul De Absențe. De fapt, asta a fost mai ușor de rezolvat decât scannerul de la ușă - sau poate că eram eu prea bun. Tot ce am făcut a fost să împrumut de la prietenul meu Rax banderola de identitate a lui și să introduc în ea datele mele biometrice. Acum, ori de câte ori chiulesc de la ore, Registrul De Absențe mă scanează ca "prezent", atâta timp cât Rax este acolo.

Am descoperit trucul acesta după ce în urmă cu câteva luni am dat de necaz și am fost obligat să muncesc un timp în biroul din fața școlii. Acolo, am descoperit un defect în sistemul Registrului De Absențe: nu prinde dublurile. Așa că atunci când eu și Rax suntem acolo, nu apar *steaguri roșii*. Este perfect.

- Nu pot să-mi dezvălui secretele, spun eu, zâmbind.

- Copil șmecher, spune Paxton, admirația lui tinzând ușor spre dispreț. M-am îmbujorat.

- Mulțumesc, îi spun, încercând să mă port de parcă, de fapt, nu mi-ar păsa. Dar înainte să apuc să mă mai gândesc și la altceva să spun, am înghețat. La intrarea în club am zărit pe cineva cunoscut. Și nu pe cineva pe care aș fi vrut să îl cunosc.

Era Endym, profesorul meu de Cultură Interplanetară de la Academia Lorien.

Bine, Endym era, în general, un tip destul de ok, probabil singurul profesor de care mi-a plăcut. Dar, ok sau nu, dacă mă vede în club, și minor și cu absență de la școală, nu are de ales decât să mă raporteze.

Am zâmbit către cuplul cu care vorbeam.

- Teev, Paxton, mi-a făcut plăcere, am spus, dispărând ușor din linia vizuală a lui Endym și amestecându-mă printre cei care dansau. Sub acoperirea mulțimii, am privit înapoi spre intrare și am văzut că Endym a fost abordat de unul dintre furnizorii clubului. El a luat una dintre fiolele oferite și a dus-o la gură, ochii lui scanând prin club, apoi a pășit în față, pe ringul de dans. Am fost destul de sigur că nu m-a văzut - nu încă - dar era chiar pe direcția mea.

La naiba. M-am ascuns în spatele unei coloane pentru a scăpa din raza lui vizuală.

Himera este un loc mare, dar nu suficient de mare. Dacă rămâneam unde eram, trebuia să îmi petrec tot timpul încercând să-l evit - dar chiar și așa, nu mi-ar fi plăcut să-mi petrec timpul liber astfel.

Trebuie să ies, trebuie să profit de oportunitate acum, în timp ce Endym este distras. Tocmai a pornit o conversație cu o femeie în mijlocul ringului de dans și flirta cu ea fără rușine în timp ce ea dansa. Am dat ochii peste cap. Faptul că profesorul meu a venit la Himera, a făcut ca locul acesta să nu mai fie la fel de cool.

Singura cale de ieșire era să mă ascund mai *adânc*. Niciodată nu mai fusesem în vestiarul de sub scenă, dar artiștii trebuiau să vină de undeva. Singura problemă era că Endym era, cumva, poziționat în cel mai rău loc posibil pentru mine: trebuie să trec pe lângă el ca să ajung la intrare, dar stă fix cu fața către casa scării din spate.

Ocolesc locul, încercând să nu atrag atenția părând stresat, sperând să pot găsi o soluție la dilema mea. Apoi îi văd la câțiva pași mai încolo: Teev și Paxton. Ei m-ar putea ajuta. Cel puțin așa sper.

- Ce-ați zice, încep eu, ascunzându-mă după ei cu zâmbetul meu conspirativ zugrăvit pe toată fața, dacă v-aș spune că tipul de acolo este unul dintre profesorii mei?

Cuplul se uită la Endym, apoi din nou la mine.

- Cred că așa zice că locul ăsta începe s-o ia în mod semnificativ în jos, a spus Teev. Au început să-i lase pe *profesori* să intre aici?

- Ghinion, amice, râde Paxton. Te-ai chinuit atâta ca să intri aici, iar acum vei fi prins.

- Fii serios, omule. Nu râde. Ce zici de o mână de ajutor ca să ies de aici? Când s-au uitat unul la altul sceptic, am afișat poziția blegului. Vă rog?

Teev își aruncă părul pe spate și mă privește amabilă.

- Bine. M-am prins, micuțule, spune ea, mângâindu-mă pe față. A fost cam umilitor, dar ce puteam face? Vom avea grijă de tine, a promis ea. Mișcă-ți fundul de aici.

M-am uitat pentru o secundă la Teev și Paxton cum s-au apropiat de Endym și femeia cu care dansa, cum s-au inserat între perechea care dansa. Teev dansează cu Endym; Paxton dansează cu partenera lui Endym.

Când am fost sigur că l-au distras pe Endym, am profitat de șansa mea. Mă strecur prin mulțime, păstrându-mi capul aplecat ca să nu fiu văzut.

Eram gata să ies când cineva a strigat la mine.

- Hei! M-am uitat înapoi, speriat, și am văzut o față furioasă și un tip venind spre mine. Am lovit accidental fiola tipului și i-a căzut pe podea când l-am împins ca să trec pe lângă el, iar el nu s-a bucurat pentru asta.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu prins într-o luptă pe ringul de dans. Am luat vitează și am fugit la marginea scenei, unde am cercetat colțul întunecat și am găsit o ușă mică.

Bineînțeles că era încuiată.

- Hei, tu, a strigat din nou tipul a cărui băutură o vărsasem. Se apropia de mine. O să îmi iei alta!

Am mișcat furios mânerul ușii. Când am văzut că nu se clintește, am renunțat la bunele maniere și am început să mă reped cu umărul în ușă, în speranța că, cu destulă forță și un pic de noroc, ar putea ceda.

Tipul se apropia, încă strigând. Ce nemernic – să facă atâta scandal doar pentru că i-am vărsat băutura? Peste tot în sală, capetele s-au întors spre mine. Aș putea fi prins în orice moment.

O ultimă încercare. M-am izbit de ușă cea mică cu toată forța mea.

De data aceasta, a cedat.

CAPITOLUL DOI

Forța greutatei mele m-a trimis rostogolindu-mă orbește în cameră, pe cealaltă parte a ușii. M-am împiedicat și am căzut pe podea printre straturi și straturi de materiale. În cădere, am dat cu capul de podea.

Apoi am auzit o voce. Vocea unei *fete*.

- Asta da fază amuzantă!

Așa cum zăceam acolo, mi-am dat seama că mă prăbușisem peste un rack de haine. Haine de femeie. Eram întins pe podea peste o grămadă de haine de femei. Arătam de parcă fusesem prins într-o explozie de pietricele și paiete.

Deasupra mea stă un tip îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de culoare negru-metalizat și o cămașă cu gulă, care se chinuia să închidă ușa prin care tocmai am intrat.

- Da, amuzant, spune el sarcastic. Îmi place când veverițele minore dau buzna în vestiar.

M-am ridicat rușinat și am încercat să adun grămada de rochii pe care le-am împrăștiat. Nu așa mi-am imaginat că va decurge noaptea mea.

- Mda. Mda. *Amuzant*. M-am uitat în jur și am văzut o fată cu părul alb-electric, așezată pe un scăunel în colțul camerei. Purta o pereche de pantaloni scurți și era într-o poziție ghemuită. Se desena singură cu un fel de creion de machiaj, făcându-și un model elaborat de vârtejuri și cârlionți.

- Nu, am spus eu.

Probabil că ar fi trebuit să-mi cer scuze, sau cel puțin să dau o explicație, dar nu am putut. Am fost prea fascinat. Tot ce am putut spune a fost *nu*.

- Oh, da, a spus ea, încă desenându-se pe picior. Se aplecă mai aproape de marcajul șerpuitor, își țuguie buzele și suflă peste desen ca să se usuce cerneala.

Nu se putea așa ceva. Dar s-a putut.

Era Devektra.

Cred că cei mai mulți oameni de pe Lorien habar nu aveau cine era. Dar eu nu sunt dintre *cei mai mulți oameni* și ascult muzica lui Devektra de mai multe luni. Pentru cunoscători, ea era cea mai mare artistă din elita Garde de pe Lorien. Cu frumusețea ei izbitoare, inteligența dincolo de vârsta ei - pentru că era, practic, un copil, doar un pic mai în vârstă decât mine - iar Moștenirea ei neobișnuită de a crea orbitoare jocuri de lumini hipnotice în timpul spectacolelor sale, toate astea făceau din ea un star cum nu mai fusese vreodată. Deja era o vedetă realizată.

- Ce, nu ai mai văzut o fată care se machiază pe picioare? a spus ea cu o sclipire în ochi.

Am încercat să-mi recapăt calmul.

- Înseamnă că tu ești un artist top-secret, am reușit eu să spun, într-un final, poticnindu-mă la fiecare cuvânt. Sunt, ăăă, un mare fan. M-am înroșit când am spus-o. A sunat de parcă eram un ratat total.

Devektra își evaluează picioarele, apoi se ridică și se uită la mine ca și cum nu știa dacă să fie supărată sau să râdă. În cele din urmă, a împărțit diferența.

- Mulțumesc, a spus ea. Dar știi, ușile astea erau blocate cu un scop - să-i țină pe marii fani *afară*.

Pășind înainte, și-a pus brațele teatral pe umerii mei și s-a tras cu gura foarte aproape de urechea mea.

- Ai de gând să-mi spui ce cauți în cabina mea? mi-a șoptit ea. Nu e nevoie să chem paza, nu?

- Ăăă, m-am bâlbâit eu. Ei bine..., să vezi, treaba stă cam așa... Mi-am stors creierul pentru o explicație și nu am găsit niciuna. Cred că mă pricep mai bine la spart software decât să vorbesc cu fetele. Mai ales una celebră și fierbinte.

Devektra s-a dat un pas înapoi și m-a privit de sus în jos cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

- Știi ce cred eu, Mirkl? a întrebat ea.

- Ce? întreabă cu o voce plictisită cel de care, practic, am și uitat. Pe bune, a sunat de parcă tipul avea un fel de boală pe Devektra.

- Cred că, a spus ea încet, amicul e prea tânăr pentru a fi aici. Mi se pare că era pe cale să fie dat afară pentru că este minor și s-a strecurat aici în căutarea unui loc unde să se ascundă. Tocmai am pus mâna pe un infractor. Și știi ce părere am eu despre infractori...

Mi-am plecat privirea în podea. Acum chiar că am fost prins. Era prima dată când aveam problema asta. Sau a doua oară. De data asta, însă, consecințele ar putea fi serioase, cu siguranță.

Dar Devektra m-a surprins.

Un zâmbet s-a lărgit pe fața ei și a început să chicotească. Am început să suspectez că fata asta e nebună.

- Îmi place! a spus ea. Și-a îngustat ochii și a îndreptat spre mine un deget certător. Unghiile ei străluceau în toate culorile curcubeului. Un mic câpan obraznic.

Pentru a doua oară în doar câteva secunde, ea m-a luat prin surprindere.

- De unde știi că sunt câpan? am întrebat-o.

La fel ca majoritatea persoanelor publice de pe Lorien - sportivi, artiști, soldați - Devektra era Garde. Eu eram câpan. Un grup ales de câpani instruiam câpani, educatorii garzilor, dar cei mai mulți dintre noi erau birocrați, profesori, oameni de afaceri, negustori, agricultori. Nu eram sigur ce anume trebuia să fac după ce terminam școala, dar nu cred că aveam prea multe opțiuni. De ce nu m-am născut și eu garde și să fac ceva *distractiv* cu timpul meu?

Devektra a zâmbit.

- A treia Moștenire a mea. Una plictisitoare, despre care nu-mi place să vorbesc. Știi *întotdeauna* cine este garde și cine este câpan.

Ca toți garzii, Devektra avea putere telekinezică. Avea, de asemenea, capacitatea de a *îndoi* și manipula undele luminoase și sonore, abilități utilizate în spectacolele ei și care au făcut-o vedetă în ascensiune. Asta era o putere destul de rară deja, dar a treia Moștenire despre care tocmai a menționat, datorită căreia putea sesiza diferența dintre garzi și câpani, era una despre care nu mai auzisem.

Din anumite motive, mi-am pierdut controlul asupra gândirii. Nu prea știu de ce - nu e nimic în neregulă să fii câpan, și, așa cum de multe ori am crezut, se pare că este mult mai distractiv să fii Garde, eu nu m-am simțit niciodată nesigur cu privire la cine am fost înainte.

De obicei, nu sunt o persoană nesigură. Pe de altă parte, nu așa merg lucrurile aici. Deși Garzii sunt venerați ca "cei care au primit daruri prețioase" de la planeta noastră - a existat o condamnare pe scara largă, împărtășită de garzi și câpani deopotrivă, că abilitățile uimitoare ale garzilor nu aparțin doar lor, ci nouă tuturor.

Dar, stând acolo în fața celei mai frumoase fete pe care am văzut-o vreodată, o fată care era pe cale să meargă pe scenă și să-și demonstreze talentele uimitoare în fața tuturor celor de la Himera, m-am simțit dintr-o dată un *oarecare*. Iar ea ar putea vedea asta. Ea era Devektra, Devektra, iar eu eram doar o chestie stupidă, un câpan minor care nu avea nimic. Nici nu știu de ce se deranja să mă bage în seamă.

M-am întors să plec. A fost inutil. Devektra m-a prins de cot.

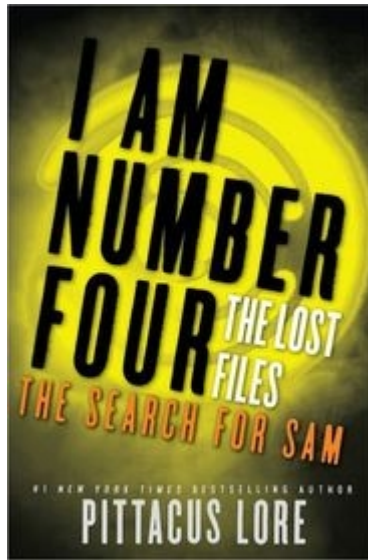
- Oh, înveselește-te, a spus ea. Nu-mi pasă dacă ești câpan. Oricum, doar glumeam, mulțumesc Bătrânilor. Ce Moștenire plictisitoare. De fapt, a treia Moștenire, reală, este mult mai interesantă.

- Care este? am întrebat suspicios. Am început să simt că Devektra mi-a intrat în cap.

Ochii ei străluceau.

- Nu e evident? Eu fac oamenii să se îndrăgostească de mine.
- De data asta, am știut că mi-a tras-o. M-am înroșit, realizând brusc adevărul.
- Mi-ai citit gândurile, am spus.
- Devektra a zâmbit impresionată și s-a întors către Mirkl, care arăta mai puțin amuzat.
- Mirkl, a spus ea, cred că începe să priceapă.

Extras din *Eu sunt Numărul Patru: Dosarele pierdute: În căutarea lui Sam* Descoperă locul aliaților uitați!

CAPITOL UNUL (Adam)

Nu știu dacă pot.

Sunt prea slăbit ca să vorbesc, așa că nu o s-o spun cu voce tare. Doar mă gândesc. Dar Unu mă poate auzi. Ea mereu mă aude.

- *Trebuie*, spune ea. Trebuie să te trezești. Trebuie să lupți.

Sunt pe fundul unei prăpastii, cu picioare răsucite sub mine, un bolovan împungându-mă incomod între omoplați. Coapsa mea e udă. Nu pot să văd nimic pentru că am ochii închiși, și nu pot să-i deschid pentru că nu am putere.

Dar, ca să fiu sincer, nici nu vreau să deschid ochii. Vreau să renunț, vreau să mor.

Dacă îmi deschid ochii, înseamnă că trebuie să înfrunt adevărul.

Ar însemna să-mi dau seama că zac pe malul uscat al unui râu. Că umezeala pe care o simt pe picioarele mele nu este apa râului. E sânge..., de la fractura deschisă a piciorului drept, osul ivindu-se acum din fluierul piciorului.

Înseamnă că dacă știu toate acestea, am fost lăsat să mor chiar de către tatăl meu, la șapte mii de mile depărtare de casă. Înseamnă că cel care mi-a fost frate, Ivanick, este cel care aproape că m-a ucis, împingându-mă brutal de pe marginea unei prăpastii abrupte.

Asta înseamnă că trebuie să mă confrunt cu faptul că sunt mogadorian, un membru al unei rase extraterestre pornită să extermine poporul loric și, eventual, să obțină dominația Pământului.

Îmi țin ochii strâns închiși, încercând cu disperare să mă ascund de adevăr.

Cu ochii încă închiși, îmi pot imagina că sunt într-un loc frumos: sunt pe o plajă din California, iar cu picioarele goale sap în nisip. Numărul Unu stă lângă mine, privindu-mă cu un zâmbet. Aceasta este amintirea lui Unu din California, un loc unde nu am fost niciodată. Dar am împărtășit amintirea asta atât de mult timp în acești ultimi trei ani, încât pare a fi mai mult a mea decât a ei.

- Aș putea sta aici toată ziua, spun eu, soarele încălzindu-mi pielea.

Ea se uită la mine cu un zâmbet moale, de parcă nu ar fi putut mai mult. Dar, atunci când ea deschide gura să vorbească, cuvintele ei nu se potrivesc cu expresia ei: sunt dure, aspre, ca niște ordine.

- Nu poți sta, spune ea. Trebuie să te ridici. Acum.

Deschid ochii. Sunt în patul meu din baraca de dormit a voluntarilor din tabăra de ajutor. Unu se află la capătul patului meu.

Ca și în visul meu, ea zâmbește, dar acum nu este un zâmbet dulce. Este un zâmbet trist.

- Dumnezeule, spune ea. Ai dormit mult.

Râd și mă ridic din pat. Dorm mult în ultima vreme. Au trecut șapte săptămâni de când am ieșit singur din prăpastia aia și alte săptămâni de convalescență cu piciorul meu drept până m-am recuperat complet. Dar programul meu de somn nu s-a reglat: încă dorm zece ore pe noapte.

Mă uit prin baracă și văd că toate celelalte paturi sunt goale. Colegii mei au ieșit deja pentru treburile de dimineață. Mă ridic în picioare, abia sprijinindu-mă pe piciorul drept. Unu zâmbește din nou superior la stângăcia mea.

Ignorând-o, mă încălț cu sandalele, arunc pe mine o cămașă și ies din baracă.

Afară, soarele și umiditatea mă lovesc ca un zid. Sunt încă lipicios și transpirat după somn și aș ucide pentru un duș, dar Marco și ceilalți lucrătorii sunt deja băgați adânc în treburile de dimineață. Eu mi-am ratat șansa.

Prima oră a zilei este dedicată gospodăririi taberei: gătit micul dejun, rufe, vase de spălat... După aceea, un jeep îi ia pe unii dintre noi și ne duce în sat. Lucrăm la un proiect de modernizare a rețelei de apă. Ceilalți rămân pe loc, în sala de clasă de lângă tabără, predând lecții copiilor din sat. Aș fi vrut să învăț Swahili, dar a trebuit să plec înainte să mă apuc de învățat.

Am plecat din tabără. Îmi face o deosebită plăcere să-i ajut pe săteni. Muncesc din greu și o fac din recunoștință.

După ce am ieșit din prăpastie și m-am târât un sfert de milă prin junglă, am fost găsit de o săteancă bătrână. M-a confundat cu un muncitor voluntar, acoperirea mea în timp ce îl căutam pe Hannu, Numărul Trei. Bătrâna s-a dus până în tabără și s-a întors o oră mai târziu cu Marco și un doctor care era în vizită acolo. Am fost adus în tabără pe o targă improvizată; medicul mi-a reparat piciorul, mi-a cusut rana și mi-a pus o atelă pe care am dat-o jos recent.

Marco mi-a oferit un loc aici, prima dată ca să mă refac, iar acum să rămân ca voluntar, fără a-mi pune nici un fel de întrebări. Tot ce se așteaptă în schimb este să îmi fac treburile și să muncesc la fel ca ceilalți voluntari.

Nu am nicio idee ce poveste și-a construit în cap în legătură cu mine. Dar am impresia că Marco și-a dat seama că Ivan a fost cel care mi-a făcut asta, pe baza faptului că Ivan a dispărut din tabără în ziua accidentului meu, fără să spună un cuvânt nimănui. Probabil că generozitatea lui Marco este motivată de milă. S-ar putea să nu știe exact ce s-a întâmplat, dar știe că am fost părăsit de familie. Și din moment ce Marco are dreptate, mai mult sau mai puțin, nu mă deranjează să-i fie milă de mine.

În plus, mi se pare amuzant să fiu părăsit de familia mea, de întreaga mea rasă.

Nu am fost niciodată mai fericit.

Munca la renovarea satului cere transpirație și merge încet, dar am un avantaj față de ceilalți muncitori: o am pe Unu. Vorbesc cu ea în timp ce muncesc și, chiar dacă mușchii îmi sunt inflamați și mă doare spatele, orele zboară.

De cele mai multe ori, ea mă motivează luându-mă peste picior.

- *Nu e bine cum faci. Așa se dă cu mistria? Dacă aș fi avut un trup, aș fi terminat până acum.*

Ea face glume pe seama eforturilor mele, ca o doamnă tolănită la plajă, doar ca să-i treacă mai repede timpul liber, privindu-i pe cei care muncesc.

- *Vrei să încerci asta?* îi răspund în mintea mea.

- *Nu pot, spune ea. Nu vreau să rup cuiul.*

Bineînțeles că trebuie să fiu atent să nu vorbesc cu ea în timp ce muncesc, nu în fața celorlalți. Și-așa mi-am stricat reputația, lumea crezând că sunt un ciudat care a ajuns să vorbească singur după doar câteva săptămâni aici. Apoi am învățat să conversez cu Unu în tăcere, doar gândindu-mă la ea, în loc să vorbesc cu voce tare. Din fericire, reputația mea a revenit, iar ceilalți nu mai uită la mine ca și cum aș fii nebul.

În acea noapte eram de serviciu la bucătărie cu Elswit, cel mai nou sosit în tabără. Gătim *githeri*, o simplă farfurie de porumb și fasole. Elswit curăță boabele de porumb de pe coceni, iar eu spăl fasolea.

Îmi place Elswit. Îmi pune o mulțime de întrebări despre de unde vin și ce m-a adus aici, dar îi răspund cu alte întrebări în loc să-i spun adevărul. Din fericire, el nu pare deranjat că răspunsurile mele sunt fie vagi, fie inexistente. E un mare vorbăreț, mereu gata să pună următoarea întrebare fără să observe tăcerea mea, mereu povestind despre propria lui viață și dându-mi sfaturi. Din ceea ce am aflat, el este fiul unui bancher american foarte bogat, un om care nu este de acord cu preocupările umanitare ale lui Elswit.

Pe vremea când eram copil, mi-a fost greu să trăiesc după standardele impuse de tatăl meu, dar după experiențele mele din mintea lui Unu, standardele acestea au devenit imposibile. Am crescut ca o ființă blajină, dezvoltându-mi simpatii și preocupări care știam că tatălui mei i-ar fi imposibil să le înțeleagă, darămite să le tolereze. Eu și Elswit aveam, totuși, ceva în comun. Amândoi ne dezamăgisem părinții.

Dar mi-am dat seama repede că asemănările dintre noi nu se întind atât de departe. În ciuda celor spuse de Elswit despre "înstrăinarea" lui din familie, el încă ține legătura cu părinții săi bogați și încă mai are acces nelimitat la bogăția lor. Se pare că tatăl său a aranjat chiar și un avion privat care va ateriza în Nairobi în câteva săptămâni doar ca Elswit să se poată întoarce acasă de ziua lui. În ceea ce mă privește, tatăl meu crede că sunt mort și nu pot decât să-mi imaginez că e fericit în legătură cu asta.

După cină, am făcut un duș bine meritat și m-am băgat în pat. Unu e ghemuită într-un scaun împletit din trestie indiană, în colț.

- *Te bagi în pat? Deja?* mă tachinează ea.

Mă uit prin cameră. Nu e nimeni pe lângă mine, deci pot vorbi liniștit cu voce tare, atâta timp cât păstrez vocea joasă. Când vorbesc cu ea cu voce tare se simte mai natural decât comunicarea în tăcere.

- *Aș vrea să mă duc după ceilalți.*

Unu se uită la mine.

- *Ce e? Nu mă mai doare nimic, șchiopătarea aproape s-a dus...* Mi-am revenit. E timpul să trag linie și să plec de aici.

Unu se încruntă și își mototoleşte cămașa cu un tic nervos. Bineînțeles că știu ce o deranjează.

Semenii ei sunt acolo, amenințați de rasa mea cu extincția. Iar ea este aici, blocată în Kenya. Mai mult decât atât, ea a rămas în mintea mea, fără trup, fără voință sau fără a se putea mișca liberă. Dacă ar fi după dorința ei, știu că ar fi în altă parte - *oriunde altundeva* – pornind la luptă.

- *Cât timp o să mai stăm aici?* întreabă ea, sumbru.

Fac pe prostul, pretinzând că nu știu cum se simte și ridic din umeri, apoi mă învelesc și mă întorc pe o parte.

- Nu am unde să mă duc în altă parte.

Visez.

E noaptea în care am încercat să-l salvez pe Hannu. Alerg din tabăra de ajutor în junglă, spre coliba lui Hannu, disperat să ajung acolo înaintea lui Ivan și a tatălui meu. Știu cum se termină asta - Hannu ucis, eu, lăsat să mor, - dar în acest vis, toată urgența naivă din acea noapte tot îmi revine în minte, propulsându-mă prin liane și tufișuri, umbre și sunetele de animale.

Comunicatorul pe care l-am furat din colibă păcăne la șoldul meu, un sunet de rău augur. Știu că ceilalți mogadorieni se apropie.

Trebuie să ajung acolo înaintea lor. *Trebuie.*

Am ajuns într-un luminiș în junglă. Coliba unde au locuit Hannu și cêpanul său este acolo unde știam. Ochii mei se luptă să se adapteze la întuneric.

Apoi văd diferența.

Coliba și luminișul în sine sunt complet acoperite cu liane și frunze. Jumătate din fațada colibei a fost dărâmată, iar acoperișul ciuruit puternic pe partea unde lipsește o bucată din perete. Obstacolul de la marginea luminișului, pe care Hannu îl folosea pentru antrenament, este distrus, abia îmi mai dau seama ce este.

- Îmi pare rău, vine un glas din junglă.

Mă uit repede în jur.

- Cine-i acolo?

Unu iese dintre copaci.

- Îți pare rău pentru ce? Sunt confuz și abia mai respir. Piciorul rănit mă doare de la alergat.

Atunci îmi dau seama.

- Nu visez, nu?

Unu clatină din cap.

- Nup.

- Ai preluat controlul. Cuvintele îmi scăpă de pe buze înainte chiar să înțeleg ce vreau să spun. Dar, după expresia de pe fața ei, îmi dau seama că am dreptate: a preluat controlul asupra conștiinței mele în timp ce am dormit și m-a adus aici la locul morții lui Hannu. Nu a mai făcut asta până acum. Habar nu aveam că poate să facă asta. Dar conștiința ei este atât de bine înfiptă în conștiința mea încât nu ar trebui să fiu surprins. M-ai deturnat.

- Îmi pare rău, Adam, spune ea. Dar trebuia să te aduc aici, să îți reamintesc...

- Ei bine, nu a funcționat!

Sunt confuz, infuriat pe Unu că mi-a manipulat voința.

Dar, de îndată ce am spus-o, știu că e o minciună. *A funcționat.*

Adrenalina crește în mine, inima îmi bate cu putere, și o simt: importanța zdrobitoare a ceea ce am încercat și nu am reușit să fac în urmă cu câteva luni. Amenințarea semenilor mei încă persistă asupra garzilor și a restului lumii.

Trebuie opriți.

Mă întorc într-o parte, astfel încât Unu să nu vadă îndoiala de pe fața mea.

Dar împărțim aceeași minte. Nu am cum să ascund asta de ea.

- Știu că și tu simți la fel, spune ea.

Are dreptate, dar nu o bag în seamă, de când am venit în Kenya ignor sâcâiala asta a ei. Lucrurile au început să meargă bine din nou. Îmi place viața mea în Kenya, îmi place să pot face diferența și, până să mă târască Unu aici pentru a-mi băga nasul în locul unde a fost ucis Hannu, mi-a fost ușor să uit de războiul care stă să vină.

Dau din cap.

- Fac treabă bună, Unu. Ajut oamenii.

- Da, spune ea. Ce zici dacă ai putea face ceva *grozav*? I-ai putea ajuta pe garzi să salveze planeta! În plus, chiar crezi cu mogadorienii vor cruța acest loc atunci când planul lor final va prinde contur? Nu îți dai seama că orice ai face aici în sat este ca o construcție pe nisipuri mișcătoare, dacă nu te alături în lupta pentru a-i opri pe semenii tăi?

Simțind că mă poate convinge, ea a făcut un pas spre mine.

- Adam, ai putea face mai mult de atât.

- Eu nu sunt un erou! îi strig, vocea mea sunând gătuită. Sunt o ființă slabă. Un dezertor!

- Adam, mă imploră ea, cu vocea gătuită ca a mea. Știi că îmi place să te tachinez, nu vreau să-ți fac capul mare. Dar ești unu la un milion. Unul la zece milioane. Tu ești singurul mogadorian care a sfidat vreodată autoritatea mogadoriană. Nu ai idee cât de special ești, cât de util ai putea fi pentru cauză!

Tot ce mi-am dorit a fost ca Unu să mă vadă ca pe cineva special, ca pe un erou. Aș vrea să o cred acum. Dar știu că se înșeală.

- Nu. Singurul lucru care e special la mine ești tu. Dacă doctorul Anu nu mă conecta la creierul tău, dacă nu mi-aș fi petrecut trei ani din viață în interiorul amintirilor tale... eu aș fi fost cel care l-ar fi ucis pe Hannu. Și aș fi fost, probabil, mândru de asta.

O văd pe Unu tresărind.

Bine, gândesc eu. Am atins-o.

- Ai fost un membru al Garde. Ai avut puteri, spun eu. Sunt doar un ex-mogadorian slab, neputincios. Tot ce pot face este să supraviețuiesc. Îmi pare rău.

Mă întorc și pornesc înapoi pe lungul drum spre tabără.

Unu nu mă urmează.

CAPITOLUL DOI

În ciuda cursei epuizante pe care am tras-o în toiul nopții până la coliba lui Hannu, în dimineața următoare am reușit să mă trezesc odată cu ceilalți muncitori voluntari.

- Ia te uită ce devreme te-ai trezit, glumește Elswit. Sigur vrei să îți întrerupi somnul de frumusețe?

Îmi venea să-l tachinez pe Elswit, numindu-l *prinț*, așa cum fac uneori ceilalți lucrători. Și-a câștigat porecla când a ajuns aici cu o grămadă de lucruri neesențiale și scumpe, nimic mai ridicol decât o pereche de pijamale de lux, din mătase, strălucitoare. Nimeni nu face mișto de el în fața lui. Și-a adus, de asemenea, un laptop *top-of-the-line*, cu wireless high-tech la nivel mondial, un dispozitiv pe care ne lasă pe toți să-l folosim și nimeni nu vrea să-și pună în pericol accesul la el.

În timp ce mă îmbrac, observ că Unu nu este pe nicăieri. De obicei se trezește înaintea mea, așteptând prin preajmă. M-am gândit că s-a supărat după cearta noastră din junglă.

Ori s-a supărat, ori doar a dispărut pentru o vreme. Mai face asta uneori. Odată, am întrebat-o despre asta.

- Unde te duci când nu ești aici?

Ea mi-a dat o privire secretoasă.

- Nicăieri, a fost tot ce a spus ea.

Am ieșit afară ca să ne începem treburile, dar începuse să plouă ușor. Este bine pentru sat, dar asta înseamnă că proiectul de modernizare a rețelei de apă va fi suspendat pentru a doua zi: solul este prea dificil de lucrat atunci când plouă. Așa că, după ce ne terminăm treburile gospodărești din tabără, eu, Marco și Elswit suntem liberi să lenevim, să citim sau să scriem scrisori.

Îl întreb pe Elswit dacă pot sta o oră la calculatorul lui. Îmi răspunde rapid că da. O fi Elswit un prinț răsfățat, dar este unul generos.

Iau laptopul la baracă și încep să caut pe site-urile de știri. Când am timp să folosesc laptop-ul lui Elswit, cercetez întotdeauna posibile activități lorice sau mogadoriene. Poate că m-am retras din luptă, dar încă sunt curios de soarta garzilor.

Este o zi cu puține știri. Mai verific odată ca să fiu sigur, apoi deschid un program creat de mine și instalat pe laptop-ul lui Elswit. Am spart rețeaua wireless de la Ashwood Estates, fosta mea locuință, și am creat un director ascuns în care se strâng cache-uri Ashwood IM și e-mail-uri sau alte conversații.

Aș vrea să pot pretinde că am fost motivat de vreo legendă eroică. Dar adevăratul meu motiv este atât de patetic. Mai bine mor decât să discut despre asta cu Unu: Vreau doar să aflu dacă familia mea îmi duce dorul.

Familia mea. Ei cred că sunt mort. Adevărul este că, probabil, se bucură pentru asta.

Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață pe pământ, într-o comunitate restrânsă din Virginia, numită Ashwood Estates, unde mogadorienii neaoși locuiesc în case normale, poartă haine americane normale, care trăiesc sub nume americane normale, ascunzându-se la vedere. Dar sub blaturi de granit și dressing-uri și podele false de marmură, nevăzută de muritorii de pe Pământ, se răspândește o rețea masivă de laboratoare și facilități de instruire unde mogadorienii neaoși și cei cultivați muncesc și completează împreună pentru a distruge și subjuga întregul univers.

Ca fiu al legendarului luptător mogadorian Andrakkus Sutekh, se aștepta din partea mea să fiu un soldat credincios în acest război din umbră. Am fost înrolat ca subiect într-un experiment pentru a extrage amintiri din mintea primului loric capturat, o fată cunoscută sub numele de Unu. Planul a fost de a utiliza informațiile din acele amintiri împotriva poporului ei, pentru a ne ajuta să urmărim și să exterminăm restul ființelor ca ea.

Experimentul de transfer al minții a mers foarte bine: am petrecut trei ani în stare de comă, blocat în interiorul amintirilor loricului mort, trăind momentele de fericire sau de suferință ale ei ca și cum ar fi fost ale mele.

În cele din urmă m-am trezit din comă. Dar m-am întors la viața mea mogadoriană diferit, cu un dezgust total față de vărsarea de sânge, dar cu o mare simpatie pentru loricii vânați, precum și cu fantoma lui Unu ca tovarăș al meu permanent.

În primul meu act de trădare mi-am mințit poporul, susținând că experimentul a eșuat și că nu am rămas cu nici o amintire din *întâlnirea* mea cu conștiința lui Unu. Am încercat să mă schimb înapoi, să redevin un mogadorian normal, însetat de sânge. Dar cu Unu mereu lângă mine, fie ca o voce care

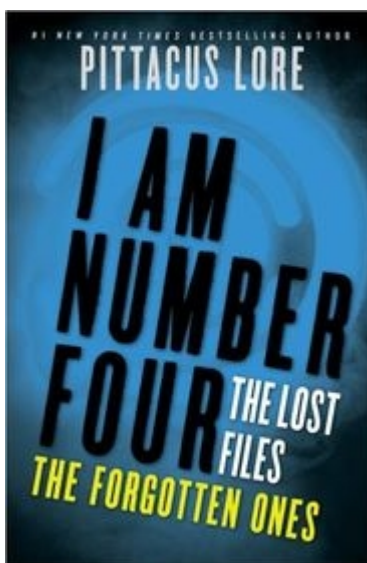
răsună în capul meu sau o viziune care apare lângă mine, a devenit imposibil pentru a-i ajuta pe semenii mei în atacurile lor asupra loricilor.

Ca și cum aș fi fost condus de o forță inexplicabilă, am devenit un trădător, lucrând împotriva eforturilor semenilor mei. M-am hotărât să-l salvez pe al treilea loric marcat pentru moarte.

Acest loric a murit oricum, ucis de tatăl meu cu bucurie, chiar în fața ochilor mei. În ciuda eforturilor mele jalnice, nu am reușit să-l salvez. Demascat ca fiind trădător, am fost aruncat într-o prăpastie de către Ivanick și lăsat să mor.

...

**Extras din *Eu sunt Numărul Patru*: Dosarele pierdute: Cei uitați
Continuă povestea lui Adam, mogadorianul vital al cărui secret este dezvăluit!**

CAPITOLUL UNU

Ochii mei sunt deschiși, dar nu văd nimic. Doar întuneric. Îmi simt plămâni slăbiți și grei, de parcă ar fi acoperiți cu un strat gros de funingine, iar când tușesc, un nor de praf se rotește în jurul meu, făcându-mă să tușesc și mai mult, până simt că mi se sparg plămâni. Capul îmi pulsează, totul e neclar și imobil. Brațele îmi sunt fixate pe părțile laterale.

Unde sunt?

Când praful se liniștește, tusea dispare definitiv și încep să-mi amintesc.

New Mexico. Dulce. *Stai... chiar s-au întâmplat toate astea?*

Aș vrea să cred că totul a fost doar un vis. Dar, oricum, știu suficient de multe ca să-mi dau seama că nu există astfel de vise. Iar acesta nu a fost un vis. Am fost adus în acest loc. Chiar fără să știu cum am făcut-o, mă folosesc de puterea pe care mi-a dat-o Unu și dărâm întreaga bază guvernamentală din temelii.

Data viitoare când o să mai fac o cascadorie ca asta, o să aștept până ies, *apoi* să demolez. La momentul respectiv, va avea mai mult sens. Cred că trebuie să învăț câte ceva despre cum e să ai Moșteniri.

Acum totul e cufundat în liniște. Iau asta ca pe un semn bun. Asta înseamnă că nimeni nu încearcă să mă mai omoare. Ceea ce înseamnă că ori au fost îngropați sub dărâmături ca mine, ori sunt

morți. Pentru moment, sunt singur. Unu este moartă. Malcolm și Sam au plecat, probabil cred că și eu sunt mort. În ceea ce privește familia mea, ei ar fi preferat *să fi fost* mort.

Nimeni nu ar ști că sunt aici, iar parte din mine chiar vrea asta. Am luptat din greu. Nu este suficient că am ajuns atât de departe?

Ar fi mai simplu să opresc lupta aici; să rămân îngropat. Să mă uite toți.

Dacă Unu ar mai fi fost aici, și-ar fi aruncat nerăbdătoare părul pe spate și mi-ar fi spus să mă ridic, să mă depășesc pe mine. Mi-ar fi spus că nu am terminat nici jumătate din treaba pe care mi-a lăsat-o și că sunt lucruri mai importante de care să mă îngrijorez, lucruri mai importante decât mine. Ea mi-ar fi amintit că nu doar viața mea atârână în balanță.

Dar Unu nu mai este aici și depinde doar de mine să-mi spun aceste lucruri.

Trăiesc. Însăși chestia asta este uimitoare. Am declanșat explozibili din sala cu muniție în deplină cunoștință a faptului că ar putea fi ultimul lucru pe care îl fac. Am făcut asta pentru Malcolm Goode, omul pe care am început să-l percep ca pe un tată, ca să poată scăpa împreună cu fiul său adevărat, Sam. M-am gândit că dacă ei vor scăpa, măcar știu că am putut face un lucru bun.

Dar nu am murit. Deocamdată, cel puțin. Și m-am gândit că, dacă tot sunt încă în viață, în ciuda tuturor, trebuie să existe un motiv pentru asta. Încă mai este ceva ce trebuie să fac.

Așa că am încercat să-mi încetinesc bătăile inimii, să respir constant și să evaluez situația. Sunt îngropat, da. Dar am aer, pot să îmi mișc capul, umerii, chiar și brațele pot să mi le mișc puțin. Bine. Respirația mea stârnește praful, iar asta îmi arată unde este *sus* și, de asemenea, că există un pic de lumină care vine de undeva. Iar dacă există lumină, asta înseamnă că nu pot fi prea departe de suprafață.

Nu e loc prea mult să-mi mișc brațele, dar mă lupt oricum, încercând să împing în placa de beton sub care sunt prins. Nici nu se clintește, desigur. Eu nu sunt un *cultivat* cu putere sporită genetic sau vreun individ cu putere fizică naturală ca fratele meu adoptiv, Ivan. Sunt înalt, dar slab, cu constituție ca a unui om obișnuit, doar cu unele capacități fizice mai moderate. Nici măcar nu sunt sigur dacă un *cultivat* foarte bine pregătit ar putea să scape de aici; *eu* nu am nicio șansă ca să ies de aici.

Dar chipul lui Unu apare din nou în mintea mea – ea strâmbă din nas, se uită la mine cu o privire afectuoasă, de parcă ar spune *Serios? Asta-i e tot ce poți?* Și ceva se întâmplă cu mine. Nu e *tot* ce pot. Nu mai este. Eu nu am forță fizică, dar am *putere*.

Mă concentrez pe bolovanii din jurul meu știind că cu Moștenirea mea – Moștenirea pe care mi-a dat-o Unu – pot scăpa din dărmăturile astea. Închid ochii și mă concentrez, imaginându-mi molozul trepidând și divizându-se, îndepărtându-se de mine, până când sunt liber.

Nu se întâmplă nimic. Nu se clintește nimic. "*Mișcă-te, la naiba,*" mă gândesc în mintea mea, și apoi îmi dau seama că, de fapt, am spus cu voce tare cuvintele fără sens. Oricum, pietrele nu mă bagă în seamă.

Dintr-odată, sunt supărat. În primul rând sunt supărat pe mine: pentru că sunt atât de prost, pentru că sunt atât de slab, pentru că nu am reușit să stăpânesc darul pe care mi l-a dat Unu. Pentru că mă aflu în acest loc.

Dar nu este vina mea. Am încercat doar să fac ceea ce era drept. Nu pe mine ar trebui să fiu supărat – semenii mei, mogadorienii, ei m-au adus aici. Mogadorienii, cei care subjugă cu forța brută și care cred că războiul este un mod de viață.

Curând, simt cum furia îmi curge prin tot corpul. Nimic din viața mea nu a fost vreodată corect. N-am avut niciodată un obiectiv în viață. Mă gândesc la Ivan, care era cel mai bun prieten al meu. Am crescut împreună, dar apoi m-a trădat. A încercat să mă omoare – de mai multe ori.

Mă gândesc la tatăl meu, care nu cred că s-a gândit de două ori când m-a dat pe mâna savanților mogadorieni ca să experimenteze pe mine cu mașinării care erau complet netestate și aproape că erau să-mi prăjească creierul. Pentru el nu a însemnat niciun risc faptul că mă sacrifică pentru *cauză*.

Și care era *cauza* asta? Crearea de cât mai multe distrugerii, uciderea cât mai multor oameni și obținerea de cât mai multă putere pentru el însuși. Dar putere asupra a ce? Când am cucerit Lorienul, am lăsat-o fără pic de viață, am distrus o planetă. Nu a mai rămas nimic de guvernat și de condus pe Lorien. Asta vrem să facem și pe Terra?

Pentru cei ca tatăl meu, nu contează. Contează doar războiul. Contează doar să câștigi. Pentru el, eu eram doar o altă potențială armă care să fie utilizată și apoi aruncată. Asta au fost pentru el toți, întotdeauna.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mintea mea e cuprinsă de mai multă furie. Îl urăsc pe tata. Îl urăsc pe Ivan. Îl urăsc pe Setrákus Ra și Cartea Bună care îi învață pe toți că aceasta este calea cea dreaptă pentru a trăi. Îi urăsc pe toți.

Degetele de la mâini și picioare încep să mă furnice. Simt bolovanii din jurul meu cum încep să tremure. O fac. Moștenirea mea funcționează. Îți poți lăsa mânia să te distrugă, sau o poți folosi pentru a face ceva. Închid ochii din nou, îmi strâng pumnii și urlu cât de tare pot, lăsând toată furia din mine să iasă într-o explozie. Și, cu un vuiet masiv, praful, bolovanii și molozul încep să se zguduie și să se năruie. Corpul meu tremură din toate încheieturile, iar pământul tremură și el. După un timp, totul alunecă într-o parte, iar eu sunt din nou liber. E ca și cum o uriașă lopată m-a scos afară.

Dar altcineva nu este la fel de norocos ca mine. La mai puțin de zece pași de mine, un soldat mogadorian este prins sub ceea ce arată ca o bucată dintr-o grindă de oțel spulberată.

Soldatul geme și începe să se agite, acum că greutatea a fost ridicată.

E la fel de viu ca mine. Minunat.

CAPITOLUL DOI

Îmi pipăi picioarele un pic uimit. Tot corpul mă doare de parcă tocmai am fost strâns într-o menghină uriașă, dar nu cred că am ceva rupt. Sunt acoperit de mizerie, praf și sudoare și, da, sânge, dar nu mult. Cumva, am reușit să evit orice răni grave. Nu știu cum și nici nu-mi pasă.

Ceilalți mogadorieni nu au fost la fel de norocoși. Așa cum stau pe locul unde am zăcut îngropat, soldatul scoate un geamăt scăzut, dar nu se uită la mine și nici nu se mișcă. E atât de speriat și amețit că abia pare să realizeze că nu mai este îngropat. Nici nu cred că își dă seama că sunt aici.

Probabil că a fost lovit destul de tare, pentru că tipul ăsta nu pare a fi genul care poate fi doborât ușor. E la fel de mare ca Ivan și cu constituție de culturist, cu un gât gros și plin de mușchi, dar îmi pot da seama chiar de aici că nu este un *cultivat* - caracteristicile lui faciale sunt prea bine conturate pentru a fi unul dintre războinicii modificate genetic care alcătuiesc majoritatea armatei mogadoriene.

Acesta este un neaoș, ca mine. Ca și tatăl meu. După tatuajul de pe frunte pot spune că e un ofițer, nu un oarecare. Sunt cifre. *Cultivații* sunt crescuți pentru a fi carne de tun în timp ce *neaoșii* dau ordine. Poate de aceea nu-mi amintesc să-l fi văzut atunci când făceam parte din trupe. Spre deosebire de Ivan, care a condus urmărirea și uciderea mea, individul acesta trebuie să fi fost *lider din spate*.

Simt dezgustul în gât, de parcă mi-a înfipt cineva un cuțit acolo. Un bun comandant trebuie să fie un exemplu, nu să conducă din spatele oamenilor lui. Asta nu dă bine pentru el. Oricum, nu contează prea mult. Trebuie să dau seama ce să fac cu individul ăsta.

Primul lucru: să-l verific de arme. El mormăie un pic când îl pun jos, iar ochii lui se deschid pentru o clipă, dar nu opune rezistență scotocirii mele. Nu găsesc nimic util la el - dacă a avut un blaster,

la pierdut de mult și nu pare să aibă vreun cuțit la el. În buzunarele lui nu am găsit decât o bomboană mentolată. După duhoarea care îi iese din gură, probabil că i-ar face mai bine un pumn de bomboane mentolate decât o armă.

Singurul lucru cu care nu îl pot ajuta, dar pe care îl observ, este sângele. Tipul ăsta e, practic, scăldat în sânge. I se scurge de sub praful și murdăria care acoperă în straturi pielea lui palidă, iar colorarea sângelui se vede prin hainele rupte pe care le are pe el. Nu văd nicio rană prea gravă, dar tipul e distrus, asta e sigur.

După ce mă asigur că nu va sări în picioare și că nu mă va ataca în momentul în care mă întorc cu spatele la el, mă uit stânga-dreapta în zona în care stau și încerc să mă sprijin de ceva. Cea mai mare parte a Bazei Dulce a fost construită subteran pentru a ține la distanță ochii indiscreți, dar cred că mica mea cascadorie a schimbat toate acestea. Stau într-un crater uriaș, de cel puțin o sută de metri, iar deasupra se vede cerul senin, albastru. Singura problemă este că eu sunt la cel puțin douăzeci de metri mai jos de locul unde se termină roca și începe cerul.

Totul este distrus – pietre, ciment și coloane căzute, calculatoare răsturnate și echipamente cu firele electrice expuse periculos și scoțând scântei. Când am simțit mirosul familiar de benzină, mi-am dat seama că, practic, stau în mijlocul unui butoi imens de pulbere. Locul acesta ar putea lua foc în orice secundă. Este un miracol că încă nu a mai avut loc nicio explozie.

Trebuie să ies de aici cât mai repede. Din fericire, în ciuda faptului că suntem foarte jos în craterul ăsta, sunt maldăre destul de înalte de moloz în toate direcțiile și nu îmi va fi greu să mă cațăr spre suprafață.

Mă uit să văd în ce direcție s-o apuc ca să-mi fie mai ușor la cățăr și pornesc - apoi mă opresc. Mă uit în spate la tipul care zace pe podea - mogadorianul care încă nu s-a oprit din gemete.

Aș putea să-l las aici, să moară singur. Ar trebui să-mi fac griji pentru mine, nu pentru el și, în plus, încă un mogadorian mort este un lucru bun. Dar ceva mă oprește.

Nu-i vorba că vreau să fiu cumsecade. E prea târziu pentru a începe cu muștrări de conștiință acum. La urma urmei, am ucis destul de mulți mogi de când au început toate astea.

Pentru o clipă, mă întreb dacă tata ar fi ghicit vreodată că sunt capabil de asta. Mă întreb dacă asta l-ar face măcar un pic mândru, dacă ar ști.

Desigur, mândria tatălui meu este ultimul lucru la care să mă gândesc acum. Nu de asta am decis să mă întorc. Știu că un singur ofițer mogadorian, neînarmat, poate fi de mai mult folos viu decât mort. Pentru un singur motiv: din moment ce era staționat aici, el va ști drumul prin zona din jur și chiar orașele din apropiere. Adânc în mijlocul deșertului, fără măcar o busolă pentru a mă putea orienta, lucruri care contează, dacă vreau să scap cu viață.

Așa că mă întorc înapoi la tipul acela, îl apuc de sub brațe și încep să-l trag.

Tipul ăsta e foarte greu, iar tot ce pot face este să-l trag peste grămezi abrupte de moloz și pietre în timp ce ne croim drum peste vasta întindere de ruine a bazei, spre marginea craterului. Acum, soarele este mai sus pe cer și suntem complet expuși dogoarei lui. Un șirag de mărgele de sudoare se formează pe fruntea mea și simt cum curge în jos pe fața mea, apoi, înainte să-mi dau seama, sunt complet ud. Încerc să-mi curăț calea în timp ce mă mișc, lovind monitoare pline de praf și conducte din aluminiu zdrobite și orice altceva îmi blochează calea.

Asta nu prea mă ajută mult. După câteva minute, îmi simt brațele ca niște tăiței, picioarele mă dor, iar spatele mă omoară de durere. Nu am ajuns nici măcar la jumătatea drumului spre locul unde vrem să ajungem. În ritmul acesta, nu vom reuși nimic. În cele din urmă, când l-am lăsat jos pe mogadorian ca să-mi trag puțin răsuflarea, el a început să geamă.

- Hei, spun eu. Mă auzi?

- Uhhhrm, răspunde el. Ei bine, nu e de mare ajutor, dar e mai bine decât nimic, m-am gândit.

- Ascultă, încerc eu din nou. Trebuie să plecăm de aici. Poți să mergi?

El se uită la mine cu ochii mari, cu fruntea brăzdată de riduri, iar eu îmi dau seama de ce. Încearcă să-și dau seama cine sunt și ce fac aici. Sunt acoperit de funingine, astfel că, probabil, nu vede tatuajul de pe craniul meu, care denotă rangul mogadorian, și se uită la mine confuz.

Nu am timp pentru confuzia lui și nici nu am timp să aștept până își vine el în fire - presupunând că își va mai reveni vreodată. Trebuie să plecăm de aici *acum*. Nu am nicio idee dacă mai sunt și alții în viață în altă parte a bazei, sau dacă întăririle sunt pe drum. În plus, mă aștept ca tot locul acesta să fie cuprins de flăcări în orice secundă. Asta dacă nu mor de sete înainte să se întâmple.

Încerc o abordare diferită. Vorbesc cu el în limba noastră maternă mogadoriană, limba care este folosită mai ales pentru scopuri ceremoniale. Citez din Cartea Bună.

- *Forța este sacră*, îi spun. Este unul dintre cele mai importante principii ale societății mogadoriene. Ochii lui încep să se concentreze.

- În picioare, soldat! strig la el. Sunt doar pe jumătate surprins când văd că trucul funcționează și începe să se ridice încet, pe un genunchi, apoi în picioare. Tipic mogadorienilor – la nimic altceva nu răspunde poporul meu cu mai mult entuziasm decât la o autoritate goală. Se clatină puțin până se așează bine pe picioare. Își ține brațul stâng într-o poziție amuzantă, e palid, iar sudoarea îi curge pe frunte și pe buza de sus, dar s-a ridicat. Deocamdată.

- Să mergem, îi spun, arătând spre deschiderea de deasupra. Marș! Fără să scoată un cuvânt, el trece greoi pe lângă mine.

L-am urmat, realizând că nu sunt într-o formă mult mai bună decât el. În timp ce mă chinui să trec peste grămezile de moloz, mă gândesc la Sam și la Malcolm. Sper că au reușit să iasă de aici cu bine. Telefonul meu mobil a fost zdrobit când am fost îngropat de dărâmături în bază, așa că nu îl pot apela pe Malcolm ca să aflu ce s-a întâmplat, sau să aranjăm să ne întâlnim undeva, sau chiar să-i cer ajutor. Tot ce pot face este să sper.

DESPRE AUTOR

PITTACUS LORE este fratele guvernatorului Lorienului. El venit pe Pământ pentru a ne pregăti pentru războiul care va decide soarta Terrei. Locația lui este necunoscută.